Comando

DOUGLAS REEMAN

VOLUNTARII

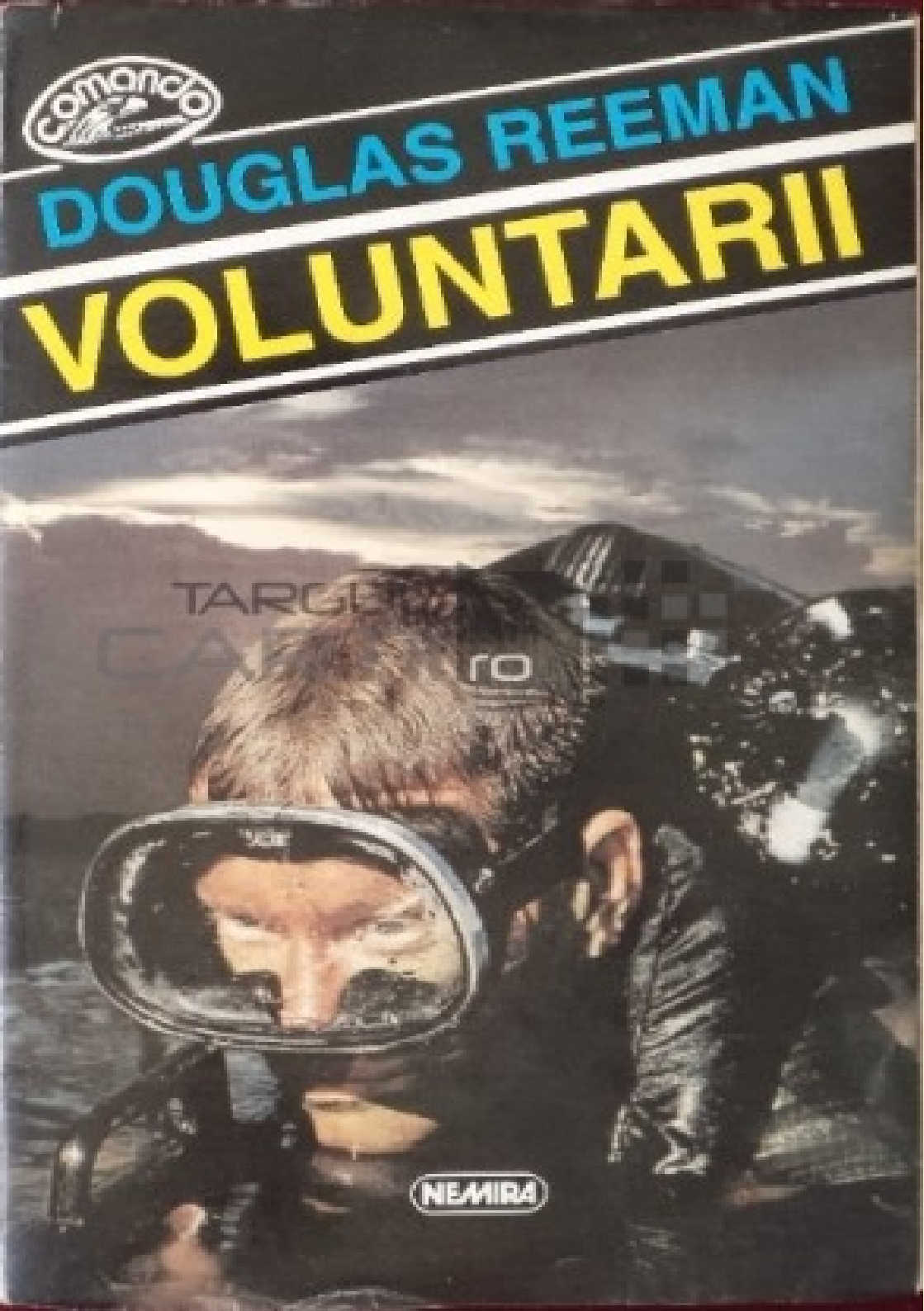

TARGU
ro

NEMIRA

DOUGLAS REEMAN

VOLUNTARII

În româneşte de
VALENTIN STOICA

Douglas Reeman
The Volunteers
William Morrow edition published 1985

Ediţie electronică realizată după ediţia
tipărită a editurii Nemira, Bucureşti 1997

Enjoy it!

Fane Babanu'

ISBN 973-9301-19-3

Lui Audrey, cu dragoste

Notă : Traducătorul a utilizat pentru substantivul „Wrennery” utilizat în original traducerea „pitulicerie” şi pentru „Wrens” substantivul „pitulice” bazându-se, cred, pe omonimia dintre WRENS – Women's Royal English Navy Services şi WRENS – Pitulici. Dar având în vedere modul elogios de evocare a realizărilor şi a sacrificiului personalului militar din al II-lea război mondial, am dubii asupra intenţiei autorului de a invoca cadre ale marinei militare engleze cu titlul de „pitulici”. De aceea mi-am luat libertatea de a înlocui atât apelativul „pitulice” cu forma „Wrens” cât şi „pitulicerie” cu sintagma „cazarma Wrens”.

Redacţia electronică

1. TREI DE-O TEAPĂ

Cu toate că docurile şi cheiurile încă mai luceau de pe urma ruperii de nori din timpul nopţii, aceştia se îmbulzeau deasupra portului Liverpool spre o nouă răbufnire.

O dimineaţă tipică pentru Liverpool, ar fi putut să obiecteze cineva; în câteva zile urma să sosească luna aprilie, însă mai curând se simţea o atmosferă de iarnă. Gladstone Dock era ticsit, ca de obicei, cu nave de război, de toate categoriile şi mărimile. Dragoare care să cureţe creasta, mici corvete şifonate rău, fregate, iar ici şi acolo, coca alungită şi ceva mai stilată a câte unui distrugător.

Căci acesta era oraşul Liverpool al anului 1943, sediul Comandamentului pentru Europa de Vest, locul de unde, în fiecare săptămână, plecau convoaie către toate colţurile lumii în care războiul era purtat cu o nepotolită ferocitate. Iar ieri, un convoi ce revenea acasă trecuse de Bar Light Vessel, după ce străbătuse furcile caudine ale Atlanticului, ale „câmpului ucigaş", cum era cunoscut acesta majorităţii marinarilor.

Navele de război, înghesuite din cauza lipsei de spaţiu, păreau să se sprijine unele pe altele după calvarul prin care trecuseră. Escorte ale convoaielor, prin al căror efort rutele erau menţinute deschise pentru anchilozatele linii de mărfuri. Hrană, combustibil, arme, muniţie şi, cea mai preţioasă dintre toate încărcăturile, oameni. Fără acestea. Marea Britanie n-ar fi putut supravieţui mai mult de două-trei săptămâni.

Alături de două distrugătoare mai vechi, veterane ale Marelui Război, şedea un al treilea, mai mare şi părând să se detaşeze de toate celelalte. HMS[1] *Levant* fusese şeful de escortă al acestui ultim convoi revenit acasă. Avea doar optsprezece luni. Era mare şi bine înarmat, iar în afară de câteva zgârieturi în jurul prorei brăzdate, nu arăta prin câte trecuse în mulţimea de convoaie pe care le păzise, le

protejase şi le urmărise din clipa în care chila lui atinsese apa, la nici trei kilometri de-aici, la Birkenhead.

Cei aflaţi în cartul de dimineaţă trebăluiau alene, cu gândul probabil la următoarea descindere pe ţărm, în acest oraş bombardat, sfidător şi, într-un anumit fel, minunat. Încă din 1939, chiar de la primul convoi, portul Liverpool îi primise cu braţele deschise pe toţi aceşti mii de marinari, lucrători navali şi comerciali care, noapte de noapte, luau cu asalt barurile şi cluburile, refugiile lor din faţa amarelor amintiri ale Atlanticului.

În cabina de zi, ofiţerul aflat la comanda *Levant*-ului scoase dintr-un sertar al biroului fotografia înrămată a soţiei sale şi o aşeză la locul ei. Ofiţerul avea treizeci de ani, însă chipul ridat şi înroşit de pe urma orelor şi zilelor petrecute pe punte îl făcea să arate mai bătrân. Repunerea în drepturi a pozei devenise simbolică. O întoarcere, indiferent cât de scurtă, la normal. În timpul convoaielor, căpitanul îşi ducea traiul pe punte sau în spatele acesteia, trăgând câte un pui de somn în cuşeta de dimensiunile unei ceşti de ceai.

Îşi plimbă privirea prin cabină. Acum două zile, aceasta încă mai era un debuşeu pentru infirmerie, la fel ca şi cabina de cart.

Pierduseră douăzeci şi două de nave în timpul lungului periplu de la Newfoundland şi era o minune că reuşiseră să salveze atât de mulţi supravieţuitori. Aceştia, îmbibaţi cu motorină, aproape că îşi pierduseră suflarea.

Aruncă o privire pe ziarul nedespăturit, adus la bord de curierul vasului. Ştirile nu mai pomeneau decât despre norocul care acum le surâdea Aliaţilor. Nu mai erau în retragere, se aflau în ofensivă. Se avansase ideea că până şi invincibilele trupe din Afrika Korps aveau să fie reduse la tăcere şi alungate din Africa de Nord, o dată pentru totdeauna. Ce ar fi urmat după aceea? Sicilia şi Italia; suna ca un vis imposibil după toate acele înfrângeri şi pierderi. Norvegia şi Franţa, Grecia şi Ţările de Jos, Dunkerque şi Singapore. Deşi figurau ca înfrângeri, totuşi ele le insuflaseră noi puteri atât celor aflaţi în luptă, cât şi civililor.

Cineva bătu la uşă. Ofiţerul oftă. Lipsă la apel sau avansări, sau poate vreun marinar cerând permisiunea unei discuţii între patru ochi în legătură cu vreo scrisoare care-l aşteptase la întoarcerea din acest convoi îngrozitor. Era greu să te mai gândeşti la asemenea chestiuni banale după vuiet de coloşi în mijloc de Atlantic, duduituri posace de torpilă, ori vreun comerciant obosit şi evitat, dacă nu ignorat, de confraţii lui. Închideţi breşa. Nu vă opriţi. Comercianţii constituiau ţintele. Neajutoraţi, ascultau doar de steguleţele şi semnalele urgente ale escortei lor.

Nimic din toate acestea. Era locotenentul unu.

Căpitanul căscă.

– Zi, Număr Unu.

– A venit pilotul, domnule.

– A, da.

Îşi aducea aminte. Se ivise un inconvenient.

Secundul adăugă fără nici o tragere de inimă:

– Ni s-a comunicat că succesorul lui va sosi mâine, înainte de prânz, domnule.

– Să intre.

Uşa se închise şi, ca dintr-o altă lume, megafoanele piuiră:

– Matelot Robbins să se prezinte la timonă.

Lumea lui.

Scoase un teanc de comunicări şi îl contemplă îndelung. Locotenentul Keith Frazer, unul dintre rezerviştii Marinei Regale Canadiene, era pe *Levant* de aproximativ un an, mai întâi ca ajutor al ofiţerului navigant, iar apoi ca navigator. Majoritatea distrugătoarelor mari aveau pe acest post fie un ofiţer din armata regulată, fie un RNR[2] cu foarte multă experienţă, însă Frazer servise pe două corvete; una dintre ele se scufundase ciocnindu-se de un cargou incendiat, atunci când încercaseră să-i preia echipajul.

În Comandamentul pentru Europa de Vest figurau multe elemente canadiene, atât nave, cât şi oameni, iar amalgamul părea să funcţioneze.

---

[2] *Royal Navy Reserve* - cadrele Marinei Regale aflate în rezervă (n. tr.).

Răsfoi teancul până când ajunse la prima comunicare, cea în care se spunea că Frazer urma să aibă o întrevedere referitoare la un posibil transfer în Forţele Speciale ale Marinei. Încercase să-l convingă să se răzgândească. O numise brigada unde „te lucrează". Tot Atlanticul rămânea cel care îi putea duce la pierderea războiului. Nici măcar faptele de vitejie ale vreunui comando n-ar fi reuşit să le-aducă victoria. Dar degeaba. Acum Frazer părăsea nava, ceea ce avea să le slăbească echipa atât de strâns legată. Surâse amar. Şi pe mine m-ar putea înlocui, dacă aş fi ucis în timpul convoiului următor, aşa că de unde această diferenţă?

Uşa se deschise şi locotenentul Keith Frazer păşi în cabină.

Înalt, cu umeri şi alură de atlet, părea deja un străin în uniforma de gală. O schimbare în comparaţie cu echipamentul de pe mare sau cu şuba lui soioasă.

Căpitanul îl măsură cu gravitate. În ultimul an ajunsese să-şi cunoască destul de bine navigatorul. Frazer avea douăzeci şi şase de ani, însă laba gâştei de la coada ochilor şi creţurile de la colţul gurii trădau mai multă experienţă decât tinereţe.

– Ei bine, pilot? Ai revenit la sentimente mai bune?

Frazer zâmbi şi încordarea părăsi chipul lui bronzat, asemănător unei măşti.

– Nu cred, domnule, răspunse locotenentul, răsucindu-se şi aruncând o privire prin cabină.

Şi el îşi amintea de ultimul convoi. Cei ce nu înţelegeau trăncăneau încontinuu despre invazii, un al doilea front, un sfârşit al războiului. În Atlantic, unele convoaie erau mai norocoase, altele mai puţin. Dar preţul era totdeauna prea mare.

– Încă aş mai putea trimite o comunicare ca să te scot din chestia asta, zise căpitanul. Cu Forţele Speciale nu se ştie niciodată în ce poţi să te pomeneşti. Am ajuns să mă bizui pe tine, pilot

Frazer ridică din umeri. Afirmaţia sunase ca o acuzaţie. Însă îşi cunoştea bine căpitanul şi ştia ce conta pentru acesta.

– Am fost în Atlantic încă de la început, domnule, răspunse locotenentul. Vreau să mai fac şi altceva. Ceva în care să-l mai şi pot vedea pe inamic, nu doar să fiu o ţintă sau o victimă.

Căpitanului îi veni să caşte, însă se abţinu şi spuse:

– Îţi doresc noroc!

Frazer se răsuci uşor, lumina de poziţie din capătul punţii reflectându-se pe înscrisul auriu CANADA de pe umărul său. Avea să-i lipsească *Levant*-ul. Era o navă trecută prin multe. Nu-i de mirare că Bătrânu' era îndrăgostit de ea. Brusc, se duse cu gândul la tatăl lui, William, Bill Frazer pentru toţi cei ce-l cunoşteau, şi care acum locuia în Vancouver, la un ocean şi-un continent depărtare. Probabil că şi acesta se mira de ce se hotărâse fiul său mai mare să se înroleze în Marină, iar apoi să se transfere acolo unde era cel mai dur război, în Marina Regală.

Bill Frazer se stabilise cu familia iniţial în Powell River. Acolo, după un început modest, tatăl şi fiul reuşiseră să pună pe picioare una dintre cele mai prospere afaceri cu cherestea de pe Coasta de Vest. Acum, compania se extinsese în Vancouver şi la nord, în Prince Rupert, însă lui Keith Frazer, născut în Powell River, copilăria îi părea ca un vis frumos. Tatăl său era, fără doar şi poate, milionar, şi chiar dacă acum îşi petrecea o mare parte din timp călătorind pe mare, totuşi mai ţinea încă sub o atentă observaţie imperiul de cherestea la construirea căruia contribuise.

Tatăl insistase de sute de ori pe lângă Keith, spunându-i că nu avea motiv să plece pe mare. Era nevoie de el în Vancouver, mai ales acum, când, oricum, compania era implicată direct în producerea de mici ambarcaţiuni pentru Marină.

Frazer sesiză că şeful îl urmărea cu privirea, aşa că spuse:

– Permiteţi-mi să mă retrag, domnule.

Căpitanul îi întinse mâna. Asta fusese tot.

Afară începuse să burniţeze, iar punţile de oţel luceau ca sticla. Câţiva membri ai echipajului din cabina de cart

şedeau lângă traversa care făcea legătura cu puntea distrugătorului vecin.

Dădură mâna cu el, neobişnuit de tăcuţi şi de solemni. Nişte marinari îi zâmbiră şi ridicară degetul mare spre cer. Avea să fie uitat în curând. Aşa stăteau lucrurile în Marină. Altă navă, chipuri noi; să nu te întorci niciodată.

Locotenent-comandorul, a cărui minte lucra deja la programul de peste zi, spuse:

– Te aşteaptă transbordarea, Keith. Nu uita, ţine capul la cutie!

Ajuns pe chei, Frazer se opri; stropii de ploaie îi picurau de pe şapcă şi de pe manta. Atunci când privi înapoi, *Levant*-ul era aproape ascuns în spatele celorlalte două nave mai vechi de lângă el. Ştia însă că nu-l va uita nicicând.

Auzi motorul unei maşini pornind. Şoferul ambală mai mult decât era nevoie, aşteptându-şi pasagerul.

Pasager? încotro şi spre ce? se întrebă el. Trebuia să fie nebun să părăsească lumea pe care o cunoştea, pe care o învăţase şi în care lucrase încă de când se înrolase.

Poate că se lăsase convins. Grăbi pasul, dornic dintr-o dată să plece. Să lase în urmă Atlanticul şi cruzimea lui nenorocită.

Luă loc în maşină şi îşi pipăi buzunarul ca să se asigure că ordinul era încă acolo.

Forţele Speciale. Ofiţerul cu care avusese prima întrevedere atunci când făcuse cerere de transfer fusese nepoliticos, chiar necioplit. Probabil că îl pusese la încercare. Faptul că acum se afla în această maşină camuflată dovedea că îi satisfăcuse aşteptările.

Şoferul zări zâmbetul abia schiţat al locotenentului; acesta oftă în momentul în care maşina săltă peste nişte hârtoape de lângă o macara-turn. De când lucra în Marina Regală, luase cu maşina o sumedenie de ofiţeri asemenea acestui canadian. Pe destui dintre ei nu-i mai revăzuse după aceea.

*

* *

La vreo trei sute de kilometri sud-est de Liverpool, în împrejurimile localităţii Canterbury, un oraş cu mult diferit, ploaia se potolise, iar soarele răzbătuse destul de hotărât.

Royal Navy Detention Quarters[3], denumit Fort Mason, se înălţa singuratic asemenea unui promontoriu cenuşiu, cu ziduri mult prea înalte pentru ca cineva să poată vedea ce se petrece înăuntru.

În centrul închisorii, căci asta fusese fortul în timpul războiului cu Napoleon, se afla un scuar pavat cu piatră de râu, înspre care priveau ferestrele celulelor şi ale birourilor, aidoma unor ochi mici şi răi.

Într-un astfel de birou, bătrânul maistru armurier luă nişte tutun din cutia mare de rablă, de genul celor scutite de taxe vamale, şi îşi rulă o ţigară, trecându-şi limba peste marginea foiţei.

– Aşadar, fiule, dă-mi voie încă o dată să mă fac înţeles...

Interlocutorul său din biroul frumos aranjat, vopsit în alb-gălbui, era un bărbat bine făcut, îmbrăcat într-o ţinută marinărească regulamentară. Părul lins, tuns scurt, şi figura sa plăcută, obişnuită, îl înfăţişau ca pe un om cât se poate de capabil să-şi poarte singur de grijă. Pe mâneca stângă avea ancora, principalul însemn de armă, iar pe cea dreaptă coroana roşie, caracteristică branşei sale. Poliţia navală, sau, după cum erau uneori numiţi într-un mod mai puţin reverenţios, „strivitorii".

Mark Ives avea douăzeci şi patru de ani şi arăta a poliţist, ceea ce, de altfel, şi fusese înainte de a se înrola. Atunci când luase această hotărâre, lucra în capătul de est al Londrei. Mulţi dintre prietenii lui plecaseră să se înroleze; unii dintre ei fuseseră ucişi sau luaţi prizonieri peste mări şi ţări. În ciuda bombardamentelor asupra Londrei, Ives se simţise detaşat de slujba sa. Puteau s-o facă alţii, tablagii mai bătrâni. El vroia să lupte.

La început, totul mersese bine. Inspectorul de la secţia lui încercase să-l convingă să se răzgândească, tot aşa cum maistrul armurier încerca acum în privinţa transferului la Forţele Speciale, însă el rămăsese ferm pe poziţii. După ce servise pe un cuier vechi, se oferise

voluntar pentru Forţele Rapide de Coastă şi urmase chiar şi un curs de aspirant timonier, care să-i permită încadrarea în rândul celor care purtau însemnul ancorei şi îmbarcarea pe un MTB[4] sau pe o vedetă rapidă.

Apoi fusese de parcă vechiul sistem poliţienesc l-ar fi ajuns din urmă. Îl transferaseră la Chatham Barracks, iar pe urmă în acest loc de detenţie, unde stătea de aproape cinci luni.

– Uite ce zic eu, se înfierbântă MAA[5]-ul pe această temă, o dată intrat în slujbă, ştii cum stă treaba. În adâncul sufletului eşti şi rămâi un tablagiu. Ţi se potriveşte acest loc, fiule. Peste alte câteva luni, ai putea figura ca RPO[6]. Numa' gândeşte-te: subofiţer. Se uită la frunzele şi coroanele aurii care se împleteau pe reverele hainei lui. La o adică, ai putea ajunge maistru militar, ca şi mine. Afurisitul ăsta de război va mai dura ani şi ani, o să vezi, rosti el cu încântare.

Ives privea lung pe fereastră şi scrâşnea din dinţi. Aproape de unul dintre capetele scuarului se găsea un perete înalt. Fusese vopsit în alb, după care se ridicase, sprijinit de el, un dâmb de cărbuni. Cealaltă parte a peretelui era înnegrită până la nivelul la care acelaşi dâmb de cărbuni se sprijinise mai înainte. Acum, aceasta avea să fie spălată şi vopsită, iar cărbunii urmau să fie mutaţi înapoi cu ajutorul roabelor, numai pentru a relua în mod repetat întregul proces. Bărbatul urmărea siluetele încovoiate ale prizonierilor încărcând cărbunii cu lopeţile; feţele şi mâinile lor luceau negre în bătaia soarelui. Prin geamul gros putea auzi comenzile lătrate şi şuierele ocazionale ale fluierelor cu care deţinuţii erau îmboldiţi la eforturi mai mari.

După cum spunea fiecare RPO despre orice prizonier nou - venit: „Decât să moară mama, mai bine să moară maică-sa”.

Ce loc! Totul executat la sânge. Hrană sărăcăcioasă, somn puţin. Ives se gândea adesea că gardienii s-ar fi simţit exact ca acasă într-un lagăr german de prizonieri.

Maistrul armurier se ridică şi i se alătură lângă fereastră.

– Ţi-e milă de ei? Să nu-ţi fie. Scursori, cu toţii. Dezertori, instigatori, înrăiţi irecuperabili. Gunoi.

– Pentru asta puteam la fel de bine să rămân şi în serviciu, maistre.

Îi venea să-şi pocnească superiorul, chiar dacă trăsăturile îi rămâneau calme. Nu din cauza cuvintelor rostite, ci din cauza atitudinii acestuia. Privi în jos la alte câteva siluete trudite, care făceau instrucţie de front cu tot echipamentul asupra lor. Doar că aveau raniţele pline cu pietre şi li se cerea să mărşăluiască până cădeau de oboseală. Maistrul armurier nu se înşela, probabil, când afirma că aceşti oameni erau o ruşine. Un asemenea regim îi putea zdrobi pe mulţi dintre ei, însă unii urmau să devină şi mai înrăiţi.

Întâmplător, Ives dăduse peste ordinul emis de Flota Amiralităţii, în perioada în care lucrase la biroul de evidenţă. Serviciile Speciale. Auzise de ele, desigur. Raiduri asupra coastelor controlate de inamic, acţiuni scurte şi rapide, deosebit de primejdioase.

Îl zări pe unul dintre oamenii care făceau instrucţie împleticindu-se şi căzând. Ceilalţi mărşăluiră pe lângă el, temându-se să-l privească sau să-l ajute.

Dumnezeule, orice era mai bun decât acest infern!

– Vreau să plec, maistre, rosti pe un ton neutru.

– Văd. Oftă, incapabil parcă să creadă ceea ce auzea. Ei bine, poţi să faci oricând o cerere să te întorci, fiule.

Ives îşi luă şapca. Superiorul nepăsător nu era de convins. Acesta mai adăugă:

– Ştii ce se spune despre cineva care se înrolează voluntar în gloata aia? Că este unul plecat cu caprele, care n-a înţeles de la bun început afurisita aia de întrebare, dacă vrea sau nu să se înscrie. Se zgâlţâi de-un râs înfundat. Nu-ţi face griji, te vei întoarce, ai să vezi tu dacă n-o fi aşa.

Încă mai chicotea în timp ce Ives plecă să-şi ia echipamentul şi ordinul de drum.

Subofiţerul de serviciu băgă capul pe uşă.

– N-aţi reuşit să-l convingeţi să revină asupra hotărârii, maistre? se interesă el.

– Nu. Ridică privirea spre acesta. Pune-i pe împuţiţii ăia să treacă în locul celor de la cărbuni. Parc-ar fi o adunătură de babe!

Dincolo de porţile ferecate pe toată înălţimea, Ives inspiră adânc. Până şi aerul era altfel acolo, afară. Aruncă sacul pe umăr şi se îndreptă către un camion albastru, care avea înscrise pe partea laterală iniţialele RNDQ[7]. Era hotărât. Nu avea nimic de pierdut. Tatăl lui fusese tot un tablagiu şi murise într-o încăierare la o nenorocită de cursă cu câini. Mama sa fusese îngropată sub dărâmăturile căsuţei ei din Bethnal Green, în urma unui raid-fulger. Acum trăia într-un azil, prăbuşită fizic şi cu mintea total înnegurată. Nu, nu mai avea nimic de pierdut.

– Am ordin să te duc până la gară, Hookey, îi zise şoferul. După aia, te priveşte.

Ives aprobă din cap, apoi se răsuci şi privi lung zidul înalt, mohorât. I se păru că aude ultimele cuvinte ale maistrului armurier şi scutură din cap.

– De data asta nu, fiule. N-am să mă mai întorc niciodată, spuse el cu voce tare.

Jeepul roşu al Marinei, cu vopseaua de pe aripi zgâriată, o luă de-a dreptul printr-o serie de bălţoace şi se avântă pe o altă stradă, la fel de pustie.

*

* *

Pe scaunul de lângă şofer, locotenentul Richard Allenby, RNVR[8], căuta să menţină harta pe genunchi şi să-şi păstreze echilibrul pentru a nu fi catapultat în stradă.

Trebuie să fiu nebun. Nebun de legat. Ce încerc să demonstrez prin asta?

În spate, îl auzi pe Hazel, tânărul cadet, foindu-se printre sculele şi celelalte echipamente care burduşeau jeepul. Zări un poliţist pe bicicletă, cu o cască de otel, care pedala încet pe lângă ei, în sens opus.

– Ăsta s-a orientat, mormăi şoferul.

Nu-i răspunse nimeni.

Allenby avea douăzeci şi cinci de ani şi provenea din comitatul Surrey. Figura lui cu trăsături regulate era de o paloare neobişnuită, iar buzele strâns lipite îi dădeau o

anume gravitate.

Nu putea găsi răspuns la nici una dintre întrebările pe care şi le punea. După absolvirea colegiului de ofiţeri King Alfred, fusese numit pe un dragor. Se pricepea cu o uşurinţă înnăscută la dispozitivele mecanice şi electrice, ceea ce îi lăsa pe unii dintre instructorii săi efectiv cu gura căscată.

Chiar şi acum, în serile liniştite, se mai gândea la lunile petrecute pe micul dragor. Acel du-te vino, monotonia, încordarea şi mult prea adesea moartea, cu câte un dragor făcut fărâme de vreo mină ratată de cine ştie cine. Avusese şansa să se transfere la serviciile generale, însă ceva, un soi de impuls sălbatic, îl făcuse să rămână pe dragor.

Mama lui, căreia îi împărtăşea foarte puţin din munca şi îndoielile sale, îl întreba adeseori de ce nu era şi el avansat, asemenea altor fii de-ai vecinilor, sau transferat pe o navă cu un nume mai de rezonantă.

„Cum ar fi *Hood*?” sugerase el într-un rând. Nici chiar această mojicie n-o scosese din sărite.

În raza vizuală care se întindea de la baza lor, două dragoare explodaseră într-un singur pârjol. Nu se salvase nimeni, iar atunci când cadavrele arse şi contorsionate fuseseră depuse pentru înmormântare, Allenby simţise pentru prima dată teama. Înainte, o percepuse doar ca pe o senzaţie, o pornire, poate o nebunie, însă, văzând acele chipuri familiare, de ţi-era mai mare mila, se simţise înfricoşat şi plin de ură.

Făcuse cerere să intre în ceea ce era numit în mod ilar Secţia de incidente de pe uscat a Amiralităţii sau, mai clar, Secţia de dezamorsare a minelor. Aceasta însemnase încă un curs, pe HMS *Vernon*, la Şcoala de mine şi torpile din Portsmouth. Învăţase acolo să recunoască şi să se descurce cu ultimele tipuri de mine magnetice germane.

Allenby se aplecase cu o dăruire nemaipomenită asupra modelelor şi exemplarelor reale, iar când dobândise cea de-a doua tresă fusese trimis aproape imediat să înfrunte prima încercare. Nici acum nu ştia cum reuşise s-o ducă la bun sfârşit, pentru a nu mai pune la socoteală cum reuşise

să supravieţuiască de atunci şi până în această dimineaţă, umedă şi însorită.

Mulţi dintre asociaţii lui, ofiţeri aflaţi în stagiu de antrenament ca şi el, dăduseră bir cu fugiţii de la primele mine. Cel puţin, era o reacţie rapidă şi nu mai rămânea nimic de reglementat după aceea.

Germanii erau meseriaşi: mine-capcană, altele mai mici, care să le arunce în aer pe cele mari, dacă eşua prima detonare. De parcă te-ai fi luptat cu o persoană, nu doar cu o maşinărie.

Allenby se ocupase de şaisprezece mine de diferite feluri, dintre care una fusese plasată într-un spital, unde se aflau şapte pacienţi vârstnici, prea bolnavi ca să mai poată fi evacuaţi.

Chiar şi pe mama lui o impresionase Crucea Regelui George; însuşi Regele i-o prinsese în piept.

Dar Allenby ştia că, fără o schimbare de decor, şansa supravieţuirii ajungea să fie deosebit de riscantă. Mai devreme sau mai târziu, aveai să treci cu vederea vreo mică deosebire, ori nervii aveau să-ţi macine atenţia.

Văzuse lista cu cereri pentru Serviciile Speciale şi îşi trecuse şi el numele, cu aceeaşi detaşare cu care se oferise voluntar pentru dezamorsarea minelor.

Avusese o întrevedere cu doi bărbaţi, un ofiţer naval şi un altul îmbrăcat în civil. Foarte la obiect, ca nişte afacerişti, trecând în revistă toate detaliile şi succesele muncii lui. Nu încercaseră să-l facă să se răzgândească, aşa după cum se aşteptase într-o oarecare măsură. Prea mulţi ofiţeri tineri fuseseră ucişi în lungile nopţi de iarnă, în tentativele lor de a-şi măsura iscusinţa cu cele mai sofisticate capacităţi inventive ale inamicului.

Din contră, zâmbiseră şi-i spuseseră că îi vor da curând de ştire.

După trei zile, fusese chemat la Portsmouth să-şi primească noua însărcinare.

Apoi, în această dimineaţă, cu mult înainte de ivirea zorilor, îl trezise din somn ofiţerul de serviciu.

Avuseseră loc raiduri masive asupra Londrei şi a docurilor, iar unităţile de dezamorsare ale armatei nu mai

pridideau cu bombele care nu explodaseră şi care, mai mult ca sigur, erau prevăzute cu temporizatoare de efect întârziat, pentru a produce maximum de dezastru.

În mod normal, Allenby ar fi reacţionat cu calm, adunându-şi gândurile şi echipamentul, şi ar fi plecat la lucru. Dar acum era cu garda jos. Se deconectase de munca lui din momentul în care primise ordinul de mutare.

Ofiţerul rostise pe un ton neutru: „Pur şi simplu, nu e nimeni altcineva disponibil." Iată-l, aşadar, încă o dată. Data care avea poate să-l trişeze exact în momentul relaxării.

Se găseau la periferia oraşului Southampton. Casele familiilor aparţinând clasei muncitoare se înşirau unele lângă altele, spate în spate. Simţi cum muşchii stomacului i se încordau. Cele mai rele străzi. Nu tu porţi laterale, nu tu spaţii între terase, unde să te poţi ascunde în fugă. Peste încă o oră ar fi fost în drum spre Portsmouth. Altă treabă. O schimbare a sorţilor.

Trebuia să fie cât se putea de atent.

Hazel, tânărul cadet care-i fusese asistent în ultimele luni, era neobişnuit de tăcut. Un adolescent drăguţ, în vârstă de nouăsprezece ani. cu trăsături frumoase, aproape delicate. Avea o educaţie aleasă, considerabil mai bună decât cea a locotenentului său; era mare păcat că nu i se acordase posibilitatea de a deveni ofiţer, se gândi Allenby. Bărbatul îi vorbise ofiţerului comandant despre asta. „îi lipsesc calităţile specifice unui ofiţer. E un puşti drăguţ, însă..." în Marină acest „însă" constituia toată diferenţa.

Dar Allenby vorbise şi cu alţii, şi pentru prima dată Crucea Regelui George îi fusese de ajutor. Pe Hazel îl intervievaseră din nou şi, până la urmă, i se oferise o şansă.

Când locotenentul îi adusese aceasta la cunoştinţă, tânărul îşi plecase capul. „Ştiu... ştiu că aveţi cele mai bune intenţii, domnule." „Nu vrei?" Allenby se prefăcuse supărat. Lucru dificil, căci Hazel era unul dintre acele suflete blânde, în stare să-l scurtcircuiteze până şi pe cel mai crâncen subofiţer. „Aş prefera să rămân cu

dumneavoastră, domnule."

Dacă remarca ar fi venit din partea altcuiva, Allenby s-ar fi simţit stânjenit. Dar în ceea ce-l privea, era pur şi simplu felul lui de-a fi.

Măcar astfel, prin chemarea la Portsmouth, se aranjaseră nişte lucruri. La urma urmei, Hazel avea să se ducă la King Alfred. Avea să primească, probabil, un şut în fund şi să fie mătrăşit, dar cel puţin i se va fi oferit o şansă cinstită să dea cu capul de pragul de sus. Puştiul era genul de persoană tăcută, care ar fi putut să câştige Crucea Reginei Victoria, hotărî Allenby.

– Acolo! rosti sec Hazel.

Semnul de „bombă neexplodată", atmosfera de nemaipomenită pustietate şi de gol: obişnuinţa. Era de parcă se volatilizaseră cu toţii. Un poliţist aştepta în dreptul barajului. Trăsăturile i se destinseră de uşurare atunci când jeepul şifonat se opri lângă el.

– La numărul douăzeci şi opt, domnule, spuse agentul. Pe mâna stângă. Locuinţa unei bătrâne, Ma Kenilworthy.

Cum Allenby nu răspunse, poliţistul adăugă:

– Toată noaptea am fost ocupaţi cu evacuarea populaţiei.

– Şi noi am fost cam ocupaţi.

Allenby îşi pipăi vestonul albastru boţit, pentru a se asigura că avea tot ce-i trebuia. Remarcă oful din ochii poliţistului şi propria lui minciună îl surprinse. Nu fusese câtuşi de puţin ocupat, ci îşi petrecuse seara tot într-o băută, aşa, ca de adio. Iar acum era mahmur rău. Alt lucru care îl îngrijora. Aici nu era loc pentru gânduri tulburi.

– Aşteaptă-mă, Tim. Mă duc să văd care-i treaba.

Îl zări pe şofer tresărind uimit când îl auzi adresându-i-se cadetului pe numele mic. Şoferul era nou. Avea să se obişnuiască repede. Era de dorit s-o facă.

Allenby păşi dincolo de barieră şi se duse până în mijlocul străzii. Toate casele la fel. Nici o maşină parcată, bineînţeles. O pisică, ce se spăla cu lăbuţele, se opri şi-l privi cum trecea fără grabă pe lângă ea.

Locotenentul îşi imagina întotdeauna scena ca pe o secvenţă dintr-un film cu cowboy şi indieni, în care şeriful

se măsura în pistoale cu băieţii cei răi. Mintea îi lucra independent, înregistrând numerele caselor. Într-un mod straniu, puteai afirma că toate erau goale, gândi el. Fâşii de hârtie pe la ferestre, în cazul în care s-ar sparge geamurile, iar deasupra uneia dintre uşile de la intrare fusese pictat drapelul Marii Britanii, decolorat de vreme. Să fie un semn de bun venit pentru vreun fiu sau soţ?

Semne cu cretă pe ziduri. Deci încă mai erau copii pe-aici, nu avuseseră norocul să fie evacuaţi.

Probabil că strada mai fusese bombardată o dată, mai demult. O casă fusese distrusă de o bombă, iar echipele de intervenţie înlăturaseră rămăşiţele, lăsând locul liber între celelalte două case învecinate. Arăta asemenea unui dinte lipsă. O clipă, Allenby se întrebă ce se întâmplase oare cu oamenii din ea. Grăbi pasul. Ochii-i prinseră două detalii importante. Pe terenul viran pompierii montaseră un rezervor mare de apă. În cazul unor raiduri aeriene, nu existau suficienţi hidranţi pentru a alimenta furtunurile. Însă rezervorul oferea şi acoperire dacă s-ar fi întâmplat tot ce putea fi mai rău.

Celălalt detaliu era o gaură într-unul dintre acoperişurile în pantă; resturile unei paraşute se agăţaseră de coş. Numărul douăzeci şi opt. Se întoarse şi privi de-a lungul străzii goale. Jeepul şi poliţistul nu se vedeau; doar Hazel, cu geanta grea atârnată de umăr, stătea şi-l urmărea.

Allenby îşi simţi buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet. Sărmanul flăcău! Să se teamă de faptul că a fost ales pentru o pregătire superioară mai mult decât de orice mină. Puştiul nutrise întotdeauna o încredere absolută în Allenby şi nu insinuase nici măcar o dată că ar fi avut noroc în cine ştie care dintre misiuni.

Locotenentul se îndreptă spre uşa de la intrare şi o împinse de perete. Holul era strâmt şi plin de praf de pe acoperiş. În mod normal, ar fi trebuit să fie lună, îşi dădu el cu presupusul. O bătrână care locuia singură. Pisica aia să fi fost oare a ei?

Rămase nemişcat, cu toate simţurile ascuţite şi cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot. Doar că nu era nimic de auzit. Allenby apucă de clanţa unei uşi care, în

mod evident, dădea în camera din fată. O deschise foarte încet, ţinându-şi respiraţia. Aceasta se propti în ceva zdravăn şi nu se mai clinti. Mina. N-avea ce să fie altceva. Suspendată de paraşută. O singură mişcare greşită sau vreo lovitură, şi adio.

Înjură printre dinţi şi ieşi din casă. Îi făcu semn cu mâna cadetului, iar când acesta ajunse lângă el, gâfâind, îi explică ce era de făcut.

Se ştia că lui Hazel nu trebuia să-i spui ceva de două ori.

– O să încerc să intru pe uşa din spate, bănuiesc că prin bucătărie. Tu rămâi pe hol, în dreptul celeilalte uşi, de la camera din fată.

Aruncă o privire în lungul străzii. Câteva bucăţi de ziar prinseseră viată şi se rostogoleau într-o doară.

Allenby adăugă scurt:

– Să fim operativi. Afurisita asta de briză se înteţeşte. Nu ştim cât o să mai reziste chestia aia atârnând acolo.

Hazel înclină aprobator din cap, cu o figură îngrijorată.

– Am să instalez telefonul, domnule.

– Timpul ne presează, Tim. Dacă dau cumva vreun ţipăt, fugi cât te ţin picioarele spre rezervorul ăla de apă, de-acolo. Te-ai afla în siguranţă până ce ar sosi echipa de salvare, în cazul în care mina ar sări în aer.

Locotenentul băgă de seamă că Hazel îl ţintuia cu nişte ochi larg deschişi, şocaţi.

– Adică..., se chinui el să-şi găsească vorbele.

Allenby îl bătu încurajator pe braţ.

– Adică, trebuie să avem mare grijă cu ea.

În spatele casei mai exista o curte, aidoma celei din fată. Allenby străbătu bucătăria. Pe o policioară se aflau nişte fotografii. Una dintre ele reprezenta imaginea unui soldat cu beretă, postat în fata unui tanc. Pe masă zăcea uitată o carte de bucate.

Locotenentul se întrebă o clipă ce ar fi spus unii dintre confraţii săi ofiţeri dacă ar fi ştiut că el crescuse într-o casă nu cu mult mai mare decât aceasta.

Ieşi în curte şi scrută camera alăturată, prin singura fereastră existentă.

În timp ce îşi ţinea mâna streaşină la ochi şi îşi lipea fruntea de geam, simţi în stomac zvâcnirea bine cunoscută.

Iat-o, atârnând prin acoperişul făcut ţăndări, deşirată şi rea, tuciurie de la gazele de eşapament ale avionului care o lansase. Cam doi metri şi jumătate lungime, poate chiar un pic mai mult. Identică, la prima vedere, cu aceea cu care tocmai avusese de-a face săptămâna trecută. Mintea lui căută să surprindă amănuntele; linia de demarcaţie dintre succes şi orice altceva. Acest tip de mină era burduşit cu şapte sute de kilograme de explozibil. Hexanit. Ucigător şi devastator. I se păru că o vede vibrând şi bănui că firele paraşutei slăbeau uşor.

Sparse geamul cu un ciocan, pentru a putea pătrunde în cameră. Chiar şi acum, după atâta timp, simţea că urăşte să distrugă bunul altuia. Moştenise chestia asta de la maică-sa, gândi el, surâzând. N-avem bani de aruncat. Unii dintre noi trebuie să muncească din greu pentru fiecare penny. Şi tot aşa.

Zări o umbră prin uşa întredeschisă de la hol şi ştiu că Hazel era acolo. Pregătit să-i strecoare prin crăpătură vreo altă unealtă de care ar fi avut nevoie. Numai faptul că se afla acolo, şi schimba cu totul datele problemei.

Allenby îşi plimbă degetele pe partea laterală a minei. Aceasta era ca de gheată. Locotenentul îşi ţinu din nou răsuflarea atunci când degetele lui dibuiră capacul amorsei. Firele paraşutei erau întinse, iar nasul borcănat al cilindrului care constituia mina se odihnea în resturile unei canapele. Scoase din buzunar distanţatoarele de siguranţă şi le montă la amorsă. Urmau să ţină capsa nemişcată şi s-o împiedice să se aprindă atât timp cât avea el să lucreze.

– Fir-ar al dracului!

– Ce s-a-ntâmplat, domnule? şopti Hazel gâtuit.

– Amorsa e îndoită şi s-a înţepenit. Va trebui să deşurubez inelul de montură cu mâna. Dă-mi cheia franceză!

O clipă, degetele lor se atinseră prin strâmta deschizătură a uşii, iar Allenby se auzi rostind:

– E un Charlie. Dacă sare capsa, ai douăsprezece secunde, da?

– Da, domnule. Îşi retrase degetele. Apoi, cu voce scăzută: Şi dumneavoastră?

– Voi sări pe fereastra din spate mai repede decât un amant atunci când bate soţul la uşă, crede-mă, Tim.

Revăzu în minte calea de scăpare. Prin curtea din spate. Un loc unde se depozitau cărbunii. Nu era mare lucru, dar, la nevoie, putea să suporte greutatea unei case.

Îşi şterse fruntea cu mâneca; ce naiba se petrecea cu el? Doar nu era prima amorsă înţepenită. Praful i se scutura pe încheieturile mâinilor în timp ce lucra cu mişcări egale, oprindu-se la intervale regulate, pentru a observa cum avansează treaba.

Adierea se înteţea, iar el aproape că dădu un ţipăt în clipa în care o ţiglă se desprinse de pe acoperiş şi se zdrobi de caldarâm.

Gândul îi fugi brusc la ultima lui permisie, probabil prima oară când îşi dăduse seama că stătea prost cu nervii.

Mama sa îi tot trăsese întruna cu strâmtorările şi cu cozile, apoi se întrerupsese pentru a remarca: „Sigur, tu în armată n-ai bătăi de-astea de cap."

Zărise sclipirea de avertisment din privirea tatălui său, acel om tăcut şi docil, care nu se plânsese niciodată de nimic. Acesta avea doar un singur picior; pe celălalt şi-l pierduse pe vremea când era tânăr genist, pe Somme[9].

Totuşi, Allenby îşi auzise propria-i voce, stridentă, aproape de nerecunoscut: „Pentru numele lui Cristos, habar n-ai ce e-n armată. Cum eşti în stare să spui aşa ceva? În fiecare zi sunt ucişi şi mutilaţi oameni, iar tu nu găseşti altceva de trăncănit decât despre afurisitele-alea de raţii ale tale!"

Inelul de montură se mişcă foarte puţin, poate doi-trei milimetri. Ce era mai rău trecuse. Curând aveau să sosească echipele de întreţinere şi să pună o placă pe acoperiş, iar casele urmau să se umple la loc cu oameni obişnuiţi, cumsecade.

O cărămidă căzu lângă el; îi trecu doar la câţiva

centimetri pe lângă cap. Chiar în vreme ce se holba la ea, auzi un zgomot de alunecare şi, spre marea lui groază, văzu cilindrul de oţel coborând câţiva centimetri înainte ca firele paraşutei să-l oprească din nou.

Allenby rămase cu privirea fixă, îngheţată, incapabil să accepte faptul. Se auzi un zbârnâit subit de mecanism, un sunet aproape delicat.

Îi rămăseseră mai puţin de douăsprezece secunde de trăit.

Se ridică în picioare şi cât pe-aci să se prăbuşească iarăşi.

– Ieşi, Tim! Pentru numele lui Dumnezeu! urlă el.

Sări pe fereastră, tăindu-se la mână în sticla spartă; plămânii îi ardeau şi inima îi bătea asemenea unui mai.

În zid era o despărţitură. Cu un icnet disperat, Allenby se aruncă pe ultimii metri. Îşi îndesă coatele în pământ şi îşi astupă urechile cu palmele.

Dar, atunci când mina explodă, nu auzi nimic. Era o senzaţie nouă. Mai mult parcă te-ai fi înecat, decât ai fi fost îngropat.

Cineva urla şi gemea, dar locotenentul era incapabil de a-şi mai recunoaşte propria-i voce.

Pierderea cunoştinţei surveni ca o binecuvântare.

2. MARINA LUI PROTHERO

Locotenentul Keith Frazer bătu la uşa pe care scria: OPERAŢIUNI SPECIALE. INTRAREA OPRITĂ. Nu auzi însă pe nimeni care să-l invite înăuntru. Nici nu prea era de mirare, se gândi el, cu uşa asta din otel masiv.

0 deschise şi privi atent prin camera lungă şi scundă, cu tavanul curbat. De neînchipuit ca acest hăţiş de camere şi coridoare să se afle adânc sub o porţiune din Şantierele Navale ale oraşului Portsmouth.

Cândva, probabil că acestea fuseseră nişte pivniţe pentru vinuri sau băuturi alcoolice. Două *WRENS*[10] ciocăneau de zor la maşinile de scris, însă amândouă îşi ridicară privirile atunci când intră canadianul. Erau tinere şi păreau obosite, iar cămăşile lor nu arătau atât de scrobite, cum ar fi fost de aşteptat de la nişte fete.

Explicabil, se gândi el. Aerul era umed, stătut şi închis. Un loc sub stare de asediu.

– Domnule? Fata din imediata sa apropiere aruncă o privire sclipirii aurii de pe umărul lui. Dumneavoastră sunteţi probabil locotenentul Frazer.

Acesta zâmbi.

– Exact.

De când părăsise oraşul Liverpool avusese de dat atât de multe lămuriri, în atât de multe birouri, încât îi părea reconfortant să descopere pe cineva care, aparent, ştia despre ce era vorba.

Oraşul Liverpool, *Levant*-ul, chiar şi Atlanticul, toate parcă pierdute în timp, deşi trecuseră abia două săptămâni de când se prezentase la un alt birou de-aici, din Portsmouth, situai aproape de cazărmi.

– Cred că sunt aşteptat, domnişoară, ăă..., spuse

[10] Joc de cuvinte: *wrens* - pitulici, dar şi prescurtare pentru *Women's Royal English Navy Services* (Serviciile auxiliare de femei ale Marinei Britanice) (n. tr.).

locotenentul.

Fata surâse prietenos, gata să-şi decline numele, dar se răzgândi în ultima clipă şi zise:

– Şeful este cu comandorul. Va trebui să aşteptaţi în biroul alăturat. Ofiţerul secund Balfour se va ocupa de dumneavoastră, îşi coborî privirea spre maşina de scris, după care întrebă: Cunoaşteţi un locotenent Allenby, domnule?

Frazer îşi învârti şapca pe degete. Allenby. Era unul din echipă. Se întâlniseră numai pentru scurtă vreme la poligonul în care doi sergenţi duri din Marina Regală îi puseseră la punct în privinţa tragerii cu pistolul. Li se arătase, de asemenea, cum să mânuiască un cuţit de comando. Se vedea treaba că avea să se apropie de duşman mai mult decât se aşteptase.

– Allenby, grăi el.

Încet, imaginea prindea contur în mintea sa. O faţă severă, palidă, dominată de nişte ochi căprui-închis. Rezervat, sau poate că pur şi simplu nu-i plăceau canadienii.

– Da, m-am întâlnit cu el câteva minute.

Tânăra înclină aprobator din cap şi trase cu zgomot carul maşinii la capăt.

– Un tip destul de bine, nu-i aşa? întrebă el.

Ea ridică privirea şi Frazer rămase şocat văzându-i ochii înecaţi în lacrimi.

– Îhî... Îmi pare rău, la naiba, habar n-aveam că...

Cealaltă wrens ocoli grăbită masa de lucru şi-l conduse la uşa alăturată. Fata nu-i ajungea cu capul nici măcar până la umăr, însă lăsa impresia unei puteri de matelot.

– E-n regulă, locotenente. Nu daţi importantă.

Se pomeni în cealaltă cameră, ceva mai lungă şi puternic luminată, în care nici măcar hărţile şi planşele nu puteau să mascheze complet toate crăpăturile şi petele de pe pereţi.

Ca şi wrens din primul birou, ofiţerul secund Balfour îşi aşezase vestonul cu două trese albastre pe spătarul scaunului. şi ea era tânără, cu părul roşcat tuns scurt, cu ochii albaştri şi o gură frumoasă.

I se adresă locotenentului:

– Ia loc. Şeful trebuie să apară.

Frazer se aşeză, iar ea se lăsă pe spătarul scaunului şi-l contemplă prin fumul ţigării din care trăgea. Pe toate celelalte scaune şi mese zăceau dosare şi teancuri de comunicări.

– Mi-e teamă că tocmai am indispus-o pe una dintre fetele dumneavoastră, spuse Frazer.

Ochii albaştri rămaseră încremeniţi. Nici măcar o clipire.

– O să-i treacă. Veşti proaste. Aruncă ţigara într-un coş de gunoi din metal. E război.

Frazer schimbă tactica. Învăţase asta de unul singur, pe *Levant*. Ajunsese astfel să se facă respectat chiar şi de căpitan. Aici, efectiv, îi părea că devine din ce în ce mai dezorientat.

– Era vorba să mă văd şi cu ofiţerul de la Operaţiuni, adăugă canadianul.

Femeia schiţă un zâmbet.

– E chiar în faţa ta. Se aplecă peste birou şi-i întinse mâna. Lynn Balfour.

Locotenentul nu putu să nu observe felul în care cămaşa i se curbă în jurul sânilor. Strângerea de mână era fermă şi călduroasă.

– Bănuiesc că ştiaţi despre mine şi fără să facem cunoştinţă, adăugă el, nesigur.

– Da. Studiez toate detaliile. Intră în îndatoririle mele de serviciu. Îşi sprijini cotul pe mânerul scaunului şi-l măsură cu luare-aminte din priviri. Provii dintr-o familie bogată; ai fi putut rămâne la vatră. În schimb, ai plecat pe mare. Îşi mută privirea în altă parte. Trupul îi fremăta pe sub cămaşă, de parcă şi-ar fi amintit un lucru rău. Naufragiat de pe una dintre nave; ajuns ofiţer navigant pe un distrugător de linie. Se uită la el şi făcu o uşoară grimasă. E cam nasol! Suntem în anul de graţie 1943 şi mai există încă unii idioţi acolo sus care ar prefera să aducă nişte fosile de la pensie decât să permită ocuparea unor posturi-cheie de către unii ofiţeri rezervişti, puşi numai pe harţă. Zâmbi. Mai ales gagii din colonii!

El râse.

– Aşa e şi şeful?

Zâmbetul ei se şterse.

– Asta rămâne să hotărăşti singur.

– Mai vine cineva?

Ofiţerul de le Operaţiuni îi răspunse cu severitate:

– Prea multe întrebări. Îşi îmblânzi apoi un pic tonul: Locotenentul Allenby. A sosit ceva mai recent; a fost bolnav. Ridică din umeri cu indiferenţă. Dar el este expert în materie de explozibili, aşa că nu contează.

– Înţeleg.

– Nu înţelegi, şi e mai bine ca lucrurile să rămână aşa. Femeia ridică receptorul telefonului. Acum, dacă nu te superi, am ceva treabă.

Frazer se relaxă. Cum ar fi privit-o Caryl sau vreo altă fată cunoscută în Vancouver, ori altundeva, pe ofiţerul secund Lynn Balfour? se întrebă el. În anumite privinţe, pentru oamenii din Canada era mai greu să înţeleagă războiul, nefiind evidente pentru ei anumite lipsuri. Şi fără existenţa raidurilor aeriene. O dată plecat din porturi sau din marile oraşe, întâlneai doar rareori uniforme militare. În schimb, simţeai mai multă durere atunci când trupele, convoaiele marine şi aviaţia plecau către îndepărtatele teatre de operaţiuni ale războiului, care se întindeau din Islanda până în Burma. Cum ar fi putut să împărtăşească aceleaşi trăiri? Aici, în Anglia, era altfel, iar el hotărâse încă de demult că mai bine te aflai împreună cu oamenii pe care încercai să-i aperi, la bine şi la rău. Doar listele cu victime arătau la fel pe ambele maluri ale Atlanticului.

Ofiţerul wrens aruncă o privire ceasului de la mână.

– Trebuie să fi sosit. Când se aprinde becul ăla roşu, intri, spuse ea. Îşi muşcă buza şi adăugă: Ce dracu se-ntâmplă cu Allenby? Şeful n-o să sară deloc în sus de bucurie că se lasă aşteptat.

Becul roşu se aprinse, într-adevăr, şi Frazer se ridică în picioare, întrebându-se ce soi de uriaş avea oare să întâlnească.

Uşa de la intrare se deschise şi apoi se închise cu un pocnet, iar canadianul o văzu pe femeie uitându-se ţintă la noul-venit, cu surprindere.

Era Allenby. Fără manta părea oarecum prea tânăr pentru gradul şi decoraţia lui de pe partea stângă a pieptului.

Ofiţerul secund Balfour întrebă iute:

– S-a-ntâmplat ceva?

Însă Allenby se uită direct la Frazer. Faptul de a întâlni o figură familiară, chiar dacă era vorba de cineva pe care-l cunoscuse doar câteva minute, părea să-i dea puteri.

– Fata de dincolo. Intendentul wrens. Tocmai am făcut cunoştinţă cu ea.

Golit de orice expresie, chipul său arăta de parcă ar fi fost bolnav. Luminiţa se aprinse din nou, de data asta însoţită de un bâzâit nerăbdător.

În timp ce ofiţerul wrens se grăbi să deschidă cealaltă uşă, Frazer îl luă de braţ pe Allenby şi-i spuse:

– Uşurel, Dick.

Într-un mod ciudat, faptul că îşi amintise numele mic al palidului locotenent îl ajută pe acesta din urmă să se stăpânească.

– O să vorbim despre asta mai târziu.

Însă Allenby nu-l auzi.

– Wrens aceea. O cheamă Hazel. Cred că i-am omorât fratele.

Biroul în care cei doi locotenenţi au fost introduşi, fără nici o ceremonie, avea probabil aceleaşi dimensiuni ca şi celălalt. Insă părea supraaglomerat prin prezenţa celui care stătea în faţa lor, cu palmele ca nişte cazmale în şolduri, îmbrăcat într-o manta cât un cort.

Comandorul arătă cu degetul spre două scaune cu spătare tapiţate.

– Frazer? Allenby? Salută scurt din cap. Pentru mine punctualitatea e la mare preţ.

Ridică tonul vocii sale răsunătoare:

– Lynn! Sună-l pe Gieves şi spune-i că mantaua mea cea nouă este tot prea strâmtă.

Frazer o auzi pe fată răspunzând prin uşă şi se întrebă cum ar fi să lucrezi pentru un astfel de om. Şeful!

Acesta din urmă lepădă mantaua şi canadianul îşi dădu seama că gabaritul lui nu era o simplă iluzie optică.

Purta o uniformă de front albastră, cu tresele de comandor RNVR. Foarte rar întâlnite acolo sus, după cum se exprimase ofiţerul secund Balfour. Era încins cu o centură uriaşă şi avea nişte umeri zdraveni, care susţineau un cap impunător, aproape chel, cu pielea cam tăbăcită. Purta barbişon în genul piraţilor; un personaj desprins parcă din Boy's Own Paper[11].

– Eu sunt Prothero, anunţă el cu vocea lui groasă. Eu comand Secţia de Operaţiuni Speciale pe ambarcaţiuni. Şi aici, şi pe pământ, ca să mă exprim astfel.

Spiritul păru să-l amuze şi faţa lui muncită se zbârci într-un rânjet.

Frazer îi observă ochii minusculi, ca nişte cioburi de sticlă de un albăstru-spălăcit. Pe faţa lui riguroasă, prezenţa lor părea aproape întâmplătoare.

– Contraamiralul Oldenshaw deţine comanda generală, însă acum lipseşte, zise el, fără altă explicaţie. Voi trece direct la subiect. Se lăsă pe călcâie, ca pentru a-şi cumpăni bine greutatea. Am înregistrat multe succese în Med[12]. Vom înregistra încă şi mai multe o dată ce germanii vor fi alungaţi complet din Africa de Nord. Munca noastră e grea, deosebit de pretenţioasă, iar toţi oamenii sunt aleşi pe sprânceană, pentru diferitele lor talente. Ochii lui mici se opriră un moment asupra lui Allenby; doar o clipă. Puteţi să daţi uitării mai tot din ceea ce aţi învăţat. Asta este marina celor cu capul pe umeri, aici nu te ţine nimeni în puf, ca în rest. Suntem aici să luptăm, nu să facem carieră. Nu luăm pasageri.

Frazer bănui că ţinea acest discurs destul de des.

– E-adevărat că folosim orice tip de vas care se potriveşte operaţiunii în chestiune. Când trebuie, cooperăm cu celelalte Servicii Speciale. Cu Levant Schooner Force, cu SAS[13], chiar şi cu Long-Range Desert Group and Commando[14]. Munca implică furişarea printre ambarcaţiunile locale, dar şi iniţiativă şi sânge rece atunci când Pirpiriii devin prea incomozi, ceea ce au făcut şi o să facă şi mai abitir atunci când o să fie constrânşi să se întoarcă în Sicilia şi pe continent. Coborî tonul: Amândoi aveţi dosare excelente. Tu, Allenby, ţi-ai dovedit curajul şi

disponibilităţile cu vârf şi îndesat. Îţi vor fi de folos. Frazer, tu eşti făcut pentru nave mici şi eşti uns cu toate alifiile în materie de navigaţie. Pe astea le-ai prins în mare parte înainte de război, călătorind împreună cu tatăl tău pe mare. El cel puţin aşa zice. Comandorul surprinse uimirea de pe chipul locotenentului. Am concurat cu el la Cowes[15], dacă tot veni vorba.

Allenby încercă să se relaxeze, dar se simţea îngheţat chiar şi în atmosfera aceea umedă, înăbuşitoare. Stătea cu mâinile încleştate pe coapse, ca să nu tremure.

Se străduia să asculte ce spunea comandorul Prothero, dar dinaintea ochilor avea tot figura fetei. Într-adevăr, semăna un pic cu asistentul lui mort.

Mort. Acesta era cuvântul. Rememoră acele clipe, aşa cum făcuse tot timpul când îl târâseră afară dintre dărâmături. Abia respirând, asurzit de detonarea pe care nici măcar nu o auzise, dar fără nici o urmă pe el. De la aceeaşi mină care răsese sase străzi. Aşa a fost să fie. Ofiţerul comandant îl vizitase la spital. Allenby făcuse mai mult decât oricare alt ofiţer însărcinat cu dezamorsarea minelor. Nu putea fi învinuit de nimic.

Se interesase de Hazel. Vechea poveste: acesta se dezintegrase efectiv. Nu tu un nasture sau măcar o tresă. Nimic.

Superiorul îl întrebase: „Nu te-ai gândit să montezi telefonul, Dick?" Era dezarmant modul în care Frazer îşi adusese aminte de numele lui mic. „Nu era timp, domnule. Sufla vântul." După asta îşi amintea de foarte puţine lucruri.

„I-ai spus să fugă atunci când s-a aprins capsa?" Locotenentul îi zâmbise trist comandantului. O întrebare prostească pentru cineva atât de experimentat ca Allenby, se gândise probabil superiorul.

Şi tocmai aici era groaznica îndoială. Allenby nu-şi aducea aminte. Să se fi repezit oare să se pună la adăpost şi să-l fi lăsat cumva pe Hazel la câţiva zeci de centimetri de acel cilindru lung, mânjit de fum?

Cineva la spital încercase să-l consoleze. „N-a avut cum să simtă nimic."

Oricum, nu prea mult timp. Cu siguranţă că, în acea fracţiune de secundă de dinaintea exploziei, Hazel se va fi mirat de locotenentul său, în care avusese încredere şi pe care îl venerase încă de la prima lor întâlnire. Iar acum, intendentul wrens. Când îi spusese cum o cheamă, pe acel ton sec şi neutru, simţise cum pereţii se prăvălesc realmente peste el. Dăduse să-i explice, să-i descrie cele petrecute, până ce mintea îi jucase din nou o festă.

Fata înregistrase sunetele din cealaltă cameră şi faptul că întârziase la întâlnirea cu comandorul, distrăgându-i atenţia şi lăsându-l fără replică atunci când rostise calm: „Ei bine, domnule, dumneavoastră măcar v-aţi aranjat." O spusese cu privirea fixată asupra panglicii de la Crucea Regelui George. Dacă l-ar fi lovit cu ceva, şi nu l-ar fi putut atinge mai mult decât o făcuse prin aceste cuvinte.

Glasul lui Prothero îşi croi drum printre gândurile lui asemenea unui berbece de asalt.

– Nici o întrebare, Allenby? Totul îţi este cât se poate de clar?

Locotenentul se holbă la el ca un animal prins în capcană.

– Îmi... Îmi pare rău, domnule.

Prothero surâse, dar în zâmbetul lui nu era nici un pic de căldură.

– Eşti un bărbat viteaz, Allenby. Curajul însă nu este întotdeauna de ajuns. Prea multe speranţe, prea multe vieţi ar putea să se bizuie pe tine în viitor, poate chiar mai înainte de a te fi obişnuit cu felul de a fi al grupului nostru.

Frazer rupse tăcerea:

– A trecut prin încercări grele, domnule.

Prothero nu-şi mută privirea de la Allenby.

– Ştiu. Ştiu totul despre voi amândoi. Şi totuşi, te afli aici, iar în această secţie nu ai privilegiul de a te simţi nenorocit. Ai înţeles?

Allenby dădu afirmativ din cap.

– Da, domnule.

– Bine. Se aşează cu fundul pe birou, în aşa fel încât burta considerabilă îi ieşi în evidenţă asemenea unei lucarne. Veţi primi o permisie de patruzeci şi opt de ore

pentru a vă pune la punct chestiunile personale. Ofiţerul secund Balfour va avea grijă de foile de drum şi de celelalte lucruri trebuincioase. La întoarcere, să vă aşteptaţi s-o luaţi din loc în orice moment.

– Am putea şti încotro, domnule? întrebă Frazer.

În actuala etapă, nu-i prea păsa, însă vroia să abată tirul lui Prothero din direcţia lui Allenby. Îl văzu pe acesta din urmă aruncându-i o privire. Curios? Recunoscător? Era greu de spus.

– Nu. Surprinzător! Prothero zâmbi larg. Dar, cum este prea departe pentru tine să te întorci în Canada în timp util, ţi-aş sugera să-ti iei la Londra o tipă şi o sticlă cu băutură. Nu crezi?

Uşa se deschise uşor.

– Gieves la telefon, domnule.

– Bine, Lynn.

Întâlnirea părea să se fi terminat. Frazer şi Allenby ieşiră din încăpere şi se uitară unul la altul.

– O vei face? îl iscodi Allenby.

Frazer râse.

– Ce, chestia cu tipa şi sticla? Nu-mi prea vine-a crede.

O privi pe ofiţerul wrens care studia atent nişte comunicări noi, ţinându-şi mâna cu degetele trecute prin păr ca nişte gheare. Numai dacă nu cumva... Alungă gândul şi întrebă:

– Dar tu, Dick?

Allenby ştia deja ce planuri avea. Nu întrevăzuse niciodată vreo alternativă.

– Acasă, presupun.

Îi aruncă lui Frazer o privire cu coada ochiului. O faţă puternică, cineva care îţi inspira încredere. Era canadian şi probabil că se aştepta să-l invite la el acasă pe perioada scurtei lor învoiri. Patruzeci şi opt de ore. Se gândi la casa mohorâtă, de suburbie, la vocea stridentă a mamei lui, la toate. Îl luă cu răcori. Cum să-şi permită?

– În regulă. Te invidiez.

– Poate data viitoare am putea..., spuse Allenby.

Frazer zâmbi.

– Sigur. De ce nu?

– Dacă daţi pe-aici după masa de prânz, vă fac instructajul şi vă dau noile permise, le zise ofiţerul wrens ofiţer. Se uită când la unul, când la celălalt. Bine aţi venit în clubul nostru!

Frazer o privi. Juca teatru. În adâncul sufletului, fusese jignită, chiar foarte rău.

Femeia se întoarse spre Allenby.

– Încă un lucru. Cum reuşeşti? Văzu stăpânirea de sine din spatele privirilor lui şi adăugă cu mai multă blândeţe: Ţi-am văzut pozele în ziare, atunci când cu spitalul. Stând pur şi simplu pe mina aceea mare şi afurisită, sporovăind cu bătrâna din pat şi făcând-o pe infirmieră să râdă. N-aş fi fost capabilă şi nu cunosc pe nimeni în stare de aşa ceva.

Allenby privi în pământ, derutat.

– Nu prea mi-am pus întrebarea. Aruncă o căutătură uşii de la intrare. Până la aceasta din urmă.

Canadianul o urmărea pe Lynn şi zări compasiunea din ochii ei, înainte ca şi ea să se reîntoarcă la rolul pe care îl juca în această dramă.

– Ei bine, nu-ţi face griji în privinţa intendentului wrens Hazel, adăugă fata cu voce scăzută. Cu timpul se va tămădui.

Allenby îşi încleştă pumnii.

– Vedeţi, nu reuşesc să-mi amintesc. Să fi uitat...

– Hai să mergem să bem ceva, vorbi Frazer. Aruncă o privire către wrens. E posibil să...

Femeia deschise un dosar.

– Ce să fie posibil?

Canadianul ridică din umeri.

– Am fost prea multă vreme pe mare, ăsta-i necazul cu mine.

Ea se strâmbă.

– Poate că ar trebui să urmezi sfatul şefului.

Frazer simţi cum i se urcă sângele la cap.

– Aţi tras cu urechea, pentru numele lui Dumnezeu?

Pe ea o pufni râsul.

– Asta spune şeful totdeauna!

În biroul de la intrare luaseră loc alte două fete. Frazer aproape că îl auzi pe Allenby oftând de uşurare.

Canadianul îşi furişă privirea pe chipul palid al locotenentului. Deci aşa arăta un erou.

Allenby vorbi aproape ca pentru sine:

– De fapt... Ezită. Keith, da? De fapt, eram speriat absolut de fiecare dată.

Frazer râse.

– O să ne înţelegem cât se poate de bine.

Allenby se uită fix la el, incapabil să-şi reţină privirea.

– Uite, mă gândeam, dacă ai vrea, să vii acasă la mine.

Acest lucru era împotriva tuturor celor plănuite şi de care se păzise încă de la intrarea în Marină, iar Frazer va fi bănuit şi el tot atât de bine.

– Desigur, m-ar bucura, răspunse cu voce scăzută.

Şi aşa rămase stabilit.

*

* *

Un marinar băgă capul pe uşă şi strigă:

– Alarmă de raid aerian, domnilor!

Mark Ives se ridică şi se studie în oglinda serviciului de croitorie care ţinea de magazinele navale. Noul ecuson de timonier-şef de pe mâneca stângă făcea încă parte dintr-un vis, din ceva ireal.

Bătrânul subofiţer, care-i fusese instructor şi supraveghetor încă de la sosirea sa aici, chicoti:

– Parcă mai bine decât „strivitor", ei?

Ives scutură din cap.

– N-am crezut să se poată aranja lucrurile atât de uşor. Înainte am avut parte numai de hârţogăraie, corvezi şi cereri de a-l vedea pe Bătrân pentru orice lucru, cât de neînsemnat. Zâmbi. Regimul ăsta nou îmi convine.

Subofiţerul îşi umplu pipa şi spuse:

– Ai dreptul la doar patruzeci şi opt de ore, ştii bine.

Ives verifică maldărul de echipament nou-nouţ. N-ar fi stricat să se întoarcă la ceva de genul Forţelor de Coastă, dacă aşa i-ar fi impus noua slujbă. Nave mici, sentimentul de a-ţi purta singur de grijă, care lipsea pe portavioane şi pe crucişătoare. Îşi înfrână hohotul de râs ce-i dădea ghes. Şi mai ales pe încartiruirile deţinuţilor.

– Nu mă duc nicăieri, spuse Ives. Rămân să mai schimb

o vorbă cu unii şi cu alţii.

Pe subofiţer îl impresionară plăcut aceste cuvinte.

– E nevoie să înlocuieşti pe cineva, zise el. N-ar trebui să-ţi spun, dar m-am gândit că nu ţi-ar strica să ştii.

Ives ridică din umeri.

– Cu tipul ce s-a-ntâmplat?

– Nu ştiu sigur. Sunt cam secretoşi ăştia cu care te-ai încurcat tu. Oricum, a fost un raid, ceva; un raid care n-a ieşit bine.

Ives se uită la cuţitul de comando şi la tocul în care avea să-şi poarte revolverul model nou atunci când urma să intre în serviciul activ. Şi-l luase cu el la tragerile executate în poligon, deşi, oricum, era un excelent ochitor: în acele vremuri trecute făcuse parte din echipa reprezentativă a Poliţiei Metropolitane.

Un tip bun la toate, aşa era considerat. Boxer, rugbist, cu mână meşteră la pistoale şi puşti. În sfârşit, îi prindeau şi lui bine la ceva toate aceste lucruri.

Chipul marinarului reapăru în pragul uşii.

– Cale liberă, domnilor! A fost o alarmă falsă; este iar un raid asupra Londrei.

– Vai de mama lor! făcu subofiţerul.

Ives văzu foarte clar cu ochii minţii totul. Mormanele de moloz. Găurile căscate. Autobuzele cu etaj răsturnate. Londra lui. Şi apoi nodul din gât în momentul în care dădeai colţul, iar o voce înecată în lacrimi striga: „Slavă Domnului, un poliţai!" Pe urmă înlăturarea ravagiilor produse. Evacuarea morţilor. Datoria de a inspira prin prezenţa ta încredere, indiferent de ceea ce simţeai în adâncul sufletului.

Scoase lent cuţitul din teacă. Acum avea şansa să întoarcă şi el lovitura.

Ofiţerul de la magazie li se alătură la tejghea.

– Semnează aici!

Nu conta că era vorba despre un viitor erou sau despre un prizonier în aşteptarea Curţii Marţiale. Trebuia să se semneze pentru tot.

*

* *

Singură, în biroul puternic luminat de la Operaţiuni, ofiţerul secund Balfour o urmări pe wrens luând foile de drum pentru cei doi locotenenţi, care aveau să treacă după ele, şi închizând uşa în urma sa. Femeia se gândi un moment la ei. Allenby era drăguţ, însă părea retras în sine însuşi până la autodistrugere. Se gândi că, de când se transferase la Secţia Specială a lui Prothero, dobândise capacitatea de a accepta astfel de complicaţii. Secretă sau nu, această secţie ajunsese să le fie cunoscută aproape tuturor drept Marina lui Prothero. Denumirea i se potrivea de minune.

Se gândi şi la Frazer, canadianul înalt. Îl văzuse cum se uita la trupul ei şi îşi închipui că era un tip cu care lesne te-ai fi putut încurca.

Gândul o străbătu asemenea unui jungher.

Pusese pe uşă un semn cu „Nu deranjaţi." Prothero plecase spre Plymouth pentru o întâlnire şi un exerciţiu de comando. Poate avea s-o sune în jurul cartului doi, dar în nici un caz mai devreme. Se aşeză mai bine în scaun şi deschise sertarul de jos al biroului. Înăuntru, lucind, era o sticlă de gin golită pe jumătate. Fusese oare cândva plină?

Cotrobăi după cutia cu bomboane de mentă, ducându-se brusc cu gândul la mica şi devotata secţie de fete pe care o controla. Să fi ştiut sau să fi bănuit vreuna dintre ele? Prothero în nici un caz nu o suspecta, altfel ar fi trimis-o ramburs înapoi la îndatoriri generale, cum ar fi cea de ofiţer la cine ştie ce cazarmă Wrens[16] mohorâtă.

Scutură o ceaşcă în coşul de gunoi, după care şi-o umplu cu gin simplu.

– Oh, Dumnezeule, ajută-mă, îşi şopti ea, apoi îl dădu pe gât, scuturându-se din cauza tăriei arsurii şi la gândul inutilităţii gestului.

Duse o mână la spate şi scoase din buzunarul mantalei un portofel pe care îl puse pe birou.

La asta ajungea mereu. Uneori mai repede decât alteori. Scoase fotografia şi o privi fix. Era de parcă i-ar fi scăpat vreun amănunt, chiar dacă o studiase de un milion de ori.

Un alt locotenent de marină oarecare, zgâindu-se la

aparatul de fotografiat în acea ultimă dimineaţă. Acea dimineaţă atât de deosebită în care... O lacrimă îi căzu pe încheietura mâinii. Băgă în grabă poza înapoi în portofel. „O, Paul, mi-e atât de dor de tine!”

Telefonul zbârnâi lângă cotul ei şi lângă ceaşca goală.

– Ofiţer secund Balfour, Operaţiuni.

Vocea de la celălalt capăt al firului întrebă ceva, iar femeia răspunse:

– Voi reveni eu cu un telefon.

Abia mai vedea, ca prin ceaţă, dar nimic din inflexiunea vocii nu o trădase. Încă.

Aşează cu foarte multă grijă receptorul în furcă şi îşi potrivi nodul de la cravată.

– N-o să ajute la nimic, spuse ea. Pur şi simplu n-o să ajute.

*

* *

Comandorul Aubrey Prothero îşi asculta propria-i respiraţie greoaie, în timp ce privea ţintă harta colorată, întinsă pe masă cu ajutorul unor greutăţi aşezate pe marginile ei. Un bec solitar cu abajur îşi revărsa lumina la capătul unui fir foarte lung, astfel încât totul, în afara de hartă, stătea în penumbră.

O simplă fâşie de coastă. S-ar fi putut afla oriunde între Africa de Nord şi Adriatica. Era realizată la scară mare, cu mici steluţe şi săgeţi de hârtie prinse pe ea, pentru a indica diferitele zone şi posibilele obiective.

Totul era foarte tăcut, se gândi comandorul, chiar şi Cartierul său General din Portsmouth. Şi aici, în Plymouth, se suferea rău de pe urma raidurilor aeriene, iar birourile acestei secţii erau protejate cu beton şi oţel împotriva acestora, mai puţin pentru cazul unei lovituri directe.

Venind parcă de la kilometri distanţă, se auzea zbieretul înfundat al unui instructor artilerist care iniţia o companie de proaspeţi recruţi în misterele defilării şi ale instrucţiei cu arma şi baioneta; utilitatea unui asemenea antrenament pentru personalul care urma să plece pe mare îl depăşea pe Prothero.

Cursa nebunească până la Plymouth îl făcea să-şi simtă vârsta. Ţăcănitul său de şofer de la Marina Regală se întrecuse pe sine. Chiar şi aşa, întârziase, iar lucrul acesta îl deranja.

Îi simţi pe ceilalţi doi inşi din încăpere urmărindu-l. Aceştia nu comentaseră în nici un fel întârzierea sa, dar erau probabil bucuroşi să descopere o abatere de la propriile lui reguli instituite în această privinţă.

De ce? Poate că vreuna dintre fetele de la SDO[17] încurcase comunicările sau retranscrisese greşit ora. Era surprinzător că Lynn Balfour nu observase. Nu o caracteriza câtuşi de puţin.

Comandorul ridică scurt privirea. Ceilalţi doi ofiţeri erau militari de carieră: un general de brigadă şi un maior. Panglicile medaliilor dobândite în uitate campanii militare luceau în lumina crudă, însă deasupra acestora, chipurile lor erau în întuneric total. De parcă ar fi avut de-a face cu două cadavre decapitate.

– Ne pare rău că te zorim, Aubrey, dar am fost luaţi pe nepregătite.

Prothero se controlă în ultima clipă să nu adauge: „Din nou". Încă se mai gândea la ofiţerul secund Balfour.

– E un pic cam riscant chiar şi pentru tipii noştri, zise el.

– Forţele noastre armate din Africa de Nord înaintează ca apucatele, spuse generalul de brigadă. Am aflat astăzi că Rommel a fost trecut sub ordinele directe ale lui Hitler în persoană. Cât de curând, va fi silit să predea conducerea întregului Afrika Korps[18], sau a ce o mai fi rămas din el, lui von Arnim. Se pare că Hitler e pregătit să-i sacrifice cu totul. El nu se-ncurcă cu Dunkerque-uri.

Comandorul se aplecă deasupra hărţii, palmele lui mari aducând cu nişte recife de corali. Era greu de acceptat că Rommel, Vulpea Deşertului, cel care îşi câştigase respectul atât al propriilor săi oameni, cât şi al Armatei a 8-a, dădea înapoi. Acest lucru ar fi urmat să dăuneze moralului germanilor mai mult decât orice altceva.

Prothero auzi masa scârţâind sub greutatea lui. Harta reprezenta o mică porţiune din coasta de nord a Siciliei. O regiune nicidecum indicată. Atunci când germanii aveau

să se retragă acolo din Africa de Nord, aceasta devenea cu siguranţă o zonă deosebit de periculoasă pentru debarcarea sau recuperarea de agenţi, chiar şi cu ajutorul aşa-zişilor partizani locali. Majoritatea erau nişte bandiţi.

– De luni de zile spun că nu-mi convine situaţia din Sicilia, vorbi el, dar n-am găsit prea mult sprijin pentru opiniile mele. Nu căuta să-şi ascundă amărăciunea. Acum ar putea să fie prea târziu să mai schimbăm ceva. Atunci când germanii vor fi. În sfârşit, alungaţi din Africa de Nord, Aliaţii vor dori să invadeze Sicilia în cel mai scurt timp posibil. Înainte ca Pirpiriii să aibă răgazul de a se regrupa şi de a instala o pază de coastă suplimentară. O dată va fi şi inamicul în defensivă. Să vedem atunci dacă o să le mai convină sau nu.

– Ziceai ceva de o echipă nouă? întrebă maiorul cu blândeţe.

– Da. Oameni pricepuţi.

Revăzu în gând închistarea lui Allenby şi încercarea lui Frazer de a-i lua apărarea. Împreună, cei doi o să-i înlocuiască cu brio pe cei ucişi sau dispăruţi.

– Trebuie să stabilim legătura cu sicilienii. Terorişti, partizani, oricine se încadrează în schema voastră. O dală invazia începută, va fi prea târziu. Amărâţii ăştia sunt în stare să se sfâşie între ei, aşa cum au făcut iugoslavii. Acum e bătaia peştelui. Cine nu e cu noi e contra noastră.

Generalul de brigadă nu căută să-şi disimuleze uşurarea.

– Secţia mea vă va da tot ajutorul posibil.

Chipul maiorului intră în conul de lumină atunci când se aplecă să deschidă nişte dosare.

– Canadianul, Frazer, cum e?

Prothero chibzui.

– Bun. Încăpăţânat, dar nu recalcitrant. Genul de om care poate acţiona rapid şi care-i poate îmbărbăta pe cei care depind de el. Până acum ar fi trebuit să i se încredinţeze deja o comandă. E o mare pierdere.

Şi iar ajunse pe punctul să adauge: „Ca de obicei."

Apropoul fusese bătut.

– Voi pleca imediat înapoi, mai spuse comandantul. Se

gândi că şoferului avea să-i placă la nebunie acest lucru. Lăsaţi asta în seama mea. În câteva zile vă voi aduce la cunoştinţă modul de punere în practică şi desfăşurătorul.

Generalul de brigadă se ridică în picioare.

– Putem face ceva pentru moment?

Prothero ridică din umerii săi masivi.

– Să vă rugaţi.

Un curier îl conduse afară, în aerul serii. Nu prea aduce a primăvară, gândi comandorul.

Trecu, fără să-i bage în seamă, pe lângă câţiva marinari care-l salutară; în mintea lui planul începea deja să prindă contur. Curând urma să apară pe hartă un nou indicator sau un nou steguleţ, şi ideea avea să fie transpusă în fapt.

Îi dispreţuia pe indivizii de teapa celor doi pe care tocmai îi părăsise. Acestora nu le păsa deloc de oamenii care duceau la îndeplinire schemele lor gândite cu picioarele. Pentru ei nu erau decât nişte pioni, nişte unităţi fără identitate. Contau doar misiunea şi cele care aveau să mai urmeze după ea. Era de datoria Operaţiunilor Speciale să se asigure că oamenii nu mureau degeaba.

Prothero îl zări pe şofer aşteptând lângă maşină şi grăbi pasul.

Numai că era din ce în ce mai greu să te-asiguri de acest lucru.

3. FLOARE LA URECHE!

Aşa după cum întrevăzuse Prothero, atunci când primise aprobare de sus, lucrurile se puseră în mişcare rapid.

Împreună cu câţiva soldaţi şi cu o mână de puşcaşi ai Marinei Regale, Frazer şi Allenby se pomeniră făcuţi pachet şi trimişi pe un transportor de trupe Dakota, cu destinaţia sudul Gibraltarului. Acolo, abia dacă avură timp să facă o baie înainte de a fi luaţi, ori mai degrabă escortaţi, de un aghiotant cu înfăţişare severă şi lăsaţi să străbată Mediterana pe timp de noapte într-un mototorpilor.

Ghemuit într-un colţ al cabinei de cart a MTB-ului, Allenby încerca să-şi ia gândul de la ultima mină, să restabilească şi ultimul fragment de amintire care-i mai lipsea. Se gândea, totodată, la cuvintele wrens intendent, la modul în care ofiţerul secund încercase să le mai îndulcească, întrebându-l de mina de la spital.

Se mai gândea şi la ultima raită dată pe acasă; la extraordinara schimbare din atitudinea mamei sale atunci când i-l prezentase pe Frazer. Pe drum, Allenby îşi blestemase în numeroase rânduri ideea de a se întoarce acasă: se zicea că Frazer este fiul unui milionar, bine cunoscut armator de iahturi, şi aşa mai departe. Avea să fie şocat de casa dărăpănată şi lipită zid în zid cu vecina ei, de grădiniţa din spatele acesteia, unde tatăl său se străduia să cultive legume. „Puneţi umărul la victorie!" Toate casele de pe bătrânul drum erau dărăpănate, măcinate de război. Fără reparaţii, cu prea multe raiduri aeriene, cu prea puţini bărbaţi în preajmă, care să le zugrăvească şi să le peticească.

Însă Frazer se instalase de parcă s-ar fi simţit într-adevăr bine. Îi cucerise în mod evident inima mamei lui şi mersese până la a-l face pe tatăl său să vorbească despre Somme, lucru aproape imposibil, de altfel.

„Şi tatăl meu a fost acolo, domnule Allenby", spusese tânărul, cu glasul lui tărăgănat şi blând. „Şi la Passchendaele."

Ochii bătrânului se înceţoşaseră, dar lăsase să-i scape acel zâmbet în colţul gurii pe care Allenby îl ştia şi îl iubea dintotdeauna. „Nu e ceva ce să se uite... ăă, Keith." Pe drumul înapoi spre gară, Frazer remarcase: „Nişte oameni cumsecade. Sper că m-au plăcut."

Locotenentul îşi petrecea majoritatea timpului pe puntea MTB-ului, sporovăind cu CO[19]-ul şi scrutând harta în vreme ce vasul se legăna şi sălta în noapte.

Locurile de pe coasta Africii de Nord arătau ca nişte borne ale războiului. Acum, roata norocului se schimba şi cel puţin această etapă a lui era pe sfârşite.

Bombardarea Oranului de către Marina Regală Britanică pentru a distruge vasele de război ale aliatului ei, după ce guvernul francez se predase lui Hitler, fusese o necesitate.

---

[19] *Commanding Officer* - ofiţer la comandă (n. tr.).

[1] *His Majesty's Ship* - Nava Maiestăţii Sale (n. tr.).

[3] Locul de încartiruire a deţinuţilor (n. tr.).

[4] *Motor Torpedo Bond* - mototorpilor (n. tr.).

[6] *Royal Pety Officer* - subofiţer în armata regală (n. tr.).

[5] *Master-at-Arms* - maistru armurier (n. tr.).

[7] *Royal Navy Detention Qoarters vezi nota 3*

[8] *Royal Navy Volunteer Reserve* - voluntar rezervist în Marina Regală (n. tr.).

[9] Localitate din Franţa, situată pe râul cu acelaşi nume, unde, în timpul primului război mondial, s-au dat două bătălii sângeroase: prima câştigată de Puterile Centrale, a doua de Antantă (n. tr.).

[11] Veche publicaţie engleză, cu profil de aventură şi sport (n. tr.).

[12] Marea Mediterană (n. tr.).

[13] *Special Air Squadron* - detaşamentul special aeropurtat (n. tr.).

[14] Grupul de comando pentru acţiuni în desert pe o rază mare (n. tr.).

[15] Localitate din insula Wight, unde se ţine anual, în luna august, o faimoasă regată tradiţională (n. tr.).

[16] În original „Wrennery" – clădire în care locuiesc Wrens (n. red. el.)

[17] *Signals Dispatching Office* - Biroul de transmitere a comunicărilor (n. tr.).

[18] Corp expediţionar german care a participat în cel de-al doilea război mondial la luptele din Libia şi Tunisia împotriva aliaţilor, între februarie 1941 şi mai 1943 (n. red. el.)

Astfel, dacă navele ar fi căzut în mâinile inamicului, balanţa puterii pe mare s-ar fi înclinat împotriva Marii Britanii. Şi totuşi, francezii care rămăseseră în Tunisia şi Algeria nu uitaseră şi nici nu iertaseră asta vreodată.

Nume noi apăreau permanent în comunicatele recente. Benghazi, Tobruk şi, în fine, El Alamein, unde Armata a 8-a făcuse un ultim efort disperat şi învinsese.

În cazul în care căpitanul MTB-ului ştia ceva despre misiunea lor sau despre destinaţia finală, ştia numai pentru sine.

Frazer îşi amintea ceea ce spusese ofiţerul secund Balfour despre păstrarea secretului. Păcat că nu mai apucase să-i vorbească înainte de a fi conduşi la aerogara Marinei. O sunase la Centrul Operativ, dar, de fiecare dată, fusese ocupată. În vreo şedinţă, sau prinsă cu nenumăratele ei îndatoriri. Cel puţin aşa i se spusese. Încă se mai întreba dacă nu cumva îl evitase.

La patru zile de la plecarea din Gibraltar, îşi croiau drum în portul tunisian Sousse.

Frazer şi Allenby stăteau unul lângă altul pe punte, în timp ce vasul se strecura nervos printre epave, în parte scufundate, şi rămăşiţe plutitoare. Li se semnaliză să amareze de-a lungul unei improvizaţii de ponton care părea construit de nişte copii.

Căpitanul MTB-ului schiţă un zâmbet.

– Vă aşteaptă un jeep. Am să ordon să vi se transbordeze echipamentul.

Aruncă o privire spre oraş: clădiri bombardate, ferestre ca nişte găvane goale, pânze de fum plutind la întâmplare.

– Aici avem baza, continuă el, şi în glas i se simţea mândria. Este la numai două sute cincizeci de kilometri de Sicilia şi cred că flotila mea a brăzdat fiecare centimetru al acestei distante. Germanii au încercat să aprovizioneze Afrika Korps de pe mare, pe timp de noapte. Acum încearcă să-şi evacueze tancurile şi trupele în acelaşi fel. Probabil că fundul mării e împânzit cu ei.

Dădură mâna şi Frazer îşi aminti de clipa în care părăsise *Levant*-ul. Cam acum o lună, gândi el. Părea să fi trecut un secol.

Jeepul aştepta, după cum li se promisese. La volan şedea un tânăr foarte bronzat, în cămaşă şi pantaloni scurţi kaki. Nu purta grade sau însemne, însă, de cum se dădu jos, duse mâna la şapca marinărească şi salută.

– Matelot Weeks, domnule. Detaşamentul naval 75.

Frazer aprobă din cap. Vru să zâmbească, însă tânărul marinar arăta nemaipomenit de serios. Nici măcar un nume de vas pentru noua lor încercare. Un număr, ca la inventar.

Urcară în maşină, iar marinarul spuse:

– Cam cincisprezece kilometri, domnule, atâta-i drumul.

Plecară în trombă şi roţile împroşcară în urmă cu nisip şi praf.

Frazer resimţea căldura pe faţa sa. O zăpuşeală cum nu mai cunoscuse vreodată. Căldura şi un iz greu şi ciudat. Vastitatea deşertului, gândi el. Un loc punctat cu tancuri şi resturi de camioane incendiate şi dezmembrate, cu tunuri zdrobite şi cu mult prea familiarele cruci de lemn.

Se îndreptară spre nord către Tunis, pe porţiunea de coastă prin dreptul căreia trecuseră în ultima lor noapte pe MTB.

– E tevatură mare, Weeks?

Cadetul se uită la Frazer cu ochii lui inocenţi.

– Nu tocmai.

Afirmaţia putea fi luată în ambele sensuri. Discuţiile neglijente costă vieţi, decretau posterele, iar cele ceva mai sclipitoare proclamau: „Fii ca tati, ţine-o pe mami[20]”.

Cartierul General al Detaşamentului naval 75 arăta din toate punctele de vedere ca o groapă de gunoi. Un şir eterogen de vehicule capturate, majoritatea italieneşti şi germane, maldăre de lăzi, bidoane turtite, împrăştiate printre cuiburi de mitralieră camuflate şi baricadate cu saci de nisip. Câteva cratere, în caz că cineva simţea nevoia să i se aducă aminte cât de aproape erau bazele aeriene ale inamicului.

Iar dincoace, marea, asemenea unui prieten. De un albastru-intens şi liniştită, dacă treceai cu vederea epavele şi matahalele pe jumătate scufundate care zăceau lângă ţărm.

– Aşadar, aţi ajuns.

Frazer şi Allenby se pomeniră faţă în faţă cu un ofiţer de marină înalt, fără şapcă, îmbrăcat în kaki. Tresele mototolite de pe umăr arătau că este locotenent-comandor, dar înfăţişarea şi pistolul de calibru mare de la centură îl făceau să pară mai curând un soldat. Îl salutară, iar bărbatul le zâmbi. Asta îl întinerea cu zece ani, gândi Frazer.

– Numele meu este John Goudie, se prezentă el. Eu sunt comandantul aici.

Nu catadicsi să mai dea şi alte explicaţii. Goudie, se distinsese în domeniul vedetelor de război pe tot întinsul Mediteranei, iar mai înainte pe mările strâmte, care erau cam singurul obstacol dintre germanii victorioşi şi falezele albe ale portului Dover.

Trei aparate Spitfire vuiră pe deasupra capetelor lor, la joasă înălţime.

– RAF[21]-ul a fost foarte de treabă, spuse Goudie. I-a împiedicat pe nemţi să ne deranjeze prea mult. Pe moment nu ne trebuie fotografii aeriene, mulţumim frumos.

Vocea sa răsună zglobie, lipsită de orice griji.

Frazer îi aruncă o privire lui Allenby şi se întrebă ce gândea acesta. În general, era greu să-ti dai seama. Erau două firi diametral opuse, dar se înţelegeau bine.

Îşi aminti de vizita lui acasă la Allenby, de felul în care acesta îşi supraveghea mama, temându-se de ceea ce ar fi putut ea să spună. Însă Frazer simţise o admiraţie pentru femeia şi soţul ei veteran, fără un picior. Casa era măcinată de război, dar părea să întruchipeze tot ce ajunsese el să îndrăgească la englezi: îndârjirea de nezdruncinat a celui amărât. Până şi modul în care mama lui Allenby le servise ceaiul, cu dărnicie. Probabil că fusese raţia lor pe mai mult de-o săptămână.

Chiar în acel moment, Frazer comisese singura greşeală: se oferise să scrie acasă şi să le ceară alor săi să le trimită nişte pachete cu alimente. Mama lui Allenby îl privise cu răceală. „Ne descurcăm, mulţumim. Ne-am obişnuit. Niciodată n-am dus-o prea uşor în casa asta."

O scuză, o acuzaţie că soţul ei nu fusese în stare să găsească o slujbă ca lumea după acel război... Era greu de spus. Mai târziu, Allenby încercase să se justifice, dar Frazer replicase: „Avea dreptate, hm? Cu asemenea remarce, nu sunt cu nimic mai bun decât un yankeu îngâmfat."

Locotenent-comandorul Goudie îi conduse pe o mică ridicătură de stâncă, printre bolovani. Arătă în jos, spre un port natural, de formă ovală. Cu excepţia sfărâmăturilor împrăştiate de război, locul părea să existe acolo de când lumea. Se auzea zgomot de ferăstraie şi ciocane, iar din megafonul aflat în apropierea unor corturi scunde şi camuflate răsuna muzică de jazz.

În vreme ce se apropiau, Frazer urmărea forfota oamenilor de la bază. Cei mai mulţi dintre ei purtau doar pantaloni scurţi, alcătuind o masă cenuşie. Însă toţi erau tineri, foarte zdraveni şi în formă. Parcă făceau parte dintr-un alt fel de marină, iar majoritatea se amuzau evident pe seama celor doi nou-veniţi, în uniformele lor incomode.

Lui Frazer îi zbură gândul la *Levant* şi se întrebă dacă nu cumva îl uitaseră deja. Unde se afla vasul acum? Pufăind înapoi spre Halifax, Nova Scoţia, sau patrulând în sus şi-n jos de-a lungul liniilor navelor comerciale, ori poale în Newfoundland, pregătindu-se să părăsească St. John's.

– Poftiţi înăuntru, spuse Goudie. Bine-aţi venit în debandadă!

Era un cort puţin mai mare decât celelalte, plin cu mese din blaturi aşezate pe capre, într-un mod grosolan, cutii cu raţii alimentare şi lădiţe cu muniţie pentru armamentul de calibru mic.

– Luaţi loc aici, domnilor, zise locotenent-comandorul. Cu spatele la mizeria asta, n-o să vă simţiţi chiar atât de prost.

Aşteptă să intre un marinar cu o tavă sub braţ.

Goudie ridică o sprânceană.

– Ginuri mari, bănuiesc.

Frazer îl urmări desfăcând un săculeţ de pânză şi scoţând nişte hârtii. Foarte calm şi stăpân pe el, gândi

locotenentul. Dar încordat ca un resort. Dacă jumătate dintre lucrurile pe care le auzise despre isprăvile lui Goudie erau adevărate, atunci mare minune că acesta era încă dintr-o bucată.

Goudie ridică privirea şi vorbi brusc:

– Sper că Şeful v-a pus în temă.

Cei doi confirmară din cap şi băură ginul. Frazer se gândi că era ciudat să auzi numele lui Prothero pomenit aici. Acesta părea să se potrivească acolo, în UK[22]. Tânărul aproape că se înecă, dându-şi seama că paharul era plin cu gin simplu; ardea ca focul. Văzu cum ochii lui Allenby se umplură de lacrimi, în timp ce locotenentul încerca să-şi înăbuşe tuşea.

Goudie se strâmbă.

– Apa nu e bună de băut. Pirpiriii au otrăvit o parte din ea când au plecat, Dumnezeu să-i binecuvânteze! Iar instalaţia noastră de produs gheaţă este în Alex[23], după câte-am auzit! îi lămuri el, aproape amuzat. Aşa... Întinse pe masă o hartă jerpelită. Coasta de nord a Siciliei, iar aici... - ciocăni cu o linguriţă în hartă - aici este obiectivul.

Obiectivul. În ciuda căldurii şi a ginului, te trecea senzaţia unui duş cu apă rece ca gheaţa. Urmau să intre în acţiune fără nici o perioadă de pregătire preliminară.

Goudie văzu expresiile de pe fetele lor şi spuse molcom:

– Păi, noi vă aşteptasem mai curând şi nu prevăzusem faptul că ghinionişti voştri predecesori aveau s-o păţească, înţelegeţi?

Frazer deschise gura să pună o întrebare, dar o închise la loc atunci când Goudie continuă:

– În orice caz, n-am avut de ales. Pirpiriii se retrag din Africa de Nord mâncând pământul. Raidul, raidul nostru, va fi asupra unei uzine electrice nou-nouţe, pe care germanii au construit-o în Sicilia. După cum poate ştiţi, insula primeşte întreaga energie de pe continent, printr-un cablu aerian, pe deasupra strâmtorii Messina. Dacă vom debarca - zâmbi -, când vom debarca, va trebui să ne luăm măsuri de siguranţă, astfel încât cablul să rămână intact. Dar asta îi va privi pe maronii[24], în momentul în care vor da buzna pe ţărm. Noua instalaţie este importantă din alt

motiv. Dacă aşteptăm până când toate trupele germane se retrag în Sicilia şi pe continent, în Italia, atunci duşmanul va fi neîndurător cu oricine va încerca să-l saboteze. Rezistenţa, sau cum vreţi să-i ziceţi, e singura noastră speranţă. Nu iubesc guvernul italian şi-i urăsc pe germani pentru că au zădărnicit activităţile inamicului cu mult mai multă eficienţă decât ar fi putut-o face vreodată carabinierii.

Allenby vorbi pentru prima oară:

– Să li se acorde încredere celor din Rezistenţă? Ca să le arătăm că suntem pregătiţi să-i susţinem în timpul şi după eventuala invazie?

Goudie dădu aprobator din cap.

– Ai o minte iute. Asta-i bine.

Frazer privi harta.

– Cum ajungem acolo, domnule?

– Mările de la nord şi vest de Sicilia mişună de nave. Vase care iau parte la evacuarea din Africa de Nord, la mutarea proviziilor şi a muniţiei, şi desigur flota de pescuit, fără de care germanii ar avea multă bătaie de cap. Înainte, era incomparabil mai uşor să te prindă duşmanul. Toate navele noastre participau la luptele cu convoaiele de lângă şi de dincolo de Malta, iar submarinele erau extenuate tot urmărind convoaiele lui Rommel până în Italia şi înapoi. Acum însă, noi şi americanii avem o umbrelă aeriană douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar forţele noastre uşoare de coastă vânează, pornind din Sousse şi Bone, chiar şi ziua în amiaza mare. Se uită pe rând la cei doi. Aşa că, în principiu, ar trebui să fim în stare să ne strecurăm printre patrule, să ne întâlnim cu partizanii sicilieni, să aruncăm în aer obiectivul şi dup-aceea s-o-ntindem. Ar trebui să avem avantajul surprizei. Nimic asemănător n-a fost întreprins vreodată împotriva coastei nordice. Este mai mult de mers, dar e mai puţin apărată. Se încruntă. Sau cel puţin aşa am primit asigurări de la creierele din Intelligence[25].

Un sunet de goarnă sfâşie linişte din jurul cortului şi Goudie ridică din umeri în semn de scuză.

– Îi avem cu noi pe cei din Marina Regală. Ei participă la

mai toate bătăliile în SBS[26], însă le place să respecte cât de cât ceremonialul, indiferent dacă se află sau nu în mijlocul acestui afurisit de deşert. Duceţi-vă cu matelotul Weeks să vă cazaţi. Cred că n-o să staţi aici prea mult.

Frazer rânji.

– Sună a prevestire rea.

Goudie îl măsură gânditor din priviri.

– Este o prevestire rea.

Afară, soarele părea mai fierbinte ca oricând.

– Nu e chiar ceea ce mă aşteptam, spuse Allenby.

Frazer îl bătu pe umăr şi râse.

– Ai zis-o cum nu se putea mai bine, Dick, sunt mândru de tine!

Goudie dădu drumul foii de cort şi-i făcu semn soldatului să mai toarne de băut.

Un tânăr locotenent intră prin capătul opus şi se lăsă pe un scaun tapiţat cu pânză de corabie.

– Cum arată, domnule?

– Bine. Goudie îşi simţi ochii înceţoşându-i-se în timp ce ginul îi ardea limba. E o treabă fără probleme. Intrăm şi ieşim, nu ne băgăm în alte necazuri. Floare la ureche!

Locotenentul luă în mână un exemplar rufos din Lilliput şi dădu paginile în căutarea singurului nud.

– Îmi închipui că aşa a crezut şi Bill Weston, domnule.

Goudie se răsuci către el, cu ochii scăpărând.

– Ei bine, e mort, da? Probabil că a şi fost greşeala lui de capsoman. Noroc că s-a-ntâmplat când s-a-ntâmplat. Altfel, am fi pierdut vasul şi tot afurisitul de echipaj.

Încercă să pună paharul jos, dar mâna îi tremura atât de rău, încât mai ceru un rând.

Locotenentul se ridică în picioare şi bâlbâi:

– Îmi pare rău, domnule. N-am vrut să insinuez că...

Goudie îi făcu semn cu mâna să se aşeze la loc.

– Las-o baltă. Ăsta-i războiul şi aşa ne face el. L-ai văzut pe Frazer, locotenentul canadian? Ei bine, fiecare cartuş pe care-l tragem, fiecare canistră de petrol pe care-o folosim au fost trecute prin focurile Atlanticului de Frazer şi oameni asemenea lui. Allenby e altfel. Şi-a petrecut timpul dragând mine, apoi, nemulţumit de treabă, s-a

întors pe ţărm să dezamorseze ticăloasele astea de chestii atunci când cădeau în oraşe şi porturi. Bărbaţi viteji amândoi. Privi paharul umplut din nou, de parcă l-ar fi urât. Acum au venit la războiul nostru, unde vor fi nevoiţi să înveţe să-şi murdărească mâinile laolaltă cu noi toţi.

Locotenent-comandorul John Goudie, distins cu Crucea cu Tresă pentru Servicii Deosebite şi de două ori menţionat în ordinele de zi, stătea cu mâinile în şolduri şi privea ţintă micul port ce se întindea la picioarele lui.

– Ei bine, domnilor, iată-l!

Frazer se uită la profilul bronzat, cu părul decolorat de soare. Orice încordare resimţită la Goudie înainte de prânzul la care li se servise hrană rece părea să fi dispărut acum cu desăvârşire; dacă o fi fost vreuna. Scrută în direcţia în care se uita acesta, alegând în minte din diversitatea de nave prăpădite. Unele dintre ele se foloseau pentru amarare de epavele parţial scufundate, altele stăteau laolaltă, moţăind parcă în lumina strălucitoare.

Se vedea o şalupă lustruită, vopsită în gri, care putea să fi fost la origine un iaht.

– Probabil că a costat ceva, spuse Frazer.

Goudie râse.

– Lângă ea.

Lângă ea, Frazer văzu un vas ciudat, cu coca joasă şi care semăna foarte mult cu o barjă, exceptând faptul că puntea era acoperită cu ţevile duble, ca nişte ţepi, ale tunurilor de apărare antiaeriană.

– E un bac tip Siebel, le explică Goudie. L-am capturat de la Pirpirii abia acum vreo două săptămâni. Chilă zveltă, puţin adâncă, mai degrabă ca a unei şalupe de desant evoluate; au fost folosite cu sutele pentru aprovizionare, iar mai târziu pentru evacuarea trupelor din Afrika Korps. Un armament foarte greu pentru dimensiunea lui şi, desigur, un motor minunat.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu amărăciune.

Canadianul îşi aduse aminte de cele auzite despre Forţele Rapide de Coastă. Că MTB-urile şi MGB[27]-urile lor erau propulsate cu ajutorul unor motoare ce funcţionau cu

benzină cu cifră octanică mare, pe când oponenţii lor călăreau Dieseluri puternice, care nu „dădeau în clocot" la prima salvă de trasoare.

– Mecanicul nostru a făcut o treabă minunată, merge ca uns, spuse Goudie. Se uită la Frazer. Este al tău.

Locotenentul îl privi la rândul lui.

– Al meu?

Goudie se întoarse spre Allenby. Cu toate că se schimbase într-o cămaşă kaki şi în pantaloni bufanţi, părea în continuare detaşat de toţi ceilalţi.

– Amândoi aveţi certificat de supraveghetor de trupă. Dacă păţim vreo nasoală, preluaţi comanda.

– Credeţi că germanii vor înghiţi găluşca, domnule? se interesă Frazer.

– Sper. E tot ce avem pe moment. Goudie zâmbi încurajator. Douăzeci de puşcaşi marini şi nişte explozibil bine plasat; până la micul dejun ar trebui să fim înapoi. Floare la ureche! spuse, folosind expresia lui favorită. Deveni apoi serios. Aveţi un nou aspirant timonier, un tip priceput din toate punctele de vedere; îl cheamă Ives. În rest, fostul echipaj al locotenentului Weston. Cei mai mulţi dintre ei au participat la câteva acţiuni.

– Weston? El a fost cel...

Goudie îi aruncă o căutătură impasibilă.

– Da. El.

Locotenent-comandorul coborî panta, plimbându-şi privirea peste tot, gata să dea comenzi. Serviciile Speciale, şi în particular SBS-ul, învăţaseră să folosească orice le stătea la îndemână, şi chiar cu efecte mortale.

Goudie făcu un gest simplu cu mâna înspre bacul Siebel, amarat, şi imediat o mică ambarcaţiune se desprinse de lângă acesta.

– E un sublocotenent la bord, pe nume Archer. Brânză bună în burduf de câine! Aveţi grijă, a început să cam fie atins de bombe.

– Câţi sunt în companie? întrebă Frazer.

Totul se petrecea mult prea repede. Dintr-o dată se afla la comanda unui bac german, pe care, în mod evident, avea să i se ceară să-l ducă într-un port inamic. Aşa, pur şi

simplu. Goudie nu părea să aibă vreo îndoială în privinţa asta.

– Douăzeci, excluzându-i pe Archer, pe timonier şi pe un subofiţer numit Gregson, unicul de pe vas care face parte din armata regulată.

Un singur vâslaş îi conduse spre navă, un marinar atât de mânjit cu ulei şi vaselină, încât părea că tocmai se târâse prin santină.

Frazer urcă pe puntea joasă şi-l auzi pe Goudie spunând:

– Mi-e teamă că nu avem nici comitet de întâmpinare, nici fanfară.

Comentariile şi maniera degajată ale lui Goudie începeau să-l zgârie pe Frazer pe creier. Ce naiba avea de se purta astfel?

– Ia te uită, zise Allenby.

Arăta cu degetul la însemnele germane pictate pe puntea joasă, ca un capac de ladă.

Un bărbat înalt, tuns regulamentar, ieşi din umbră şi salută. În mijlocul retuşurilor de vopsea şi al găurilor de gloanţe astupate, părea foarte îngrijit şi oarecum liniştitor.

– Ives, domnule. Se uită spre Frazer. Timonier în exerciţiu.

Canadianul zâmbi. Îi plăcea. Ives îşi făcuse temele, altfel de ce nu i s-ar fi adresat tot atât de bine lui Allenby?

– Vă voi conduce în turul vasului, domnule.

– Te-am văzut la Eastney Barracks, spuse Frazer.

– Exact, domnule. Duse mâna la tocul pistolului de la şold. Aici mai merge.

Urcă înainte pe o primă scară ce ducea la un spaţiu gol mai lung, în care puteau fi transportate trupe şi provizii.

Allenby îşi aminti de toate minele neexplodate cu care avusese de-a face şi de alarmele false. De străzile pustii şi de obişnuitul bărbat în albastru, care întotdeauna aştepta să-i predea lui sarcinile.

– Arată ca un poliţist, Keith, şopti el.

Goudie rânji.

– Asta a şi fost.

Apoi Frazer şi Allenby părură să rămână cu totul pe

mâinile lui Ives; locotenent-comandorul dispăru.

Se căţărară pe carena lungă, vorbiră cu artificierul şi cu cei doi fochişti care, împreună cu o grămadă de ajutoare, se îngrijeau de funcţionarea motoarelor. Gregson, subofiţerul, era artilerist şi, în ciuda uniformei kaki boţite, avea o prestanţă care impunea şi care-l trăda a fi un refugiat din insula Whale. Sublocotenentul, Archer, era un tânăr delicat, fără astâmpăr, cu sprâncene roşcate, asemenea celor două smocuri de păr ce se iţeau de-o parte şi de alta a şepcii pătate. Arăta uşor nebun, gândi Frazer. Prea grăbit să zâmbească din orice, ceea ce-l făcea să pară şi mai ţicnit.

– Mulţumiţi?

Goudie se întorsese la fel de brusc cum dispăruse.

– Păi, desigur, aş avea nevoie de ceva mai mult timp să...

Locotenent-comandorul i-o tăie scurt:

– N-avem. Mă voi îngriji să terminaţi de încărcat până la apusul soarelui. Apoi o putem lua din loc. Vă voi pune la curent cu celelalte chestiuni mai încolo.

– Veniţi cu noi, domnule?

De ce să fi fost surprins? Goudie nu părea să fie genul de om care să se încreadă într-un nou-venit neiniţiat. Atlanticul nu conta în nici un fel aici, şi el se făcuse foarte clar înţeles în această privinţă.

– Normal. Îl măsură din priviri timp de câteva secunde, părul decolorat fluturându-i uşor în briza caniculară. Uite ce e, spune dacă nu poţi să te descurci. O să te înlocuiesc.

Acum nu mai zâmbea.

– Nici gând, răspunse calm Frazer, privind într-o parte pentru a-şi ascunde mânia. Domnule?

Goudie dădu aprobator din cap. Satisfăcut.

– Păi, atunci, hai să mergem să scriem niţică istorie, ce ziceţi?

Allenby salută în timp ce locotenent-comandorul sărea sprinten în ambarcaţiune.

– Şi abia am ajuns aici, spuse el pe un ton descurajant.

Frazer se întoarse cu spatele la ambarcaţiune.

– Iţi pare rău că te-ai oferit voluntar, Dick?

Allenby se uită la noul său prieten şi scutură din cap.
– Nu-mi mai pare.
Constată cu uimire că o spusese din convingere.

4. LA NAIBA CU PRECAUŢIA!

Frazer se trezi dintr-un foc, mintea lui înregistrând instantaneu tangajul neobişnuit al carenei şi duduitul regulat al motoarelor.

O umbră anonimă plutea pe lângă prici.

– Cartul, domnule. E zero-trei sute şi cam strânge un pic.

Umbra dispăru.

Frazer se ridică în capul oaselor, cu picioarele atârnându-i peste marginea priciului, şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit. Nu se mai simţise curat de când părăsise Anglia. Sorbi din ceaiul fierbinte şi se strâmbă în întuneric. Până şi acesta avea gust de motorină.

Aprinse un bec foarte slab şi îşi trase vechile cizme marinăreşti. Acestea ajunseseră o parte din sine însuşi, în perioada tuturor convoaielor, când, pe calm plat, U-Boat[28]-urile ieşeau la suprafaţă să ucidă, sau când, pe timp de furtună dezlănţuită, îi dădeai dracului pe duşmani şi nu te mai gândeai decât să nu te scufunzi.

Scrută ceasul de la mână şi îşi aminti de vremea în care o văzuse pe Caryl ultima dată. Se întâmplase în timpul unei permisii de o săptămână la Toronto. Putea să revadă în minte totul: camera mare de la Royal York Hotel şi

---

[28] Din limba germană (U-BOOT) însemnând „Navă U” (iniţiala provine de la Untersee – submarin); engleză: U-boat (n. red. el.)

[20] În engleză se pronunţă identic cu: „Fii ca şi mort, ţine-ţi fleanca." (n. tr.)

[21] *Royal Air Force* - Aviaţia Militară Britanică (n. tr.).

[22] *United Kingdom* - Regalul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord (n. tr.).

[23] Alexandria (n. tr.).

[24] Trupele de desant (n. tr.).

[25] Serviciul de spionaj (n. tr.).

[26] *Special Boat Squadron* - Detaşamentul naval special (n. tr.).

[27] *Motor Gun Boat* - canonieră (n. tr.).

imposibilitatea de a cere ceva de băut tocmai când avea mai multă nevoie. Era acelaşi ceas de-atunci. La fel şi cizmele. Cadranul fosforescent lucind în întuneric şi ea, care începuse să plângă şi-i spusese: „Nu mai pot îndura starea asta."

Frazer oftă şi se ridică în picioare; puntea îi cobora în întâmpinare asemenea unei trambuline. Cu ochii minţii zărea coasta siciliană, tot atât de clar întipărită în memorie ca şi celelalte amănunte ale raidului. Dacă Goudie îl va prinde cu vreo chestie, aceasta nu va fi în nici un caz o omisiune.

Se aflau pe mare de două zile, sau ar fi putut să se afle la vremea când vor fi ajuns în sătucul de pescari, în care inamicul îşi punea la punct uzina electrică. Aşa mic cum era, satul reprezenta o alegere bine gândită. La şedinţa ţinută înainte de a porni la drum, Goudie punctase pe hartă un dig care le prindea bine şi o linie de cale ferată cu ecartament redus, ce pornea de la o exploatare din apropiere şi care, cu siguranţă, le făcuse germanilor cu ochiul.

Frazer îşi puse centura cu pistolul şi se gândi la bărbatul care venea cu ei. I se spunea maiorul Thomas, însă cărui regiment aparţinea sau care era propriu-zis rolul său în Serviciile Speciale era imposibil de bănuit. După cum zisese Allenby mai în doi peri: „Thomas? Aiurea. Cu un accent ca al lui, ar trebui să fie de partea cealaltă."

0 ultimă privire împrejur. Măcar treaba asta era la fel ca în Atlantic. O dată ieşit pe punte, nu ştiai când aveai s-o mai părăseşti.

Afară era răcoare, chiar un pic tăios. Frazer urcă pe puntea liberă şi aşteptă ca privirea să i se acomodeze cu umbrele. Era abia trecut de trei dimineaţa şi se îndreptau spre Sicilia, mergând către sud. Îşi petrecuseră cele două zile ocolind şi furişându-se în jurul coastei, cât mai departe de patrulele şi de RDF[29]-ul inamicului.

Cu toate că Frazer era tot numai admiraţie pentru planurile Şefului, unele lucruri se arătau demoralizante.

---

[29] *Radio Direction Finder* - goniometru (n. tr.).

Într-un rând, în timpul primei nopţi pe mare, un submarin ieşise la suprafaţă în apropierea lor. Auziseră vuietul aerului comprimat care evacua apa din tancurile de balast, trosnetul unui chepeng deschizându-se cu zgomot şi ţăcănitul închizătorului unei mitraliere armate pe sas.

Goudie îi anunţase deja că submarinul avea să fie acolo. Era legătura dintre ei şi Cartierul General, de fapt, dintre Amiralitate şi acea pivniţă umedă de sub Portsmouth Dockyard, presupunea el.

Nu se schimbaseră nici un fel de semnale, dar Frazer îl simţise acolo şi părul i se zburlise pe ceafă. Puteai să-i zici submarin sau U-Boat, în funcţie de cui îi erai devotat, însă el le ura pe toate.

Allenby apăru din întuneric.

– 'Neaţa, domnule.

Frazer rânji.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dick. Aşteaptă şi tu până o să comand altceva decât această barjă!

Urcară împreună pe un grilaj de metal, situat în partea din faţă a punţii. Precis că mecanicii lui Goudie îşi făcuseră de lucru pe-acolo, căci, în aerul încă umed, se mai simţea un miros de vopsea proaspătă, iar Frazer zărea conturul estompat al unei cabine de cart, cam cât o cutie. Aceasta fusese ridicată la repezeală din nişte lăzi vechi şi apoi vopsită în gri, la fel ca restul suprastructurii. Nu era îndeajuns de groasă nici măcar pentru a te proteja de săgeţile unui arc de copii, dar, o dată închis în ea, era complet întunecată pe dinafară, dându-ţi astfel posibilitatea să studiezi hărţile şi planşele necesare la o lumină oricât de puternică.

Cala deschisă era înţesată cu nişte lăzi mari, marcate la vedere cu însemnele Wehrmachtului. Dar conţinutul lor nu făcea parte din retragerea din Africa de Nord; fiecare ladă ascundea câte două încărcături zdravene de comando, aparţinând Marinei Regale. Vai de capul celui care încerca din întâmplare să mute vreuna dintre ele.

Goudie apăru din cabina de cart.

– Totul e tihnit? Îi făcu semn lui Frazer cu capul. Ai reuşit să furi vreo oră de somn?

– Chiar mai bine decât mă aşteptam, răspunse acesta.

Locotenent-comandorul nu stătu să-l asculte.

– Ar cam fi cazul ca oamenii să ocupe poziţiile de luptă.

Se topi în întuneric, iar Frazer bănui că se ducea să se consulte cu misteriosul maior Thomas.

Canadianul privi în jurul ciudatului său post de comandă. Ori ochii i se obişnuiseră cu bezna, ori cerul începea deja să se lumineze. Zări parapetele de-o parte şi de alta a punţii, ţevile ridicate ale tunurilor antiaeriene conturându-se pe fundalul valurilor lăptoase, formate la prora. Însă nici o stea şi nici o demarcaţie între cer şi mare. Poate o dimineaţă neguroasă ar fi putut deveni un aliat neaşteptat.

Silueta înaltă a sublocotenentului Archer apăru în dreptul tambuchiului de oţel al punţii.

– Trimite-ţi oamenii la posturi! ordonă Allenby. De data asta fără grabă. În linişte.

– Ştiu ce au de făcut, răspunse calm Archer. Nu-i nevoie să le spun.

Frazer se răsuci, proptindu-se cu cotul în geam.

– Transmite-le oricum. Iar pe viitor nu mai repet ordinele, înţeles?

În timp ce locotenentul cobora tropăind pe scara punţii, Allenby vorbi domol:

– Nu era nevoie să mă susţii, Keith.

Frazer era surprins că Archer îl supărase într-atât.

– Aşa mi-a venit, zise el. Necazul cu tine, Dick, e că ţi-ai petrecut atât de mult timp stând la taifas cu minele magnetice, încât ai ajuns, probabil, să-i găseşti pe Archer-ii din lumea asta un pic cam blegi.

Allenby surâse. Archer îl scosese dintr-ale lui şi Frazer ştia asta. Sublocotenentul întruchipa idealul său: bine educat, de familie bună, cu un accent corect; tot ceea ce îţi conferă îndeobşte autoritate şi care chiar şi acum, după ce primise Crucea Regelui George, îl făcea să se simtă, prin comparaţie, un nimeni.

Trecu dincolo, lângă busolă şi cârmă, unde Ives stătea neclintit ca o stâncă.

– În regulă, timonier?

Ives zâmbi.

– În ordine, domnule. Niciodată n-am crezul că voi sfârşi prin a învârti o chestie de-asta. Făcu semn cu capul înspre pupa. Era mai bine dacă n-avea remorcă. O manevram mai uşor.

Allenby era de acord. Fusese una dintre ideile lui Goudie. Un schooner bătrân, cu două catarge şi cu însemne italieneşti, plutea în zigzag, încoace şi încolo, în siajul lor, încercând parcă să scape de odgonul lung de remorcare.

Goudie zisese: „Pirpiriii au nevoie de timp până să reacţioneze. Ca majoritatea celor aflaţi în luptă, ei văd ceea ce se aşteaptă să vadă. Acest schooner ar putea să ne ofere câteva minute exact în momentul în care am avea mai multă nevoie de ele. Atunci când nemţii ar cerceta prada noastră, noi le-am face de petrecanie. Floare la ureche!"

Allenby se trezi cumpănind pentru prima dată şansele lor de succes, ba chiar şi de supravieţuire.

Rapoartele spionilor tăgăduiseră că ar exista vreo garnizoană germană în satul de pescari. Fiecare soldat instruit devenea util pe coasta de sud, în caz că Aliaţii ar fi lansat vreo invazie în timp ce ultimele trupe din Afrika Korps erau capturate sau alungate. Totodată, aceşti soldaţi urmau să păzească pistele de aterizare, întrucât, dacă sperau să păstreze Sicilia, atunci aveau nevoie de o protecţie aeriană permanentă.

Se întoarse la Frazer, care stătea pe grilaj.

– Exact la ţanc, ce zici, Keith?

Canadianul privi umbra acestuia. Nervos, se miră el. Neobişnuit, după toate prin câte a trecut.

– Avem acolo jos atât de mult explozibil, cât să şterg jumătate din insulă de pe faţa pământului, îl lămuri Frazer. Aşa că mai degrabă tu poţi să răspunzi la întrebare.

Allenby ridică din umeri.

– Va trebui să fie amorsată imediat o încărcătură. Mi s-a ordonat să mai fixez încă una cu efect întârziat, exact înainte de a ne retrage.

Frazer sesiză schimbarea din glasul lui. Allenby simţea

pentru încărcături înşelătoare şi capcane cam acelaşi lucru pe care el îl nutrea pentru submarine.

– Vine maiorul, domnilor, şopti Ives.

Maiorul Thomas avea agăţat de gât un binoclu de noapte puternic şi un pistol automat german ascuns la subsuoară. Asemenea majorităţii oamenilor din detaşament, se gândi Frazer, care păreau să prefere armelor proprii pe cele capturate de la inamici. Din cauză că se găsea mai uşor muniţie, sau fiindcă nu vroiau să existe nimic după care să fie identificaţi mai târziu?

– Unde ne aflăm? întrebă el.

Frazer făcu un gest spre paravan.

– La cincizeci de kilometri nord-est de Palermo. Ultima dintre Insulele Lipare e situată cam la cincisprezece kilometri depărtare de raza vizuală a portului.

Thomas se aplecă uşor şi privi ţintă în întuneric.

– Este cea mai bună cale de apropiere. Sunt puţine şanse să fim reperaţi de goniometrul lor.

Frazer ascultă cu atenţie. Thomas vorbea o engleză perfectă, dar fără intonaţie. Ca un om complet surd. Se ghicea ceva străin în privinţa lui. Neomenesc.

– Rachetă de semnalizare, domnilor! Verde, poziţie patru-cinci[30]!

Era undeva departe, verde ca de smarald, pierzându-se în spatele norilor burduhănoşi.

Frazer coborî binoclul de la ochi. Probabil, un semnal local. O şalupă de patrulare investigând cine ştie ce pescari întorşi de la lucru. Germanii lăsau cele mai multe dintre patrulele de ţărm pe seama italienilor. Dar nu puteai fi niciodată sigur. Îl auzi pe unul dintre ochitori mişcându-şi cizmele marinăreşti pe oţelul ud, în timp ce-şi îndrepta ţeava dublă a tunului înspre scânteierea stingheră.

– Marea devine ceva mai fremătătoare. Nemernicii vor dormi duşi la noapte, trânti Thomas, îndepărtându-se.

– Nu mi-aş dori să-l calc pe ăsta pe bătături! şopti Allenby.

Pe urmă apăru Goudie.

---

[30] Dreapta, 45" (n. tr.).

– Acum reduceţi viteza.

– Încet înainte cu toate. Frazer simţi carena de parcă ar fi fost o copaie adâncă. Trimiteţi-l pe Archer la pupa să păzească remorca. Nu vreau să ne trezim cu afurisitul ăla de schooner urcând la bord.

Se găseau aproape de punctul de întâlnire. Până aici totul mersese ceas. Frazer se întrebă cum or fi sicilienii. Îl auzise pe Archer vorbind dispreţuitor despre ei, ca despre „o gloată de bandiţi ignoranţi."

– Rachetă de semnalizare, domnilor! Drept la babord.

Frazer aprobă din cap.

– Stop maşinile!

Carena începu să se zgâlţâie şi să se afunde într-un mod neplăcut. Semnalul reapăru, o mică flacără de joasă înălţime, reflectată în valuri.

Şi ce valuri! gândi Frazer. Bieţii puşcaşi marini se vor fi întrebat la ora aceea cât avea să mai dureze până să li se dea drumul din ascunzătorile lor. Locotenentul speră să nu aibă rău de mare într-atât, încât pe urmă să nu se mai poată mişca.

– Barcă de pescari, spuse Thomas. Să fie ţinută în colimator.

Tunurile cele mai apropiate îşi coborâră ţevile şi le aţintiră asupra micii ambarcaţiuni în vreme ce aceasta se înfiripa din întunecime.

– Este cea care trebuie, adăugă maiorul, cu vocea tensionată. Apoi zise: Allenby, tu vino cu mine. Am ordonat câtorva oameni să meargă sub comanda ta.

– Încă o lumină, domnule. Aceeaşi localizare.

Urmăriră flacăra verde strălucitoare, asemenea unei picături de sticlă topită.

– Se pare că cineva e treaz, vorbi Goudie.

Thomas nu comentă în nici un fel, iar Frazer avu sentimentul că cei doi nu se puteau suferi. Sau poate era doar obişnuita dezbinare dintre Marină şi armata de uscat.

Barca de pescari li se alătură cu o zdruncinătură violentă, şi canadianul îl auzi pe subofiţerul Gregson mârâind la cineva să introducă mai multe tampoane între cele două copastii. Era un moment periculos. Nu aveau

suficienţi oameni care să manevreze tunurile şi să lucreze în acelaşi timp la frânghii şi la tampoane. Prea mulţi şefi, şi prea puţini indieni, gândi Frazer.

Oare aşa fusese ucis locotenentul Bill Weston? Pe când făcea transfer de comandouri sau de agenţi secreţi în apele patrulate de inamic?

Allenby se opri să arunce o privire pe punte, după care coborî în ambarcaţiunea pescarilor. Chiar şi pe întuneric îşi putea da seama cât era de împuţită; mirosea a peşte şi apă stătută.

O siluetă îndesată, îmbrăcată într-un cojoc de oaie, păşi afară din micuţa cabină de cart şi-l aşteptă pe Thomas să li se alăture.

Allenby privi în jur, în timp ce două figuri nedefinite îl urmară, ducând cu ele nişte săculeţe cu explozibil. Brusc, gândul îi zbură la Hazel, sora din Portsmouth a marinarului mort, la disperarea şi chinul din glasul ei atunci când îi vorbise.

Thomas rosti sec:

– El e Maroca. Conducătorul.

Maroca îl urmări pe Allenby din beznă. Nu făcu nici o tentativă de a întinde mâna sau de a se exterioriza. Poate că oricine purta uniformă devenea automat suspect în ochii lui.

– Calea e liberă, adăugă maiorul. Lângă dig se află o şalupă de patrulare. Acolo amarează mereu. Vom pătrunde fără nici un fel de preambul. Ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut.

Vorbea răspicat şi cu siguranţă, însă Allenby avea sentimentul ciudat că o făcea pentru urechile lui Maroca. De parcă, în scurtul răstimp cât duraseră replicile schimbate lângă cabina de cart, Thomas ar fi descoperit o scăpare neaşteptată în planul său de atac.

– Nu uitaţi, şalupa de patrulare trebuie capturată intactă.

Discută rapid cu Maroca într-o italiană fluentă, acesta din urmă aprobând din cap şi dezvelindu-şi dinţii în întuneric.

– Acum să ne-ndepărtăm.

Thomas făcu semn cu mâna spre greoiul bac Siebel şi cele două carene începură să se desprindă una de cealaltă. Exact atunci Frazer porni din nou Diesel-urile.

Motorul vasului de pescari tuşi, trezindu-se la viată. Încă un miros în plus.

Împuţită sau nu, ambarcaţiunea făcea dovada unei viteze apreciabile. Maiorul sesiză surpriza lui Allenby şi spuse:

– O folosesc ca să transporte armament şi mărfuri de contrabandă. Sunt obişnuiţi cu genul ăsta de lucruri.

Încă o dată, uşoara inflexiune din glas. Polonez? Aşa părea.

– Ascultaţi aici, interveni brusc Thomas. Maroca zice că oamenii lui au tăiat liniile telefonice ale uzinei. Se forţa să-şi stăpânească mânia. Mult prea devreme, al dracului să fie! Dacă germanii sau poliţia locală verifică amplasamentul, cu siguranţă vor face investigaţii. Nu poţi avea încredere în nici unul, proşti afurisiţi!

Allenby chibzui ce însemnătate putea să aibă asta. Ar fi posibil ca inamicul să-i fi atacat şi să-i fi răzbit pe oamenii lui Maroca, iar acum să-i aştepte pe ei să apară? Auzise unele şi altele despre ce erau în stare germanii să le facă celor din Rezistentă şi teroriştilor; nici măcar uniforma de marină nu l-ar fi putut scăpa.

Se gândi la acea dimineaţă de la spital, la femeia bătrână din patul instalat la numai câţiva metri de gaura făcută de mina cu paraşută, la sora care stătuse cu ea, ţinând-o de mână în vreme ce el lucra la dezamorsarea mecanismului. Dacă oameni ca Prothero şi maiorul Thomas puteau să scurteze războiul prin acţiuni directe, atunci cu siguranţă că merita să-şi asume toate riscurile.

Se gândi de asemenea la tatăl său, la modul plăcut în care se înţelesese acesta cu Frazer. Îi arătase canadianului harta de război din Daily Mail, pe care plimbase steguleţele reprezentând cele două tabere până când ajunsese plină de găuri.

Cu oarecare mândrie în glas, tatăl său spusese: „Când, după Dunkerque, am rămas singuri în război, am căutat să mă înrolez în Forţa de Apărare Locală. Dar nu mi-au dat

voie din cauza piciorului. M-aş fi făcut şi eu cumva util în cazul în care ei ar fi încercat să debarce. N-am uitat cum se mânuieşte un Lee-Enfield. N-ai cum să uiţi când ai fost la Somme."

Ce-ar fi zis mama sa dacă l-ar fi putut vedea acum împreună cu Thomas şi cu un Maroca, cu aspect de tâlhar? Nu asta era, câtuşi de puţin, ideea ei despre război.

Parcă trecu o veşnicie până ce plantoanele să zărească ţărmul. Era doar o umbră întunecată fără substanţă, dar, asemenea deşertului, puteai să-l miroşi, să-i simţi ameninţarea.

Allenby se întoarse spre noii săi asistenţi. Nu-i ştia pe nimeni. Maiorul spusese că era mai bine aşa. Pentru orice eventualitate.

– Staţi pe-aproape, le zise. O vom dovedi întâi pe cea mai grea. Pregătiţi-o! O dată ce bacul Siebel ni se va alătura, o vom putea aranja pe cea mare. O să-i trezească din morţi.

Ar fi vrut să se poată întoarce pe bac şi să-l informeze pe Frazer despre liniile de telefon tăiate. Trebuia să fie înştiinţat.

Unul dintre bărbaţi îşi scoase cagula şi Allenby văzu că era matelotul Weeks, primul care îl întâmpinase la Detaşamentul naval 75.

Chiar în întuneric, Weeks remarcă surprinderea lui şi rosti simplu:

– Comandantul mi-a spus să merg şi eu, domnule. S-a gândit că aţi prefera să aveţi pe cineva cunoscut cu dumneavoastră.

Îl bătu tovărăşeşte pe spate pe celălalt soldat şi adăugă:

– Fără supărare, camarade.

Allenby zâmbi, în ciuda nervilor încordaţi. Lui Frazer i-ar fi stat în fire să se gândească la ceva de genul ăsta chiar dacă s-ar fi aflat în vreun pericol nemaipomenit, cocoţat în vârful unei mine plutitoare.

– Şi oricum, eu am pregătire de torpilor, mai preciză Weeks, socotind că explicaţia fusese suficientă.

– Foarte încet înainte, interveni Thomas.

Scoase pistolul automat şi-l armă. Pe puntea murdară, alţi oameni procedară la fel, iar Allenby văzu un tip cu o sumedenie de grenade atârnate pe tot corpul, ca nişte fructe obscene.

Departe în interiorul ţărmului, un reflector îşi îndreptă fasciculul spre nori. Îl plimbă de colo-colo, apoi se stinse la loc.

Allenby ştia că întreaga operaţiune depindea de o sincronizare perfectă. Dacă oamenii lui Maroca făcuseră o greşeală, puteau cu uşurinţă să facă şi alta.

Se mai scurse o jumătate de oră, timp în care zgomotul motoarelor şi stropii fini ridicaţi de prova teşită deveniseră parcă apăsătoare, imposibil de ignorat.

– Cum facem cu prizonierii, domnule? întrebă încet locotenentul, mai mult ca să spună ceva, să slăbească încordarea cumplită.

Maroca se aplecă spre el şi replică bolovănos:

– Fără prizonieri!

Rânjea, bucurându-se de brusca nelinişte a lui Allenby.

– Nu te băga. Ei sunt diferiţi, remarcă Thomas.

Conturul unui dig trasa dâre negre pe suprafaţa vălurită a apei. Nici o împotrivire, nici un ţăcănit de mitralieră. Se gândi la cuvintele lui Maroca şi bănui că, dacă or fi existat paznici, acum erau deja morţi.

Şalupa de patrulare se afla acolo. Chiar şi în întuneric, Allenby putea să-i distingă liniile vizibil nervoase. Un vas italian antisubmarin cu motor. Mijlocul lor de scăpare după ce vor fi terminat ceea ce aveau de făcut. Dar mai întâi se impunea s-o captureze.

I se păru că aude duduitul îndepărtat al dieselurilor lui Frazer, dar presupuse că această mică zonă era locul pe unde plecau şi veneau de obicei navele germane şi ale comenduirii.

Thomas îşi trase bereta pe frunte şi spuse:

– Acum! înainte ca vreo afurisită de santinelă să se amestece în ce nu trebuie.

Allenby înghiţi în sec. Era din nou aidoma acelor străzi pustii, al căror capăt se pierdea în necunoscut.

Ascultând de cârmaci, bacul Siebel se înclină, trasând

un arc larg, urmat de schoonerul zdrenţăros, priponit la pupa.

– Fiţi cu ochii în patru, spuse Frazer, ridicând privirea spre catargul bont, fixat cu un trepied. Pune pe cineva priceput să urce acolo, sublocotenente. Dieselurile astea acoperă orice zgomot; poate el să fie în stare să audă ceva.

Archer atinse cu mâna braţul unuia dintre oameni şi-l urmări apoi cum urca pe scară.

Frazer schiţă un zâmbet. Archer stătea încă îmbufnat după „săpuneala" primită. Se gândi la Allenby. Un tip ciudat. Niciodată nu catadicsea să-şi exprime cu de la sine putere vreo părere. Însă modul în care punea explozibile peste tot arăta că era un expert în materie.

– Ce durează atât, pentru numele lui Cristos? zise Goudie.

Canadianul îi aruncă o căutătură. Acum putea să-i distingă aproape toate trăsăturile, la fel cum putea să le recunoască şi pe ale altora din jurul său. Se lumina cu fiecare clipă.

– Poate că vasul de pescari s-a defectat, domnule, sugeră Archer.

Frazer îşi mută privirea în altă parte, iar Goudie înjură de mama focului. Hotărât lucru, nu era ziua fastă a lui Archer.

Locotenentul scrută cadranul ceasului. Acesta îi aminti iarăşi de acea noapte supărătoare de la Royal York Hotel. La ce se aşteptase de fapt? Că o să-i cadă în braţe şi o să facă dragoste cu înfocare, chiar dacă urmau să se despartă din nou în curând?

Cu fiecare dată când făceai un convoi în Atlantic, şansele împotriva ta creşteau. Frazer supravieţuise unui naufragiu, dar cunoştea oameni care fuseseră bombardaţi ori torpilaţi de câteva ori. Până la urmă, timpul pe care-l mai aveau la dispoziţie expirase.

Caryl era volubilă şi atrăgătoare, şi provenea dintr-o familie respectabilă din Vancouver. Şi pe urmă mai...

– E vremea? întrebă Goudie iritat.

– Da.

Frazer se întrebă de când stătea şi se holba la ceas.

– Cu toată viteza înainte, ambele motoare!

Matelotul de pe catarg zbieră:

– Navă chiar la pupa! Se apropie repede!

– Toate tunurile în poziţie de tragere!

Frazer alergă în spatele punţii şi îşi potrivi binoclul pe deasupra paravanului. Afurisitul de schooner mascase apropierea rapidă a celuilalt vas. Fixându-se asupra umbrei plutitoare, zări o mustaţă de spumă albă cum se ridica la prova nou-venitului în vreme ce acesta se lansa în urmărire.

– Thomas l-a luat pe interpret cu el. Colac peste pupăză! spuse Goudie.

– Credeţi că este un E-Boat[31]? întrebă Frazer.

Locotenent-comandorul scutură din cap. Dacă era cineva mai în măsură să ştie cum arăta şi ce zgomot făcea un E-Boat, atunci el era acela.

– Aprindeţi proiectorul, se hotărî Goudie. Le vom face jocul.

Se aplecă şi cotrobăi după ceva în întuneric, iar când se ridică, Frazer văzu că purta o şapcă de ofiţer german, dintre cele cu calota albă.

Marele proiector se trezi la viată cu un sfârâit şi decupă o fâşie albastră drept spre pupa. Totul ieşi în evidenţă cu o strălucire ca de gheaţă: schoonerul ciuruit, cu steag italian, vopsit pe laterale, siajul învolburat lăsat de el în urmă şi, cam la o jumătate de parâmă mai în spate, celălalt vas.

Acesta era mic, puţin ieşit din apă, şi avea doar un singur tun asemănător unui Oerlikon[32] montat pe puntea din faţă. Se vedeau şi câţiva marinari, care se ţineau strâns cu mâinile de balustradă, pentru a-şi păstra echilibrul, în timp ce ambarcaţiunea lor sălta încoace şi-ncolo pe valurile învolburate. Erau italieni, însă Frazer îşi concentră atenţia asupra cabinei de cart. Două uniforme diferite, gândi el, una dintre ele cu o şapcă la fel ca a lui Goudie.

– Adesea sunt germani la bord, spuse locotenent-comandorul. Ca să se asigure că aliaţii lor nu le fac

vreun pocinog. Aruncă o privire în sus, la drapelul stacojiu, care se unduia pe catargul cu trepied. Probabil că a fost suficient de insidios pentru a-i induce în eroare pe cei de la Contact Vizual.

În strălucirea albastră, crucea şi zvastica se detaşau cu claritate pe steag.

– Dacă deschidem acum focul, trezim jumătate de litoral. Şi s-ar mai putea să-l prindă şi pe Thomas cu ai lui în larg, înainte de acostare. Îşi scărpină bărbia, urmărind cu ochii mijiţi celălalt vas. Foarte încet înainte, v-aş ruga. Aruncaţi şi câteva tampoane peste bord, ca şi cum am aştepta vizitatori.

Îl căută din ochi pe Gregson.

– Avertizează-i pe cei din Regală. Va trebui să se mişte repede. Spune-i lui Sparks să rămână pe frecvenţa de ascultare. Dacă nenorociţii ăştia încep să transmită, deschidem focul. După aia încercăm să-i luăm pe Thomas şi pe amicul tău şi să ne cărăm dracului de-aici.

Tonul lui Goudie nu suna prea încrezător, gândi Frazer. Când o să se lumineze, avioanele aveau să-i descopere înainte ca ei să fi putut ajunge prea departe. Cu cât se gândea mai mult, cu atât planul de atac i se părea mai şubred. Presupunând că şalupa de patrulare nu era acolo, cum aveau să scape?

– Iată-i! spuse Goudie. Vorbise atât de liniştit, de parcă ar fi urmărit un banc de peşti. Sunt hotărâţi să arunce o privire schoonerului, ce v-am spus eu?

– Credeţi că ne vor verifica pe noi? Sau poate numărul de înmatriculare?

– Mă îndoiesc. Cu carnajele din Africa de Nord şi cu trupele care se retrag în orice poate pluti, chiar şi germanii or fi daţi peste cap. Îi va interesa însă ce facem noi tocmai aici, la nord de insulă.

Lăsă să-i scape un oftat, în vreme ce o voce metalică reverberă în spaţiul tot mai restrâns dintre nave. Goudie apucă megafonul şi-l scutură deasupra capului, pentru a da de înţeles că era defect.

Frazer auzi o bufnitură atunci când capacul unei lăzi din cală se ridică şi se dădu la o parte. Atmosfera era atât de

încordată, încât abia mai puteai să respiri.

La tunul cel mai apropiat, marinarul din post se lăsă un pic în jos, astfel încât gurile de foc să fie îndreptate exact înspre ambarcaţiunea care se apropia. Unul dintre germani făcea semne către lumina strălucitoare.

– Vrea să-l stingem. Goudie desfăcu butonul de la tocul pistolului. Nu putem să ne opunem, nu-i aşa?

De câte ori procedase Goudie în maniera asta? se întrebă Frazer. Era incredibil, aiuristic, felul în care duşmanii se expuneau, fără nici un om postat la singurul lor tun. Unul dintre ei gesticula şi căuta să fie auzit peste vuietul motoarelor şi pleoscăitul apei prinse între cele două carene. Metri, apoi zeci de centimetri; Frazer îşi putea simţi inima zvâcnind mai taie chiar decât motoarele. Două frânghii şerpuiră prin dreptul luminii strălucitoare şi marinarii britanici le fixară cu dibăcie.

Apoi auzi un ţipăt de alarmă strident. Ceva sau cineva le trădase în mod accidental adevărata identitate. Pe punte detunară două focuri de pistol şi zdrobiră paravanul pe partea exterioară. Marinarii italieni, atât de relaxaţi cu o clipă în urmă, smuceau cu frenezie de parâmele care-i ţineau legaţi pe duşmani. Atunci, lui Frazer i se înfăţişă cea mai terifiantă privelişte. Comandoul năvăli din ascunzătoare într-un vârf de lance mut, ucigaş. Dinţii şi ochii le străluceau în lumina proiectorului, iar feţele înnegrite nu făceau decât să contribuie la senzaţia de coşmar.

Italienii păreau să se năruie în fata lor, pe măsură ce aceştia se revărsau pe punte. Ici şi colo, sclipea uneori câte un pumnal de comando. Cei doi germani ieşiră din cabina de cart cu mâinile ridicate; totul durase doar trei minute.

– Stingeţi proiectorul!

Când fasciculul muri, era de parcă ai fi orbit.

– Deschideţi-i sabordurile şi asiguraţi-vă că leşurile se scufundă o dată cu ea, strigă Goudie. Dacă vine s-o caute vreo patrulă, vor găsi doar schoonerul. Cu ceva noroc, vor crede că a fost o altercaţie între şalupă şi oarece terorişti.

Locotenent-comandorul nu se răsuci atunci când un

urlet groaznic sfâşie liniştea.

Frazer tocmai fusese pe punctul să întrebe de cei doi germani. Ştiu că nu mai avea rost acum. I se făcu greaţă.

– Mai bine noi decât sicilienii, mă-nţelegi, spuse Goudie. Nenorociţii ăia ar face-o să dureze mai mult dacă ar pune mâna pe ei.

Privi comandoul sărind înapoi la bord. Parâmele fură desfăcute.

– Bine lucrat. Fără pierderi. Se uită la ambarcaţiunea italiană, care începea deja să ia apă, ducându-se la fund. Acum trebuie să recuperăm timpul pierdut. La naiba cu precauţia, daţi drumul schoonerului ăluia amărât şi cu toată viteza înainte! Dacă nu l-am fi avut, cred că nemţii ar fi lansat o alarmă radio.

Frazer transmise ordinele corespunzătoare şi se miră cum de vocea îi rămânea atât de calmă, pe când corpul îi tremura de protest şi repulsie. Uitându-se din nou la Goudie, văzu că acesta zâmbea, ca de o glumă spusă în particular.

Verifică busola şi bâjbâi pe drumul spre cabina de cart. În jurul lui, coca tremura şi zdrăngănea, în vreme ce motoarele lucrau la turaţie maximă. Se gândi la vasele abandonate, care se îndepărtau tot mai mult la pupa, unul dintre ele cu echipajul mort încă la bord. Frazer îşi aduse aminte de căpitanul *Levant*-ului atunci când una dintre navele de escortă ale convoiului fusese prinsă moţăind de către un bombardier german. Aceasta se rupsese în două în timp ce manevra cu toată viteza. Rămăseseră puţini supravieţuitori.

Căpitanul comentase: „Vigilenţă. Nu trebuie să iei de bun nimic. Dacă o faci, te-ai dus la fund."

Echipajul şalupei de patrulare tocmai plătise pentru lipsa vigilenţei.

Archer urcă pe punte, iar Frazer ieşi din cabina de cart; îl zări pe sublocotenentul înalt ţinând un ceas de mână la ureche, încruntat de concentrare. Când acesta lăsă mâna în jos, canadianul văzu că avea obrazul mânjit de sânge. Din doi paşi, traversă puntea şi-i smulse ceasul.

– Încă n-am decăzut într-atât, încât să jefuim cadavre!

Şi i-l aruncă peste bord.

Văzu ochii lui Archer aprinzându-se ca două luminiţe gemene. Auzi apoi bubuitul înfundat al unei explozii. I se păru chiar că aceasta a atins carena, ca o lovitură sub centură.

Goudie, care urmărise mica dramă cu ceasul, vorbi calm:

– Păstrează-te pentru duşman. Cred că balonul este pe cale să se spargă.

5. RAIDUL

Allenby se ghemui în genunchi şi aruncă o privire în sus, la pilonul gol din oţel. Nu aveau încă nici un cablu şi locotenentul presupuse că, o dată ce inginerii germani îşi vor fi terminat munca, acesta urma să fie primul dintr-un şir de astfel de stâlpi care să traverseze insula.

Matelotul Weeks veghea în vreme ce locotenentul deschise trusa şi îşi orândui cu dibăcie sculele pe pământul aspru. Soldatul aştepta în apropiere, cu ochii pe silueta alburie, aproape monolitică, a noii uzine electrice. Aceasta părea să nu se sinchisească de comenzile scurte şi de partizanii care se împrăştiau spre oraş, gonind de le sfârâiau călcâiele, pentru a asigura acoperirea.

Allenby pipăi pământul de sub genunchi. Era ca piatra; în ciuda vecinătăţii lui cu marea, nu dădea nici un semn de umezeală.

– Doar un picior al pilonului va fi de ajuns, zise locotenentul.

Găsi că îi era uşor să se concentreze asupra muncii pe care o avea de făcut, să ignore faptul că se afla efectiv pe un teritoriu ostil. Poate că mai târziu... Îşi simţi buzele încordându-i-se în vreme ce strângea legătura firului pe care i-l desfăşura Weeks. S-ar fi putut să nu existe nici un „mai târziu". Se întrebă cum se descurca Frazer şi încercă să revadă în minte harta şi planşa pe care le studiase ultima dată. La cincizeci de kilometri est de Palermo se afla o mare garnizoană germană. Era al naibii de ciudat că nu prinseseră încă de veste despre raid. Allenby îşi controlă gândurile care-i bântuiau prin minte. Trebuia să se concentreze. Asta era slujba lui. Ceilalţi se vor fi ocupat de-ale lor.

Maiorul Thomas alergă aproape chircit pe o potecă îngustă şi se uită ţintă în jos, la el.

– Gata?

Allenby dădu aprobator din cap, fără să ridice privirea.

Se lumina tot mai mult cu fiecare clipă. Digul şi şalupa de patrulare erau invizibile de-aici, iar satul se zărea ca o învălmăşeală de contururi palide. Dar asta nu avea să dureze prea mult.

– Aproape, răspunse el răspicat. Am de gând să dobor pilonul ăsta peste şinele de cale ferată. Mai durează un minut.

Thomas bombăni şi duse binoclul de noapte la ochi.

– Partizanii spun că sătenii s-au ascuns sau au plecat pe deal.

Allenby se uită la soldat.

– Continuă.

– Am fost aici acum câteva săptămâni, adăugă maiorul. Părea să simtă nevoia de a vorbi cuiva. Căpitanul şalupei de patrulare n-a mai aşteptat să se producă debarcarea şi a trecut de partea noastră. Ne va duce la locul de întâlnire.

Soldatul se întoarse săltând pe marginea digului. Un zâmbet îi brăzdă faţa înnegrită.

– S-a făcut, domnule.

Se lăsă la pământ şi banduliera de piele i se ridică de pe umărul vestonului, lăsându-l pe Allenby să vadă însemnul de armă al trupelor de geniu.

– Şi tatăl meu a fost genist, se pomeni vorbind locotenentul.

Genistul îl măsură din priviri, curios, dar nu răspunse.

Thomas gesticula spre câteva siluete care goneau; una dintre ele, îmbrăcată în familiarul cojoc de oaie, se opri alunecând. Maroca se putea mişca repede atunci când îşi punea mintea cu ceva.

– Mi s-a părut că am auzit o împuşcătură, spuse acesta.

Maiorul nu luă în seamă şi-i şopti ceva printre dinţi partizanului bondoc.

– Carabinierii sunt în clădirea cea nouă, spuse apoi cu voce tare. Când au fost tăiate firele - îi aruncă lui Maroca o căutătură furioasă -, i-au acoperit pe ingineri.

– Atunci, să moară împreună, murmură italianul.

– Va fi zdravănă, interveni Allenby. Vă sugerez să vă puneţi la adăpost. Cu pământul ăsta atât de tare,

detonarea va mătura totul în cale.

Thomas îl privi caustic.

– Ştiu ce misiune ţi-am dat, locotenente!

Weeks îşi scoase cagula şi îşi puse mâinile la urechi, iar Allenby zise:

– Să-i dăm drumul.

Explozia se declanşă ca o lovitură de trăsnet şi păru să treacă o veşnicie până să se poată respira, din cauza prafului şi a fragmentelor tăioase de piatră şi nisip ce plouau peste ei. Allenby simţi pământul scuturându-se sub trupul său şi pricepu că pilonul se prăbuşise. După ce se redresă, văzu conturul vag al acestuia răsturnat - într-o încâlceală de grinzi îndoite - peste linia ferată cu ecartament redus.

– Azi nu mai circulă trenurile! spuse Weeks candid.

Thomas făcu semn cu pistolul automat şi, împreună cu Maroca şontâcăind pe lângă el, se grăbi pe potecă înspre clădirea nouă de beton.

Allenby îşi pierdu răsuflarea atunci când o dâră subţire de un verde strălucitor spintecă aerul, coborând din vârful palidei construcţii: auzi trasoarele ricoşând pe pietre, asemenea unor viespi furibunde.

– E groasă rău! exclamă Weeks.

Armă pistolul-mitralieră şi lovi cu podul palmei încărcătorul, să se asigure că e fixat bine.

Allenby aşteptă ca genistul să culeagă de pe jos unul dintre săculeţe şi să se lase pe vine, în vreme ce alte focuri, ceva mai sporadice, şuierau pe deasupra capetelor lor. Respectivii, oricine or fi fost ei, nu puteau vedea nimic prin bezna şi praful învârtejit. Insă, o dată cu revărsatul zorilor, avea să le fie uşor să-i ţintuiască locului pe atacatori şi să aştepte sosirea ajutoarelor.

Allenby îşi şterse buzele cu dosul palmei. Clădirea ar fi trebuit să fie goală, iar oamenii lui Maroca să se fi ocupat de gărzi; când colo... Îl trase pe Weeks de mânecă.

– Pe-aici. Trebuie să ajungem mai aproape.

Matelotul făcu un gest cu capul.

– Al dracului talmeş-balmeş a mai ieşit! În mod surprinzător, surâse. Să mai ai încredere în armată, ei,

domnule?

Acum se auzeau împuşcături dinspre sat, iar Allenby zări aşchii de beton sărind din zidul înalt, pe măsură ce acesta era izbit de gloanţele partizanilor.

Thomas se întoarse din nou, cu respiraţia întretăiată şi chinuită.

– Voi executa foc de acoperire, locotenente. Du-te acolo şi plasează o încărcătură la colţ. Aruncă o privire la ceas. Puşcaşii marini trebuie să fie pe poziţii la ora asta. Ar fi şi timpul, ce naiba!

Allenby se târî mai departe de-a lungul resturilor de piatră şi echipament de construcţie abandonat.

Auzi ţipătul unui om în agonie şi resimţi acel sunet ca pe o lovitură. Căută să nu se gândească la apropierea pericolului şi a morţii. Îşi repetă de nu ştiu câte ori că era obişnuit cu asta. Nimic nou.

– Nu sunt ferestre, domnule, spuse Weeks.

Allenby încercă să-şi dibuie iarăşi trusa. Dacă Goudie ar fi fost aici, ar fi zis: „Floare la ureche!"

Îi făcu semn soldatului.

– A doua încărcătură. Iute!

Genistul se târî lângă el.

– Uitaţi acolo, domnule. O gaură în zid.

Fusese lăsată probabil cu intenţia de a asigura accesul cablurilor electrice.

Allenby se lipi de zid şi urmări cum soldatul îngrămădea explozibilul în acel loc. La un moment dat, privi în sus şi văzu marginea peretelui conturându-se pe fundalul cerului. Acesta era încă şi mai deschis la culoare, dar pătat de nori joşi, ca nişte scuturi care mai întârziau o clipă zorile.

– Ar fi de ajuns doar un suflet curajos, să privească peste creasta zidului. O grenadă ne-ar rezolva pe amândoi, spuse locotenentul.

– S-a făcut, domnule.

Locotenentul auzi strigăte de deasupra; în italiană, nu în germană. De ce ar fi contat atât de mult?

– Partizanii s-au retras, constată Weeks, uluit. Trebuie să ne acopere!

Allenby privi în jur. Stând lipit de perete era ca şi când ai fi fost prins într-o cursă. Strânse din dinţi şi simţi molozul dintre ei, la fel ca în ziua aceea când îl scoseseră de sub dărâmături, după ce explodase mina.

– N-avem timp să ne gândim la cine ştie ce planuri complicate. Vor veni peste noi dintr-o clipă într-alta. Aprinse un fitil cu bricheta, şi flacăra lui străluci ca un far în lumina cenuşie. Fugi!

Se împleticiră pe pantă la vale ca nişte beţivi. Lui Allenby i se păru că îi văzuse pe Thomas şi pe alţi câţiva împrăştiindu-se înspre cele mai apropiate adăposturi.

Explozia se declanşă mai mult ca o bufnitură înfundată, în comparaţie cu prima, care doborâse pilonul. Allenby auzi dărâmăturile venind în cascadă şi antrenând schelăria şi un malaxor într-o avalanşă în miniatură.

– Acum! Atacaţi! zbieră Thomas.

Glasuri şi împuşcături răsunară în jurul ridicăturii de pământ. Locotenentul îi zări pe unii dintre oamenii lui Maroca forţând din nou înaintarea şi trăgând în timp ce alergau. De undeva se auzi sunetul strident al unui fluier şi Weeks spuse cu năduf:

– Cei din Regală, binecuvântaţi fie ei!

Marele bac Siebel era mascat de un istm proeminent, în spatele căruia Allenby ştia că se găsea debarcaderul nou-construit. Thomas trecu în fugă pe lângă ei, strigând:

– Au pierdut cincisprezece minute!

Allenby oftă. Doar atât? I se păruseră ore întregi.

Alte siluete ghemuite se repeziră înspre el; le identifică imediat. Aparţineau Detaşamentului Regal de puşcaşi marini. Aduceau noi cantităţi de explozibil şi trupurile le erau deşelate de povară.

Locotenentul făcu un semn cu capul.

– Urmaţi-mă!

Era ciudat să te gândeşti că, în cazul în care vasul de pescari ar fi fost scufundat mai înainte ca ei să fi putut ajunge la ţărm, aceşti oameni ar fi încercat să facă totul pe cont propriu.

Împuşcăturile deveniră din ce în ce mai rare şi mai dezordonate, şi Allenby auzi bubuiturile puternice ale

grenadelor pe care oamenii lui Maroca le aruncau înspre clădire. Un puşcaş marin, un caporal, spuse:

– Când doriţi, domnule, noi suntem gata.

Glasul lui suna încordat, sălbatic, asemenea unui cal care adulmecă sângele.

Allenby se căţără peste mormanul de beton prăbuşit, cu ochii şiroindu-i de lacrimi din cauza prafului şi a fumului înţepător, produs de armele de mână. Văzu conturul marilor generatoare, cu pasarela care se întindea în jurul lor în clădire; zăceau acolo două cadavre.

Thomas puse mâna pe braţul său şi-l întrebă aspru:

– Poţi s-o faci?

Allenby zări o siluetă fugărită, îmbrâncită şi mătrăşită pe pasarelă de câţiva partizani. Îşi mută privirea dintr-acolo atunci când ţipetele omului se înecară într-o bolboroseală.

– Nu seamănă cu instalaţia pe care au descris-o cei de la Spionaj, răspunse gâtuit. Va fi nevoie de o încărcătură mult mai mare. Se uită la caporal. Aduceţi imediat cele două pachete roşii! I se adresă apoi lui Thomas: îmi va lua o jumătate de oră, vedeţi dumneavoastră...

Maiorul îl pironi cu privirea, cu faţa atât de apropiată de-a lui Allenby, încât acesta îi putea simţi efectiv furia.

– O jumătate de oră? Nemţii vor fi aici în cel mult zece minute!

Un om veni alergând prin fum şi-i sporovăi ceva lui Thomas la ureche.

– Avem necazuri cu şalupa de patrulare, rosti maiorul pe un ton neutru. Mă voi ocupa eu de asta. Apoi vorbi încet, răspicat, de parcă s-ar fi temut că Allenby nu va prinde semnificaţia cuvintelor sale: Căpitanul ambarcaţiunii şi-a închipuit, probabil, că raidul a ieşit prost.

Locotenentul îl privi ţintă.

– Asta cred şi eu, după cum decurg lucrurile! Se uită în jur atunci când un alt ţipăt înspăimântător îi sfredeli nervii ca un fier înroşit în foc. Nu-i puteţi controla pe sălbaticii ăştia?

Thomas făcu un pas înapoi şi, din întâmplare sau în mod voit, lăsă gura ţevii pistolului automat îndreptată spre

pântecul lui Allenby. Weeks şi soldatul se holbară la armă cu o neliniște subită, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că era posibil aşa ceva.

– Tu ai grijă de misiunea ta. Eu mă voi ocupa de vas.

Ochii îi străluceau ca nişte pietre preţioase pe faţa înnegrită.

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Allenby aşteptă până ce simţi că putea să articuleze din nou cuvintele.

– Du-te şi ajută-i pe ceilalţi cu încărcăturile, Weeks!

Se simţea rău din pricina celor văzute şi a furiei neomeneşti a lui Thomas.

Genistul aruncă două săculeţe pe umăr şi-l urmă pe Allenby mai adânc în construcţia încă neterminată.

Praful şi fumul din interior ascundeau binevoitoare o parte din carnaj, însă acolo unde grenadele îi făcuseră fărâme pe apărători, urme mari de sânge mânjeau pereţii ca nişte spectre încremenite. În lumina slabă, sângele arăta ca gudronul.

Allenby se apucă de lucru; mintea i se lupta cu trăirile nemai-încercate până atunci, concentrându-se asupra trebii pe care o cunoştea atât de bine.

Auzi pe cineva dibuind drumul către el şi, fără să se uite, ştiu că este Maroca.

– Spune-le oamenilor tăi să evacueze satul. Toată lumea afară!

Italianul nu răspunse nimic şi locotenentul se răsuci pe genunchi, adăugând cu duritate:

– În clipa asta!

Câţiva puşcaşi marinari ţâşniră pe lângă ei, pentru a aşeza încărcăturile suplimentare lângă instalaţia acoperită de praf. Allenby îi urmări cum le potriveau şi le fixau unde trebuia.

– Altfel, îi voi arunca în aer pe toţi ai noştri, conchise el.

Grupul de soldaţi se pierdu în masa celorlalţi, iar Allenby auzi ţăcănitul mitralierelor şi al puştilor. Dar ăsta nu părea un lucru important sau care să-l privească pe el în vreun fel.

Maroca rânji, încercând să râdă:

– Glumeşti, hî?

– Nu glumesc deloc.

Locotenentul se scula în picioare şi-l văzu pe Weeks ridicând ameninţător automatul. Germanii ar fi putut să apară pe drumul de coastă în orice clipă, cu condiţia să nu fi fost complet surzi.

Maroca îşi plimbă privirea de la grămada de explozibil la colacii de fitil de la picioarele lui Allenby.

Italianul scuturá din cap.

– Eşti nebun. Se mai îmblânzi puţin în clipa în care locotenentul se aplecă deasupra detonatoarelor. Voi face tot ce pot.

Allenby se năpusti de-a lungul pardoselii şi-l apucă de haina împuţită.

– Sunt oamenii tăi, pentru numele lui Cristos! Nu-ţi mai pasă?

Maroca se smuci şi o luă la goană din clădire, de parcă s-ar fi aşteptat ca englezul să-l împuşte fără cruţare.

Allenby îşi privi mâinile destul de ferme. Era detaşat. Poate că dăduse colţul, după cum se spunea atunci când treceai dincolo de limită. Speriat de bombe. Gândul îl făcu să zâmbească, dar se controlă instantaneu. Dacă voi începe să râd, nu voi fi în stare să mă mai opresc.

Un marinar se holbă prin gaura din zid şi-l văzu stând lângă explozibile.

– E timpul s-o ştergem! spuse acesta, cu privirea aţintită la explozibil. Pe bac sunt pregătiţi să aprindă fitilurile cu efect întârziat în momentul în care daţi comanda, domnule.

Alte împuşcături şi o pală mare de foc pe ridicătura de pământ, acolo unde un trasor atinsese cine ştie ce rezervor de carburant.

Allenby se uită în sus, spre nori. Brusc, se făcuse ziuă. Cenuşie, răcoroasă, dar ziuă.

Gloanţele şuierau prin clădire şi locotenentul îl văzu pe soldat căzând cu faţa la pământ fără nici un scâncet.

Weeks fugi să-l ajute, dar Allenby îl opri.

– Degeaba. Stai pitit!

În scurta sa viaţă văzuse destui oameni morţi, ca să

recunoască un cadavru.

Dintr-o dată, se treziră singuri în toată construcţia, cu excepţia cadavrelor. Chiar şi marinarul se făcuse nevăzut. Allenby se scutură pentru a se aduna. Uitase să întrebe de Frazer. Se uită la soldatul mort, cu faţa tuciurie şi zdrobită în cădere. Cine era?

Weeks vorbi încurcat:

– Aud un vehicul, domnule, mai mult ca sigur un tanc ori un transportor pe şenile de-al Pirpiriilor.

Allenby încuviinţă din cap. Auzise şi el zornăitul îndepărtat al şenilelor. Şi i se spusese să instaleze încărcături cu efect întârziat. Germanii aveau să la scoată fitilurile în câteva minute, mulţumită maiorului Thomas şi afurisiţilor lui de aliaţi.

– Dă fuga jos, la dig, Weeks, şi spune-le că voi detona încărcăturile chiar eu. Când explodează, declanşează-le pe cele de pe bac, ne-am înţeles?

Weeks nu se mişcă şi nici măcar nu lăsă capul în jos atunci când un glonţ se izbi de instalaţia din spatele lui.

– Rămân cu dumneavoastră, domnule. Pentru orice eventualitate.

Allenby se repezi la el furios, dar se potoli brusc. Aceeaşi încredere calmă pe care i-o arătase şi Hazel. Pe care o avusese până în ultima clipă.

– De ce nu?

Începu să desfăşoare firul, cu Weeks ţinându-se după el tot drumul.

Se auzeau acum mai multe împuşcături, mitraliere de un alt tip, probabil cele de pe şalupa de patrulare. Ce-ar fi fost să plece ambarcaţiunea fără ei sau italienii să-i trădeze şi să treacă de partea inamicului, împiedicându-i să fugă? Thomas s-ar pierde pe ţărmul insulei cu Maroca şi partizanii lui, iar comandoul... Se înfioră. Germanii ar fi fără milă după cele întâmplate.

– E suficient de departe, domnule.

Allenby îngenunche din nou. Zări cu coada ochiului o licărire de argint: marea. Ar fi trebuit să fie albastră, aşa cum arată întotdeauna în pliantele turistice şi în poveşti, gândi vag Allenby.

– Sunteţi bine, domnule?

Allenby îşi îndesă şapca pe cap. Iarăşi Poliţia Militară.

– I-am dat drumul.

Apăsă comutatorul şi lăsă capul în jos, în vreme ce coasta erupea într-un potop de piatră şi beton. Când, în final, fumul se împrăştie, clădirea era redusă la jumătate din înălţimea ei, iar interiorul se prăbuşise peste noile instalaţii, asemenea unui mormânt profanat.

Allenby ridică privirea.

– Să dea naiba!

Weeks se grăbi în urma lui, cu urechile încă asurzite de explozie. Dar nu avea ochi decât pentru Allenby. Locotenentul palid şi ciudat de hotărât, care arareori zâmbea, dar care găsise timp să salveze câţiva sicilieni puturoşi atunci când propria-i viaţă se afla în cumpănă.

Weeks zări capătul digului; doi puşcaşi marini morţi erau târâţi spre şalupa amarată. Cu toţii avuseseră mari şanse să fie ucişi. Dar marea era acolo, şi pentru matelot doar asta conta acum.

Locotenentul Frazer scrută pe deasupra paravanului de pe punte pământul ce părea să pivoteze în dreptul prorei.

– Cârmele! Păstraţi cursul!

Auzi murmurul de răspuns al lui Ives şi-i mulţumi lui Dumnezeu pentru calmul de până atunci al acestuia.

Opriseră motoarele doar o singură dată, pentru a lăsa la apă o barcă încărcată cu doisprezece puşcaşi ce urmau să-l întâlnească pe Thomas şi să preia comanda şalupei de patrulare italiene. În ciuda concentrării, desfăşurarea lucrurilor nu-i dădea pace. Totul fusese prea natural, fără să le treacă prin gând că italienii ar putea să-şi schimbe vederile. Zări dâra trasorului pe dig şi auzi răpăitul gloanţelor care împroşcau pontonul de lemn, unde luase poziţie detaşamentul de puşcaşi marini.

Un planton aflat la prora teşită strigă:

– Barjă ancorată drept în faţă!

– Cu toată viteza înapoi ambele!

Puntea se scutură sub reacţia imediată a motoarelor.

Locotenent-comandorul Goudie îşi feri într-o parte chipul slab, răstindu-se:

– Treceţi mai departe!

– Stop maşina tribord! Frazer se încleştă cu mâinile de paravan, căutând să-şi potolească nervii. Jumătate înainte la babord, cincisprezece la tribord.

Vasul înainta într-o rână, asemenea unui crab, către locul unde trebuia să se găsească noul debarcader şi cheiul de mărfuri. Frazer simţi flancul bacului strivindu-se de vasul amarat, iar apoi trăgându-l după el, cu odgoanele prinse pe după cârmă.

– Jumătate înainte ambele!

– S-a-nţepenit cârma, domnule, răspunse Ives.

Goudie i se alătură lui Frazer şi zise încet:

– Acum nu mai contează. Ridică vocea: Fiţi pregătiţi la prora! Archer, condu-i cât poţi de repede pe aceşti oameni la ţărm!

Canadianul încercă să nu-şi umezească buzele cu limba. Ştia că unul dintre mitraliori se holba la el, cântărindu-şi probabil şansele proprii de supravieţuire.

Se gândi la Allenby. Mai era în viaţă, sau zăcea undeva acolo, rănit grav de explozie?

Prima fusese oricum puternică, însă a doua păruse şi mai ameninţătoare. De parcă erupsese un vulcan.

– Schoonerul ăla se îndreaptă spre mare, domnule! strigă plantonul. La pupa-babord!

Canadianul nu avea nevoie de binoclu. Partizanii o tuleau. Sau cel puţin o parte dintre ei.

Goudie îi aruncă o privire.

– Stop motoarele!

Veni mai aproape ca să nu-i audă ceilalţi şi aşteptă până ce Frazer dădu ordinele de aducere a bacului priponit înspre promontoriu. Apoi, rosti cu şoapte controlate cu greu:

– Schoonerul este preţios pentru ei. Nu înseamnă că îşi salvează pielea personală!

Frazer urmări prora, care se proiecta peste capătul neterminat. ca un nas cârn, al debarcaderului. Aici, duşmanul amenaja un chei pentru încărcarea şi descărcarea navelor rapide cu provizii. Mărfurile urmau să fie transportate mai departe pe şosea sau pe calea ferată.

– Îmi închipuiam că RAF-ul ar fi rezolvat-o mai ca lumea cu un atac nimicitor cu bombe la sol.

Goudie se uită la el.

– După ce o ştergem noi, oamenii ăştia rămân să se descurce singuri. N-am vrea ca sicilienii să-şi amintească faptul că bombardierele noastre au ras de pe faţa pământului satul lor, este?

Încordarea canadianului crescu atunci când bacul se strecură lângă betonul alburiu. Când încărcăturile din cală urmau să explodeze, probabil că aveau să distrugă oricum tot acest loc. Îşi analiză sentimentele şi propria-i nepăsare îl surprinse. Era războiul în stare pură, nu privit prin vizorul vreunui tun ori aruncător de bombe. Văzuse o sumedenie de oameni inocenţi, care muriseră în raidurile aeriene efectuate asupra oraşelor Liverpool şi Southampton, înşiruiţi pe pământ până ce li se săpa groapa comună. Ei bine, acum era rândul celorlalţi.

– Stop maşinile! Mecanicul-şef cu ajutoarele lui, pe punte! strigă el.

Oamenii săreau pe ţărm, în frunte cu sublocotenentul Archer cu pistolul în mână.

Frazer văzu cum restul puşcaşilor marini dădu buzna să debarce. Cu toate acele explozii, era de aşteptat ca inamicul să reacţioneze în curând.

Comandorul se putea ocupa de cei de-aici, dar era puţin probabil să facă faţă unei divizii Panzer de la Palermo.

Motoarele fură reduse la tăcere şi locotenentul auzi zgomotul împuşcăturilor şi comenzile strigate cu voci guturale. Restul atacatorilor se îndrepta în fugă către dig şi spre drumul de pe coastă. Ives coborî de la timonă şi, cu un gest mecanic, şterse de praf cadranul busolei cu mâneca.

Frazer zâmbi.

– E timpul să mergem.

Îl zări pe ERA[33], împreună cu cei doi fochişti, grăbindu-se pe marginea punţii înguste. Le era oare sortit să cadă cu toţii prizonieri, sau şi mai rău? Chibzuise adesea asupra posibilităţii de a fi împuşcat, aruncat în aer sau scufundat. În Atlantic era un lucru destul de banal. Dar

prizonier? Să fii împuşcat ca un criminal era complet altceva.

– Fiţi gata să vă lăsaţi la pământ în orice clipă, spuse Goudie. Ar putea avea câteva santinele prin preajmă, în ciuda acestui rahat.

Colegul mitraliorului scoase capul din cală, cu şapca aşezată în continuare sub unghiul de înclinaţie regulamentar.

– Totul e gata de detonare, domnule, comunică el, cu voce foarte calmă.

Frazer îşi scoase şapca şi îşi trecu degetele prin păr. Poate că în fond avusese dreptate comandantul *Levant*-ului atunci când se referise la această brigadă.

Un marinar veni în fugă spre ei, mutându-şi privirea de la subofiţerul Gregson la Goudie.

– Tocmai l-am văzut pe domnul Allenby, domnule. Gâfâia, vorbind cu respiraţia întretăiată. O să arunce singur în aer toată aşezarea. A rămas cu el matelotul Weeks.

Goudie îl luă din scurt:

– Şi maiorul Thomas, cât de departe-a... Îşi controlă neliniştea bruscă. Trebuie să pornim imediat încărcăturile cu efect întârziat. Când ăştia de aici o să sară în aer, cu siguranţă vom avea musafiri.

Frazer îl apucă pe marinar de braţ.

– În ce stare se află, omule? Nu ştie ce risc îşi asumă?

Acesta ridică din umeri, fericit că era departe de locul exploziei.

– Ca piatra, domnule, aşa era. Mai mare minunea.

– Eu voi aştepta aici, în caz că... spuse canadianul.

Goudie îi făcu marinarului semn cu capul să plece şi-l trase pe Frazer deoparte.

– N-avem timp de gesturi eroice. Te duci pe dig şi preiei comanda vasului. Dacă mai este întreg, adăugă el cu amărăciune. De-asta eşti aici. De rest mă ocup şi hotărăsc eu, ne-am înţeles?

Frazer îl privi cu furie.

– Cum spuneţi, domnule.

Locotenent-comandorul vorbi aproape ca pentru sine:

– Mereu încearcă să-şi demonstreze câte ceva. Apoi, către subofiţerul Gregson, care aştepta: Când, sau mai bine-zis dacă vom ajunge să debarcăm pe continent, în Italia, va trebui să învăţăm să-i urâm pe ticăloşii ăştia dacă vom vrea să trecem şi dincolo de afurisitele astea de plaje!

Gregson îşi stăpâni un rânjet. Îl cunoştea pe Goudie de suficientă vreme pentru a recunoaşte semnele. Un bun ofiţer, dar un nemernic dacă-i treceai pe dinainte. Nu uita niciodată nimic.

Un marinar care şezuse pe explozibile îl strigă:

– Ce părere ai de asta, PO?

– Eu n-am niciodată păreri, fiule. Las gânditu' pe seama cailor, că au capu' mai mare, mă-nţelegi.

Marinarul, în vârstă de optsprezece ani, oftă. Stâlp de cazarmă, vai de capul lui de ruginit! N-avea ce căuta aici cu noi.

Frazer o luă de-a lungul debarcaderului. Două cadavre zăceau întinse pe spate, lângă o gheretă de pază vopsită în dungi. Armele şi cizmele li se furaseră, iar unul dintre ele părea să se holbeze la Frazer, implorându-l parcă să-i redea viaţa. Amândouă aveau gâtul tăiat. Canadianul se duse cu gândul la pumnalele lucitoare de pe puntea vasului de patrulare italian. Le simţea suficient de aproape, ca vederea lor să-i transmită forţa şi groaza pe care le provocau.

Locotenentul îl văzu pe Archer, împreună cu doi marinari înarmaţi, ducându-l pe unul dintre puşcaşi. Acesta era uşor rănit, cu un braţ imobilizat de un bandaj trecut pe după gât. În ciuda evidentului pericol prin care trecuse, o ţigară îi atârna nonşalant în colţul gurii.

Sublocotenentul îl privi pe Frazer cu prudenţă.

– Ne ducem la şalupă, domnule.

– Da. Este obiectivul cel mai important.

Unul dintre marinari îşi răsuci uşor capul pentru a trage cu urechea.

– Tancuri pe drum, domnule!

Archer se uită la el.

– În orice caz, unu sigur. Gesticulă cu pistolul. Asta era

tot ce ne mai lipsea, naibii!

O mână de puşcaşi din Marina Regală trecu în fugă pe lângă ei, unul făcându-i semn cu degetul mare ridicat camaradului lor rănit.

– Doi de-ai noştri şi-au luat-o! Coborâm înspre dig! strigă acesta.

Frazer pomi mai departe, luptându-se ca ochii şi urechile lui să accepte pocnetul ameninţător al împuşcăturilor şi faptul că detaliile de teren ieşeau mult mai clar în evidenţă la lumina cenuşie. Într-o oră avea să fie ziuă în toată puterea cuvântului, indiferent de grosimea păturii de nori. Dacă reuşeau să urnească şalupa de patrulare din loc, aceasta urma să scoată cel mult optsprezece noduri pe oră, cu condiţia să nu fi fost sabotată cumva. Revăzu în grabă harta cu ochii minţii. N-aveau să ajungă prea departe înainte ca Pirpiriii să pună mâna pe ei.

Dădu colţul limbii de pământ în care inginerii constructori săpaseră debarcaderul şi văzu digul, iar înspre capătul lui, şalupa de patrulare, la care se aşteptau să fie primiţi cu braţele deschise.

Toată lumea ştia că, o dată ce Aliaţii aveau să debarce în Sicilia, iar apoi în Italia, singurii italieni care ar rămâne loiali Germaniei ar fi cei aflaţi de cealaltă parte a liniei frontului. Maiorul Thomas îl convinsese probabil pe căpitanul ambarcaţiunii că va fi bine recompensat pentru brusca lui schimbare de simpatie.

Archer păşea lângă el.

– S-a terminat, spuse acesta. Au capturat-o.

Frazer grăbi pasul. Era ceva straniu în legătură cu Archer. Sunase dezamăgit că nu putuse să participe.

Un puşcaş marin cu faţa înnegrită, cu pistolul-mitralieră la subsuoară, îi întâmpină pe cei doi ofiţeri de marină cu un chiot.

– Vă stă la dispoziţie, domnilor. Cei de la Contact Vizual sunt deja postaţi.

Frazer urcă la iuţeală pe puntea vasului. Acesta era suplu şi graţios, dar armat numai cu două tunuri cu ţeavă dublă. Câţiva marinari le verificau deja şi le reîncărcau

magaziile. Unul dintre ei, pe care Frazer îl recunoscu a fi singurul lor semnalizator, cobora pavilionul, cu un picior trecut peste unul dintre italienii morţi.

– Preia comanda, sublocotenent!

Se trezi că asculta încordat. Aşteptând acea ultimă explozie şi întrebându-se ce era cu noul său prieten.

Archer făcu semn cu pistolul.

– Lăsaţi numai câte o parâmă. Pregătiţi-vă de ridicat ancora.

ERA-ul şi cei doi fochişti ai săi dădură fuga sub punte şi, după numai câteva minute necesare acomodării cu camera motoarelor vasului capturat, aduseră carena la o vibraţie încurajatoare.

Frazer privi într-una dintre cabine; era plină de hârtii şi documente oficiale. Căpitanul vasului, cam de-o vârstă cu el, zăcea pe scaunul său, cu un pistol într-o mână. În ciuda faptului că un glonţ îi zburase jumătate de creier, mâna cealaltă îi rămăsese încleştată pe fotografia înrămată a unei tinere. Fusese oare un sentiment de ruşine sau de onoare cel care îl oprise, în ultimul moment, să treacă de partea atacatorilor?

Zgomot de paşi pe dig şi vocea incisivă a lui Goudie:

– Pirpiriii sunt în sat! Toate armele îndreptate spre capătul digului.

Îl găsi pe Goudie în micuţa cabină de cart în care Ives şi tânărul semnalizator păreau să ocupe tot locul.

Locotenentul se uită la el.

– Doar nu-l părăsiţi pe Allenby?

Goudie aruncă o ocheadă ceasului de la mână.

– Încărcăturile cu efect întârziat vor exploda în cincisprezece minute. Vrei să sari şi tu în aer o dată cu ele?

– Am lăsat câte un odgon la prora şi la pupa, domnule, interveni Archer.

Frazer privi în jur după vreun aparat de bord, dar nu exista decât un telefon. ERA-ul răspunse instantaneu, de parcă ar fi fost lipit de el.

– Bune motoare, domnule! Numai să daţi comanda şi cuplez toată viteza.

Frazer privi ţintă prin geamul cabinei de cart. Îl simţea pe Ives la timonă şi putea să audă respiraţia neregulată a lui Goudie.

Era destul de rău să părăseşti o navă torpilată într-un convoi. Dar chiar şi atunci încercai să faci câte ceva.

– Aştept, rosti calm Goudie.

– Cu maiorul Thomas cum rămâne?

– Oh, el rămâne cu partizanii, nu ţi-am spus?

– Nu, nu mi-aţi spus.

Se răsuci brusc atunci când două dintre geamurile cabinei de cart se făcură ţăndări de sus până jos, împroşcându-i cu cioburi pe cei care ţineau dedesubt de parâmă.

Coca se ridică şi se precipită spre dig. O clipă, Frazer crezu că fuseseră loviţi de focul artileriei. Voci se amestecau prin larma asurzitoare, iar locotenentul zări pământul de pe culmea de lângă sat înnegrit brusc de fum şi fragmente care zburau prin aer.

Nimeni şi nimic nu putea supravieţui după aşa ceva.

Goudie părea să nu-şi poată desprinde privirea de pe norii învârtejiţi de fum.

– Asta ne lasă ceva mai puţin de zece minute, aşa că ridicaţi ancora şi fixaţi capul spre nord. Altfel am putea fi prinşi de vreo baterie de coastă înainte de a apuca să schimbăm cursul către locul de întâlnire, spuse el, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Frazer traversă puntea; ochii îl înţepau de atâta căutare disperată. Îşi aduse aminte de chipul palid al lui Allenby, acolo, în buncăr, după ce vorbise cu wrens, şi apoi, când îl luase la el acasă, ca să-i prezinte pe-ai lui.

– Daţi drumul frânghiei din faţă şi eliberaţi prora!

Ridică receptorul şi aşteptă să răspundă ERA-ul.

– Uitaţi-i că vin, domnule! strigă semnalizatorul.

Frazer privi ţintă.

– La loc comanda! Luaţi-i la bord!

Atunci când marinarii dezlegară de la bintă ultima parâmă şi când motoarele începură să transforme valurile în spumă, Allenby îşi croi drum în cabina de cart, cu Weeks după el.

Goudie îl privi impasibil.

– Ai întârziat.

– A trecut şi pe la bac, domnule, se băgă în vorbă Weeks. Ca să se asigure că amorsele sunt montate corect.

– Cursul fixat pe nord-nord-vest, domnule, anunţă Ives.

Frazer îşi trecu braţul pe după umerii lui Allenby. Acesta era plin de praf şi de gunoi.

– Nebun nenorocit, puteai să mori aici la a doua încărcătură!

Allenby privi pieziş la chipul fără expresie al lui Goudie.

– Nici o şansă. Amorsa era pusă prost.

Mai târziu, când şalupa de patrulare, cu căpitanul mort ce atârna în scaun, neluat în seamă de nimeni, îşi croia drum cu toată viteza, despicând apa la prora în două valuri înspumate, oamenii auziră explozia încărcăturii finale. În larg era prea multă ceaţă pentru a putea vedea ceva, dar zgomotul păru să zăbovească asemenea unui tunet zguduitor pe deasupra dealurilor.

Allenby se duse în spatele cabinei de cart şi privi în sus la pavilionul alb, pe care semnalizatorul îl găsise chiar în fişetul cu pavilioane al italienilor. Să-l fi folosit oare şi ei tot pentru a induce în eroare?

– Sper să se fi salvat, spuse el.

Ştia că alţii de-acolo n-aveau să înţeleagă, chiar dacă Weeks va relata mai târziu istoria cu lux de amănunte. Cum îl ameninţase pe conducătorul partizanilor că îl aruncă în aer dacă refuză să-i avertizeze pe săteni. Ei ar fi făcut-o pentru noi? Zâmbi, şi faţa i se destinse, fără nici un semn se oboseală. Puţin probabil. Dar meritase.

Urmări pământul mistuindu-se printre stropi şi ceată, apoi o rază de soare care reuşise să străpungă norii joşi. Era ca şi când ai fi dezamorsat o mină şi ai fi făcut-o inofensivă. După ce terminai, după toată sudoarea neliniştii şi frica înfiorătoare, nu doreai decât să fii singur.

Pierdut în mijlocul celorlalţi, în vreme ce nava străbătea marea agitată, Allenby era tot solitar.

Zări doi pescăruşi cum se roteau pe deasupra catargului. Am făcut-o. Am reuşit încă o dată.

6. O NOAPTE DE POMINĂ

Soarele strălucea necruţător pe deasupra corturilor şi vehiculelor recuperate ale Detaşamentului naval 75. În micul golf, mulţimea diverselor nave, printre care şi şalupa de patrulare italiană capturată, lâncezea aproape nemişcată. Doar catargele şi structurile superioare păreau să se mişte, în vreme ce navele moţăiau la soare.

Allenby îşi trase cozorocul şepcii mai pe ochi şi privi lung la vasele ancorate în port, întrebându-se cum era posibil ca atâţia oameni să stea ascunşi într-un asemenea loc sterp.

Se uită la şalupa de patrulare italiană şi îşi aduse aminte cum el şi Weeks fuseseră ridicaţi la bord în ultima clipă, când nava se afla pe picior de plecare. Ce sălbatică exultare îl cuprinsese în momentul în care fusese bătut pe umeri şi felicitat în gura mare! Acum părea mai mult un vis, cu unele frânturi vii şi înspăimântătoare, cu altele amestecate şi vagi. Fuga lor din sat se petrecuse fără vreun incident. Asta era şi mai greu de înţeles decât faptul că ajunseseră pe poziţii nereperaţi. Tocmai la timpul stabilit, două distrugătoare puternice şi câteva nave de alimentare pentru bombardierele cu rază mare de acţiune făcuseră cerc în jurul lor, pentru a le asigura întoarcerea la bază. În clipele acelea, Allenby apreciase escortarea lor ca pe o evidenţiere a importanţei, ca pe un gest care să marcheze ceea ce înfăptuiseră ei.

Goudie aşteptase până ce şalupa de patrulare fusese amarată şi abia apoi începuse să pună preţ pe astfel de idei.

Se descurcaseră bine, dar adevăratul motiv îl constituise distragerea atenţiei inamicului de la o altă parte a coastei siciliene, nu spusese care, unde să se poată descărca în voie arme şi muniţii pentru grupul principal de partizani. „Au nevoie de armament ca de aer. La oameni ca Maroca..., scuipase el numele italianului,...

n-ai cum să te-aştepţi să lupte cu puşti de vânătoare şi lopeţi."

Coasta nord-africană o dată zărită, Frazer oprise motoarele şi îi înmormântase pe italienii care muriseră pe mare. Allenby se întreba dacă mai ştia cineva că, înainte de a-l arunca pe căpitan peste bord, canadianul îi băgase fotografia soţiei sau a prietenei sub uniformă şi-i închisese nasturii.

Allenby ridică marginea pânzei de cort şi intră aplecându-se. Aerul dinăuntru îl întâmpină ca într-un cuptor.

Frazer stătea uşor înclinat deasupra unei oglinzi şi se bărbierea cu maximă concentrare. Nu avea decât sandalele în picioare şi englezul îl văzu apucând la repezeală un prosop şi trecându-şi-l în jurul trupului bine făcut. Făcuse un gest automat, fără a se simţi stânjenit. Allenby îl mai văzuse o dată şi îi ştia arsura mare de pe şold, asemănătoare unui pergament aspru.

Frazer sesiză expresia de pe chipul camaradului său şi ridică din umeri.

– Din obişnuinţă. Scuză-mă.

Allenby se aşeză pe patul de campanie şi se uită la el.

– Cum ai căpătat-o?

De obicei, englezul era retras, chiar timid, în ciuda pericolului zilnic pe care-l accepta ca pe un lucru de la sine înţeles. Dar, prin firea lui, Frazer făcea să pară uşoară până şi destăinuirea unei confidente.

– Căpitanul nostru a încercat să treacă prin dreptul unei nave incendiate în timpul unui convoi spre vest. Merita să te afli sub comanda unui om ca ăsta. Deţinea două stele, ca şi noi acum. De obicei trecea drept al naibii de grijuliu, un as în mânuirea vasului. Poate pentru că era vorba de un cargou. Naviga tot sub pavilion canadian şi probabil cunoştea pe cineva de la bordul acestuia. Îşi scutură briciul în nisip. În fine, cert este că ne-am izbit de el, iar apoi ne-a izbit o dată şi marea; ne-am aprins şi noi. Privirea i se pierduse în depărtare, dincolo de Allenby. Părea să se fi întors acolo, în Atlanticul rece, unde combustibilul ardea, iar oceanul înghiţea bărci de salvare

şi oameni cu sălbăticie. Până la urmă am fost cules. Deşi n-au scăpat prea mulţi. Îşi dădu jos prosopul şi examină carnea brutalizată cu un sentiment asemănător urii. Se spune că am avut noroc. Cred că am avut. Zări scrisoarea din mâna lui Allenby. Veşti de-acasă, norocos amărât!

Englezul încercă s-o ascundă. Nu i se părea corect ca el să primească vreo scrisoare şi Frazer nici una, cu lunile, chiar dacă, până la urmă, se bucurau amândoi de ea.

– De la maică-mea.

Frazer se şterse pe obraji cu prosopul făcut şomoiog.

– E-n ordine?

– Tata nu se simte prea bine.

Era ciudat că mama lui menţionase asta. De obicei scria despre cum se „descurcau", conform exprimării ei.

– Insistă să-şi facă garda la pompierii voluntari. Să-şi aducă prinosul. Gura i se strâmbă într-un zâmbet trist. Nu-i uşor doar cu un singur picior.

Frazer se aşeză lângă el şi-l privi gânditor.

– Nu poate fi prea distractiv să stai în fiecare noapte pe acoperişul vreunei fabrici sau mai ştiu eu unde şi să te uiţi după bombele incendiare, ei?

Allenby dădu din cap aprobator. Probabil că era bolnav pe bune. Altfel, mama sa ar fi trecut faptul sub tăcere. Ca să nu-i pricinuiască lui griji.

– Mă întreb cât ne vor mai tine aici, zise Frazer. Îmi vine s-o iau la goană pe ţărm, unde-oi vedea cu ochii. Chiar şi Sousse ar avea farmec după groapa asta de gunoi.

Allenby se uită la el.

– Nu mi-ar displăcea ideea.

– Ai vreo prietenă în Anglia, Dick? îl întrebă Frazer liniştit.

Allenby se ridică în picioare ca pentru a aranja marginile pânzei de cort.

– Nu în mod special, adică... adică nu ceva stabil. Se uită disperat la Frazer. Iar mă port aşa, Keith. Nu, n-am nici o prietenă. O notă de îndrăzneală se strecură în glasul lui. Am avut câteva ocazii, dar nu pe cea care trebuia.

Frazer încuviinţă din cap.

– Ca şi mine. Simt că, într-un fel sau altul, nu mă

integrez.

Allenby îşi mută privirea. Canadianul, cu înfăţişarea şi cu situaţia lui, n-ar trebui să întâmpine nici o dificultate. Dacă însă avea şi sentimente puternice pentru persoanele respective, asta era altă poveste. Allenby nici măcar nu atinsese vreo fată, în afară de nişte îmbrăţişări nereuşite în cine ştie ce cinematograf şi de acea apropiere periculoasă de soţia ofiţerului comandant. Chiar şi acum îl mai treceau sudorile când îşi aducea aminte.

Nici unul dintre camarazii săi nu părea să aibă vreun necaz de acest fel, se gândi el. Îi ascultase pe marinari şi mai ales pe cei aflaţi de gardă, în lungile zile în care dragau mine. De câte ori se întorceau la bord după o permisie, oamenii îşi trâmbiţau cuceririle. Familiştii păreau a fi mai învederaţi decât alţii. Poate că se temeau în sinea lor să nu contracteze vreo boală îngrozitoare. Marinarii făceau chiar şi glume pe socoteala acestora. „A luat o doză" ori „a luat barca din mers"... nu erau impresionaţi de riscuri. În cabinele de cart, subiectul fusese acceptat ca atare. Dacă vreun ofiţer era scos subit din circulaţie, se spunea despre el că „s-a dus pentru o vreme la Vila Trandafirilor". Halal nume pentru o clinică VD[34]!

– Vom pleca în curând în Sicilia, zise Allenby. Se spune că peste tot sunt masate trupe şi nave de desant.

Frazer răspunse cu amărăciune:

– Marina lui Prothero nu prea văd să se înghesuie, nu eşti de acord?

Marginea pânzei de cort se dădu la o parte şi locotenent-comandorul Goudie păşi înăuntru. Arăta de parcă străbătuse pe jos kilometri întregi, iar pantalonii scurţi kaki i se înnegriseră de transpiraţie.

Cu excepţia comunicărilor şi a chestiunilor de rutină

---

[34] *Venereal Diseases* - boli venerice (n. tr.).

[33] *Engine Room Attendant* - mecanicul de întreţinere din camera motoarelor (n. tr.).

[31] Navă germană, rapidă şi dotată cu tunuri şi lanstorpile. Prescurtare de la *enemy boat* (n. red. el.)

[32] Tun antiaerian de diferite calibre, denumit după cartierul Oerlikon (unde a fost fabricat iniţial) al oraşului Zurich (n. red. el.)

zilnică, acesta fusese văzut mai rar. Avea o figură tensionată şi era mereu cu capsa pusă.

Remarcă goliciunea lui Frazer cu o grimasă.

– Ar fi de preferat să te îmbraci. Altfel, unii băieţi o să creadă că voi doi sunteţi pe felie.

Allenby se îmbujoră.

– E doar o glumă nevinovată, Dick, spuse Frazer pe un ton neutru. Le scoateţi pe bandă, nu-i aşa, domnule?

Goudie se aşează pe o cutie.

– Dă-mi ceva de băut, dacă eşti bun.

Allenby îi turnă un pahar ras cu gin simplu. Rămase uluit de modul în care locotenent-comandorul îl dădu pe gât.

– Strângeţi-vă echipamentul, zise într-un târziu Goudie. Tot. Ne mutăm.

Întinse paharul să i-l mai umple o dată.

– Pot îndrăzni să întreb încotro? vru să ştie Frazer.

– Plecăm peste două ore, aşa că nu e nici un pericol dacă vă spun. Îşi mută privirea de la unul la celălalt. Mergem în Gib[35]. Ne duc yankeii cu avioanele lor.

Frazer se ridică în picioare.

– Veniţi şi dumneavoastră?

Goudie sorbi ginul aproape cu sălbăticie.

– Se pune la cale ceva mare. Mai mult ca sigur.

– Bine, rosti Allenby.

Ceilalţi doi îşi întoarseră privirile spre el şi locotenentul se uită în pământ.

– Mie... mie îmi place mult în Gib, bâigui acesta.

Goudie izbucni în râs.

– Nu te ataşa prea mult de el, băiete. Mă îndoiesc că vom zăbovi pe-acolo. În regimentul ăsta există tendinţa de-a o lua din loc la prima comandă.

Starea de spirit se schimbă din nou.

– În orice caz, împachetaţi-vă efectele şi fiţi pregătiţi. O să trimit câţiva oameni să vi le încarce când soseşte camionul. Îşi şterse gâtul şi-şi examină cu dezgust degetele ude. A dracului căldură! Pun pariu că ăia din Afrika Korps sunt al naibii de fericiţi să se care de-aici. Nu m-ar mira ca la ora asta să le fi rezolvat pe toate

fecioarele oacheşe din Napoli.

Allenby se abţinu de la orice comentariu. Goudie nu prea mai avea haz. Nici un haz.

– Mă duc să-i dau lui Archer vestea cea bună, spuse locotenent-comandorul.

– E necesar? bombăni Frazer.

– Duc lipsă de ofiţeri buni. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii foarte albi pe chipul bronzat. Şi în plus nu e aşa de închipuit ca unii.

Plecă şi umbra sa profilată pe pânza cortului se retrase în lumina puternică a soarelui.

Frazer îşi pipăi inconştient arsura.

– Nenorocitul! spuse el calm. Ce l-o fi făcând să se poarte aşa câineşte?

– Intenţionează să ţi se gudure la picioare.

Frazer surâse.

– Atunci să ştii că i-a reuşit de minune.

Allenby cercetă cu privirea cortul lor mic şi îşi aminti de clipele petrecute la baza zidului uzinei, când îl părăsise orice speranţă de a mai revedea acest loc. Îl urmări pe Frazer, care îşi îndesa lucrurile într-o valiză. Părul ciufulit îi venea în ochi. Aveau să fie în continuare împreună, indiferent de ce urma să li se mai întâmple.

Ajunseră în Gibraltar chiar înainte de apusul soarelui. În ciuda palidei lumini crepusculare, atunci când avionul supraaglomerat coti şi plonjă abrupt înspre pista de aterizare, li se înfăţişă o privelişte impresionantă. În peisaj, banda de beton nu părea să ocupe mai mult loc decât o blană de lemn.

Cu creasta ei colţuroasă, poleită de lumina soarelui scăpătat, Stânca arăta ca un simbol al indestructibilităţii, creând în sufletul oamenilor senzaţia de trăinicie. Străzile, şi ele, dădeau impresia de ceva compact: o masă uriaşă de figuri în kaki şi albastru îşi petreceau la întâmplare permisiile de dinaintea viitoarei ofensive, iar apoi a următoarei. În afară de câteva femei maure, înfofolite din cap până-n picioare, nu păreau să existe prea multe reprezentante ale sexului opus, deşi Allenby auzise că ar fi fost nişte wrens. Dacă era aşa, atunci ele aveau de unde

alege, se gândi bărbatul cu invidie.

Goudie ieşi în trombă dintr-un mic birou şi privi nişte marinari care cărau bagajele.

– E aici. Trebuie să ne ducem imediat la el.

– Cine, domnule? întrebă Allenby.

Goudie scutură din umeri.

– Şeful.

Îl urmară până la un camion kaki.

– Probabil că Prothero a avut un avion numai pentru el, fără înghesuială, ei? constată Frazer.

Allenby zâmbi.

– La cât e de mare...

Frazer, care vizitase Stânca de câteva ori atunci când făcuse parte dintr-un convoi de cursă lungă spre Ceylon şi fusese nevoit să realimenteze în Gibraltar, îi arătă lui Allenby fortificaţiile şi tunurile grele. Dar, pătrunzând mai adânc în sistemul de apărare, se văzu obligat să admită că era complet derutat. În cele din urmă, ajunseră într-un coridor, unul dintre multele tunele care, în decursul anilor, fuseseră săpate adânc în Stâncă.

Aici era răcoare, după transpiraţia, praful şi disconfortul din avionul al cărui pilot trebuie să fi fost la vremea lui cu siguranţă cascador.

Li se examinară în mod repetat permisele, fiind cercetaţi de priviri curioase; Frazer se pomeni întrebându-se câţi alţii fuseseră aduşi în acest loc, ca nişte miei la tăiere.

Gazdele îi poftiră într-un birou puternic luminat, cu pereţii netencuiţi, pavoazaţi cu hărţi şi fotografii aeriene.

Comandorul Aubrey Prothero le veni în întâmpinare şi dădu mâna cu ei în ordinea strictă a gradelor.

Era îmbrăcat în alb, iar pantalonii scurţi pe talia sa masivă lăsau impresia că ar putea fi folosiţi pe post de cort.

Mai era prezent un al doilea ofiţer, un căpitan plin, cu DSO[36] şi alte decoraţii pe uniforma imaculată. Slab, cu o figură de vultur şi palid, în comparaţie cu Prothero, de parcă n-ar fi văzut decât rareori lumina zilei.

Comandorul îl prezentă cu gravitate: căpitanul Jocelyn

Heywood, şef de cabinet pe lângă ofiţerul de comunicaţii, însărcinat cu Operaţiunile Speciale.

Frazer îl studie. Era o persoană importantă, aşa că orice misiune li s-ar fi încredinţat era pe măsură.

Se întrebă cum se simţea Prothero sub comanda unuia din armata regulată, în legătură cu care fusese atât de intransigent la prima lor întâlnire.

Se aşezară cu toţii, Prothero pe marginea unui birou. Probabil că nu avea încredere în scaunele tapiţate.

Căpitanul Heywood spuse:

– Am citit toate rapoartele despre recenta voastră operaţiune. Pentru unii, a fost prima, zise el, oprindu-şi privirea o clipă asupra lui Allenby. Rezultatele s-au dovedit satisfăcătoare în majoritatea privinţelor, iar pierderile minime.

Allenby ascultă vocea calmă, potolită, a căpitanului în timp ce acesta se referea la trăsăturile principale ale raidului. Însă în mintea lui îi revedea pe genistul secerat printre ruine, pe inginerul din tabăra duşmană înjunghiat de partizani pe pasarelă şi pe cei doi puşcaşi marini care muriseră pe dig. Minime. Doar atât.

– Totuşi - Heywood îl privi scurt pe Prothero -, sunt câteva aspecte pe care vreau să le menţionez. Dumneata, locotenent Frazer, ai fost refractar la ordinul de a pomi la drum fără să aştepţi revenirea domnului Allenby. Încăpăţânarea dumitale ar fi putut pune în pericol întreaga operaţiune. Loialitatea este cea mai frumoasă calitate a unui bărbat. Relaţiile personale care devin prea puternice sunt cu totul altceva. Să ţii minte asta, da?

Fără să se întrerupă, se întoarse spre Allenby.

– Dumneata n-ai fost de acord cu maiorul Thomas, mi se pare.

Allenby se îmbujoră.

– Am crezut că procedează nebuneşte, domnule. Nu puteam să apăs pur şi simplu un detonator şi să arunc în aer un sat întreg. Erau oameni în casele-alea..., spuse el cu o voce stinsă.

Heywood clătină din cap.

– Aşa mi-am şi închipuit. Dar te aflai acolo cu o treabă,

la care te oferiseşi voluntar. Îl săgetă cu privirea pe Goudie şi adăugă tăios: Maiorul Thomas a făcut şi el un raport amănunţit.

Goudie îi susţinu furios privirea.

– Nu-mi dau nici mucii pe ce-a spus Thomas!

Prothero se lăsă în faţă.

– Ce-ai zis?

Locotenent-comandorul răspunse fără sfială:

– Îmi pare rău, domnule, dar omul ăsta, Thomas, e atins zdravăn. E un ucigaş. Am fost cu el destulă vreme ca să văd câtă plăcere îi face.

Frazer se uită la căpitan, aşteptându-se să explodeze sau să dea ordin ca Goudie să fie arestat pentru ieşirea lui necontrolată.

În schimb, Heywood întrebă:

– De când eşti dumneata la Operaţiunile Speciale? De optsprezece luni, mi se pare. Iar înainte de asta te-ai dovedit un ofiţer curajos şi plin de resurse, atât aici, cât şi în Canal[37]. Mai mult nici că se putea cere de la un om.

Goudie îl privi fix, fără expresie.

– Dacă vreţi să spuneţi că am nevoie de odihnă, domnule, că am luat-o razna...

– Eu sunt cel care decide ce va trebui sau nu va trebui făcut, da? Se aplecă uşor, confirmând cu aceeaşi voce foarte calmă: îmi place iniţiativa. Dusă prea departe, devine insubordonare sau mai rău.

Îi făcu semn cu capul lui Prothero.

– Continuă, dacă eşti amabil.

Comandorul se uită la cei trei ofiţeri cu ochii lui mici, strălucind periculos pe fata sa viguroasă.

– Luna viitoare. Aliaţii vor debarca în Sicilia - Operaţiunea Husky[38].

Îşi căută din priviri superiorul, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să-i pună sub semnul îndoielii încrederea pe care o arăta în privinţa reuşitei.

Sau poate, se gândi Frazer, încerca să dreagă ceea ce stricase Goudie, prin izbucnirea lui, ori chiar modul în care Thomas se ocupase de raid.

Prothero continuă cu vocea sa puternică:

– Germanii vor ţine cu dinţii de fiecare metru de pământ, aşa cum au făcut întotdeauna. Aliaţii lor, în schimb, indiferent de ce gândeşte Mussolini, o dată pusă în mişcare linia frontului, abia vor aştepta să treacă de partea cealaltă.

Frazer se gândi la tânărul ofiţer italian pe care îl înmormântaseră în mare. Vor fi fost mulţi ca el. Iar fata din fotografie, ce avea să se aleagă de ea?

– Cei care vor da tonul prin exemplul lor trebuie să fie conducătorii politici şi corpul ofiţerilor. Li se cere un curaj pe măsura convingerii că vom câştiga runda finală. Căci dacă stăpânii lor germani descoperă ce au de gând, Gestapoul va avea grijă să fie pedepsiţi prompt şi îngrozitor.

Căpitanul Heywood se aşeză picior peste picior, ca şi cum ar fi devenit nerăbdător. Prothero prinse apropoul.

– Există un astfel de ofiţer din comanda efectivelor, despre care se spune că şi la ora actuală e ţinut de Gestapo sub observaţie. Un ofiţer cât se poate de respectat, provenind dintr-o veche şi aleasă familie italiană. E vorba de generalul Gustavo Tesini, a cărui divizie a fost una dintre puţinele care s-au distins la începutul campaniei din Africa de Nord, înainte ca Rommel să apară pe scena deşertului.

Frazer se trezi încruntându-se. Războiul din Mediterana, mai ales partea la care participase armata de uscat, era ceva despre care el doar citise. Şi totuşi, numele generalului i se părea familiar.

Ochii lui Prothero sclipeau ca nişte cioburi de sticlă.

– M-am gândit că s-ar putea să-ţi aminteşti. Generalul Tesini este sau a fost prieten cu tatăl tău. Am înţeles că obişnuiau să se ia la întrecere în cursele pe mare.

Frazer încuviinţă din cap, uimit de volumul de cunoştinţe al lui Prothero.

– Da, domnule. L-am întâlnit de două ori, pe vremea când tatăl meu concura pe *Onondaga*. Cred că era cu vreo doi ani înainte de izbucnirea războiului.

Prothero făcu semn cu bărbia lui ascuţită, ieşită în afară ca un colţ cenuşiu.

– Acela. Dacă îşi manifestă făţiş suspiciunea faţă de germani, în primul moment prielnic, întreaga armată italiană va dezerta în favoarea cauzei noastre. Ar fi ca şi cum s-ar răzvrăti Rommel împotriva lui Hitler!

– Surse demne de încredere m-au informat că este pregătit să vină aici, spuse Heywood. Dar asta trebuie să se întâmple înainte de... ăă... Operaţiunea Husky. Altfel, gestul va fi interpretat ca un act de prudenţă din partea generalului, motivat de interese personale.

Prothero reluă pe un ton morocănos, supărat de întrerupere:

– Generalul Tesini e mult prea important pentru nemţi, pentru a se lua măsuri contra lui. Deocamdată. Deţine o mică insulă în largul coastei nord-estice a Sardiniei, căci este un om bogat, cu pământuri şi case răspândite prin toată Italia. Dar insula a fost totdeauna locul în care s-au retras el şi familia lui. Acolo se va afla, va trebui să se afle, când vă veţi duce să-l luaţi.

Goudie îşi îndreptă spinarea.

– Al naibii de departe, domnule.

Heywood rosti cu dezinvoltură:

– Aici, în Gibraltar, sunt două canoniere pregătite pentru SBS. Se intenţiona folosirea lor într-o altă misiune, dar asta a devenit cea mai presantă. Sunt prevăzute cu rezervoare suplimentare de carburant, iar fiecare echipaj este ales pe sprânceană. O dată ce veţi fi complet instruiţi, veţi duce cele două nave la Tunis. La o viteză economică, ar trebui să fiţi acolo în aproximativ două zile şi jumătate. Cercetă pe rând chipurile lor imobile. Ăsta-i tot timpul pe care vi-l pot acorda ca să vă familiarizaţi cu vasele şi cu echipajele lor. Privirea i se opri asupra lui Goudie. Eşti cel mai experimentat comandant de MGB pe care îl avem. Va rămâne la latitudinea ta.

Frazer cercetă trăsăturile încordate ale locotenent-comandorului. Heywood ar fi putut să gândească altfel, dacă ar fi fost la curent cu amărăciunea acestuia şi cu faptul că era, în mod evident, împins până dincolo de limitele lui.

– Generalul a emis doar o singură pretenţie, adăugă

căpitanul. Să-i aduceţi familia şi unele efecte personale, altfel nu vine, ne-am înţeles?

Goudie se uită la Frazer şi făcu o grimasă.

– De ce nu? Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel.

– Dacă ceva merge prost cât sunteţi acolo, generalul nu trebuie să fie capturat în viaţă de către duşmani, este clar? zise liniştit Heywood.

– Absolut, domnule, veni răspunsul locotenent-comandorului.

Heywood se ridică în picioare pentru prima dată. Era foarte înalt.

– Alte comentarii? Aruncă o privire la ceasul de perete. Am o şedinţă de cabinet în cincisprezece minute. Doriţi să mă întrebaţi ceva?

– Satul, domnule. Au scăpat sicilienii după explozie? se interesă Allenby.

Căpitanul îl măsură impasibil cu privirea.

– O vreme, locotenente. Apoi au sosit trupele SS şi au executat cincizeci de persoane de sex masculin - bărbaţi şi copii.

Allenby se uită pierdut prin camera luminată.

– Oh, Dumnezeule!

– Ei n-aveau nici un amestec, comentă Frazer. Nici un afurisit de amestec!

Goudie îşi luă şapca mototolită şi se uită ţintă la ea.

– Asta îi va face pe sicilieni şi pe italieni să-i urască şi mai mult pe nemţi, nu-i aşa, domnule? Afişă un zâmbet searbăd. Sau asta era ideea de la bun început?

Heywood păşi spre uşă. I se adresă lui Prothero:

– Atunci, peste zece minute.

Comandorul îl aşteptă să iasă şi le vorbi celor doi locotenenţi:

– Mergeţi să vă aranjaţi. Am instruit un cadet să vă conducă să mâncaţi şi să vă spălaţi.

Când uşa se închise în urma lor, îl auziră pe Prothero mugind:

– Nu permit un asemenea comportament, m-ai auzit? Nu dau doi bani pe faptul că eşti un afurisit de erou, asta nu mă-ncălzeşte cu nimic! În caz că raidul ar fi ieşit prost,

maiorul Thomas v-ar fi dus pe toţi într-un loc sigur, pe dealuri... Tu ai fi fost în stare s-o faci?

Cadetul tuşi discret, iar Allenby şi Frazer îl urmară de-a lungul a încă unui tunel săpat rudimentar.

– A terminat Şeful?

Încremeniră amândoi şi Frazer exclamă:

– Cunosc această voce!

Apăru de după colţ, dintr-un coridor, cu cămaşa albă fantomatică pe fundalul peretelui de stâncă. Le întinse mâna.

– Ce mod de-a te întâlni!

Ofiţerul secund Lynn Balfour, cu părul ei roşcat abia ascuns de tricornul cu calotă albă, se uită de la unul la altul.

– Trebuia să-mi fi trecut prin minte, spuse Frazer, simţindu-se dintr-o dată stângaci şi penibil.

Nu se aşteptase s-o întâlnească aici, deşi era cât se putea de evident că pe ea nu o surprinsese acest lucru.

– Sunt nevoită să mă duc la treburi, zise ea. Avem mult de muncă. Ne cam daţi de lucru aici, la Cartierul General. Redeveni serioasă. Mă bucur că vă simţiţi bine. Amândoi.

– E vreo şansă să-ţi iei liber o oră? întrebă canadianul. Să mergem la masă, eventual?

Ea îl măsură din priviri, gânditoare.

– Mă îndoiesc. Aş putea încerca... Păru să ezite. Dar nu sunt prea sigură, trebuie...

– Mă rog, mai gândeşte-te, da?

Ar fi dorit s-o atingă, s-o apere de ceea ce-o sfâşia sufleteşte.

– Ce mai face wrens intendent cu care am..., întrebă liniştit Allenby.

Femeia îl privi.

– Joanna? E bine, răspunse ea în grabă.

– Eu o iau înainte, Keith, i se adresă Allenby tovarăşului său.

Îi zâmbi apoi către wrens.

– Mi-a părut bine să vă revăd.

Femeia se uită lung după el.

– Sărmanul om! încă se simte vinovat.

– L-ai făcut să se simtă mult mai bine. Observă cum stăpânirea ei de sine se năruii într-o clipă şi adăugă cu blândeţe: I-ai spus cum o cheamă, n-ai înţeles? Acum, fata a căpătat realitate. Cineva la care să ţină dacă se mai întoarce acasă.

Ea făcu un uşor pas înapoi, cu buzele întredeschise.

– Nu spune asta! Te rog, nu vorbi aşa!

– Îmi pare rău. Zău. Dar sunt realist.

Nişte voci răsunară de-a lungul coridorului; Prothero şi Goudie, care, aparent, râdeau împreună.

– Probabil că s-au cinstit, zise locotenentul.

Nu sesiză brusca durere din ochii ei albaştri.

– Chiar nu pot veni la întâlnire diseară, spuse femeia. Îi urmări fiecare trăsătură a chipului, ca şi cum ar fi căutat ceva. Sau pe cineva. Încercă să râdă. Şi oricum, sunt logodită. Ce-ar zice lumea?

Umbra gigantică a lui Prothero se revărsă în jurul lor şi acesta tună:

– Ah, iată-te, Lynn! Ce m-aş face fără tine?

Frazer privi silueta ei mică şi slabă suprapunându-se peste umbra comandorului, atunci când cei doi apucară pe coridorul care ducea la locul unde urma să se ţină şedinţa.

– La naiba!

Goudie veni în spatele său.

– Iar ai dat-o-n bară, este?

– Ofiţerul secund Balfour e logodită, răspunse Frazer. Cine-i norocosul amic?

Celălalt îl privi din profil.

– Ţi-a căzut cu tronc, ei? O lăsă ceva mai moale. Asta a fost acum doi ani. Tipul era unul dintre subordonaţii mei la Felixstowe. A luat-o într-o noapte în largul Cârligului Olandei.

Frazer se răsuci brusc.

– Dar ea tocmai mi-a zis...

– Am fost acolo când s-a întâmplat, afirmă Goudie cu asprime. O schijă de tun de pe un E-Boat l-a tăiat drept în două. Să nu-i spui că eu ţi-am povestit.

Îl zăriră pe Allenby aşteptându-i, şi Goudie grăbi pasul. Frazer privi ţintă de-a lungul celuilalt coridor, dar acesta

era pustiu. Doi ani! Să trăieşti într-un coşmar. Agăţându-te de-o amintire care dispăruse şi le luase cu ea pe toate celelalte.

Încă din acea zi în Portsmouth, îşi alungase gândul într-un ungher al memoriei. Dar ştia că se amăgise. Lynn nu era doar o altă fată atrăgătoare, şi nici nu putea fi vorba de ideea unei cuceriri, deoarece, ea nici măcar nu căutase să dea impresia că l-ar plăcea. Era deosebită. Iar acum asta. Cum să-şi fi închipuit că ar putea concura cu un bărbat pe care ea îl iubea de parcă ar fi fost încă prezent să-i împărtăşească speranţele?

Umbra înaltă a sublocotenentului Archer alunecă pe peretele de piatră. Avea chipul însufleţit de curiozitate şi întrebări.

– Of, Cristoase! făcu Frazer.

Goudie nu păru să bage de seamă.

– Ia te uită, sublocotenente! Ai picat exact la timp ca să ne faci cinste.

Archer privi scurt înspre Frazer.

– Totul este pus la punct, nu-i aşa, domnule?

– Aşteaptă şi-ai să vezi. Dar mai întâi băuturile.

Vocea lui Goudie era cât se putea de voioasă şi-ţi venea greu să ţi-l imaginezi aşa cum fusese mai devreme.

– Am de gând s-o fac latră în noaptea asta, zise Frazer. Toată noaptea, dacă-i necesar.

Goudie zâmbi.

– Bravo ţie. Căci mâine, cine ştie?

*

* *

Ciocăniturile erau cât pe-aci să-i zdrobească ţeasta lui Frazer. Se războiă să dea la o parte un cearşaf încâlcit şi deschise cu greu ochii în lumina strălucitoare de deasupra capului.

Îndurase un adevărat coşmar: flăcări, oameni ţipând şi murind. Gemu. Ăsta nu era coşmar.

Se holbă dezorientat prin camera mică şi de-abia acum înţelese ce anume îl trezise; asta explica totodată şi bătăile din capul lui.

Uşa era larg deschisă şi o figură zburlită, îmbrăcată

într-un halat, adulmeca prin odaie ca un terier după vreun şobolan.

– Am crezut că aţi murit naibii cu toţii pe-aici, spuse supărat bărbatul.

Frazer se uită la Allenby, care zăcea cu faţa în jos pe patul lui. Putea să fie tot atât de bine şi mort, se gândi canadianul, şi îşi aminti vag cum aproape îl cărase pe acesta la încartiruire şi-l dezbrăcase. Se îndoia ca Allenby să mai ştie ceva dimineaţa.

Mormăi şi încercă să-şi umezească buzele. Îşi simţi limba cu un gust ca al unei bucăţi prăfuite de pâslă.

– Care dintre voi e canadianul? insistă bărbatul din prag.

Frazer încercă să priceapă ce problemă putea fi. Goudie se îmbătase criţă, iar Archer se luase la harţă cu unul dintre ofiţerii garnizoanei care chitise să-l ucidă.

– Eu. De ce?

Bărbatul se lumină la faţă privindu-l.

– Eşti chemat la telefon, de-aia. La capătul coridorului. Exact cum se iese din cabina mea. Se îndepărtă cu paşi mari, adăugând: Păcat că unii nu sunt în stare să arate ceva consideraţie pentru plantoane!

Frazer se ridică în picioare şi o clipă crezu că ofiţerul trezit din somn se întorsese, însă de data aceasta ciocăniturile erau în creierul lui. Îşi aruncă mantaua pe umeri şi se bălăbăni până pe culoar. Cu excepţia receptorului care atârna de fir, legănându-se încet, totul încremenise.

Care naiba să fi fost necazul? se întrebă el. Să-şi fi ieşit Goudie din minţi, sau Archer o-ncurcase din nou?

Lipăi cu picioarele goale pe dalele pardoselii şi se înfioră. Era ciudat pe Stâncă; ziua se încingea parcă până la incandescentă, iar noaptea era ca gheaţa.

Bâjbâi după telefon şi răspunse:

– Locotenent Frazer la aparat.

Asta avusese de gând să rostească, dar glasul îi sunase gros şi ireal, ca şi cum ar fi fost străin.

Îşi opri privirea asupra peretelui: numere de telefon, nume şi mâzgălelile a o mie de oameni care aşteptaseră

un răspuns.

– Eu sunt.

Vocea ei îi răsună clar în ureche lui şi locotenentul pricepu că vorbea aproape strident. Pe fundal se auzea un vuiet. Un avion.

– Unde eşti? Ai păţit ceva? Acum se trezise de-a binelea. Nu primi nici un răspuns şi crezu că ea închisese. Mai adăugă: Vorbeşte-mi, te rog!

– A trebuit să te sun, spuse Lynn pe un ton mai temperat. Să-ţi spun... Vocea aproape că i se pierdu în huruitul motoarelor. Vroiam să-mi cer scuze. Am fost groaznic de nepoliticoasă. N-aveai de unde să ştii.

Frazer îşi apăsă receptorul pe-o ureche, iar pe cealaltă şi-o acoperi cu palma, ca s-o audă mai bine. Fie plângea, fie era bolnavă.

– Nu te puteam lăsa să pleci aşa, cum aş fi putut? Aşa ceva nu se face.

Încercă să râdă, dar se înecă într-un acces de tuse.

– Spune-mi unde eşti. Îşi impunea să vorbească rar şi calm. Era oricum, numai calm nu. Voi face cumva să ajung la tine.

Urmă o altă pauză lungă şi lui i se păru că o auzea respirând, căutând să se adune.

– Nu e posibil, *domnule* Frazer, trebuie să închid. Nu mai intru în amănunte. Mă-nţelegeţi, războiul şi toate celelalte...

– Ai grijă de tine. Ezită. Lynn... Mi-ar face plăcere să te revăd, multă plăcere.

– Da, spuse ea derutată. Cu bine. Of, Dumnezeule, o să mi se facă rău.

Legătura se întrerupse.

Frazer apăsă pe furcă în repetate rânduri, până când un centralist piţigăiat îi răspunse:

– N-o pot restabili, domnule - pe un ton gen „chiar şi dacă aş vrea". Apelul a venit pe firul scurt. Cam cu pile.

Canadianul aşeză receptorul în furcă şi se întoarse agale pe coridor. Spre surprinderea lui, îl găsi pe Allenby şezând pe marginea patului şi frecându-se cu pumnii la ochi.

Acesta ridică privirea şi-l cercetă lung.

– S-a dat vreo forfotă?

Frazer scutură din cap.

– Un telefon. Lynn Balfour.

Locotenentul gândi că aceasta băuse probabil în cantităţi impresionante ca să ajungă într-o asemenea stare.

– Norocul tău că era la celălalt capăt al firului, Keith!

Rânji, iar Frazer îşi dădu seama că purta în continuare doar mantaua pusă pe umeri, care nu acoperea nimic.

Canadianul se uită spre fereastră şi întrezări cenuşiul zorilor în junii draperiei grele. O trase într-o parte şi observă câteva lumini strălucind slab pe cheiuri. Era lucrul cu care te obişnuiai cel mai greu aici, în Gib: lipsa camuflajului oferit de întuneric.

Îi telefonase. Ca să-i ureze noroc sau ca să-i spună adio? La ce se aştepta? Lynn îşi pierduse marea iubire. Era îndoielnic să se mai expună unei asemenea dureri.

– O să vă mai vedeţi?

– Sper.

Trebuie. Urmări un mic avion ridicându-se pe deasupra vaselor adormite şi a zidurilor vechi ale cheiului.

Se bucura că ea se afla cu Prothero. Acesta avea să-i poarte de grijă. Doar era dintre-ai lui. Lăsă draperia să revină la loc. Marina lui Prothero.

Se întinse înapoi pe pat şi bombăni când înţelese că lăsase lumina aprinsă.

Prima goarnă sfâşie tăcerea. Scoală-te, scoală-te, somnorosule!

Chemarea blestemată şi înjurată de generaţii la rând.

Allenby se ridică nesigur în picioare. Nu era prima dată când remarca faptul că altcineva îl dezbrăcase.

– Mi-e foame, spuse el.

Frazer se gândi la fata de pe coridorul lung, la felul în care îl privise. Îşi revedea iubitul mort sau ştia ceva anume despre următorul raid? Marja de supravieţuire.

Allenby urmări spaima şi neliniştea prietenului său. Ştiuse aproape de la început ce simţea Frazer pentru fată. Oftă şi se uită în jur după prosop. Apoi îşi aduse aminte.

De parcă ar fi auzit pe cineva pronunţându-i numele cu voce tare: „Joanna!" îl repetă, după care aruncă o privire jenată spre Frazer. Acesta însă adormise la loc.

După cât se părea, fusese o noapte de pomină, hotărî englezul.

7. JUPITER

Locotenent-comandorul John Goudie stătea pe mica teugă a canonierei şi se uita la cei trei ofiţeri ai săi. Plecaseră din Gibraltar înainte de ivirea zorilor, împreună cu o altă navă, iar acum, în lumina strălucitoare a soarelui, Mediterana le dăruia cealaltă fată a ei. Marea de un albastru-închis era perfect netedă şi doar o linie neregulată la tribord trăda apropierea pământului.

Frazer îl urmărea pe Goudie: asemenea mării, şi acesta se schimbase. Arăta satisfăcut, chiar entuziast. Poate că această canonieră era ceea ce îi trebuia, lucrul la care se pricepea cel mai bine. Ofiţerul trei era un tinerel bronzat, în vârstă de nouăsprezece ani, sublocotenentul David Ryder, unul dintre putinii membri iniţiali ai echipajului navei. Părea un tip foarte plăcut, şi canadianul se simţea mulţumit că Archer se afla pe celălalt vas, la câteva parâme mai spre babord.

Canonierele făceau o impresie bună, se gândi el. Nu aveau pe ele numere, iar carenele arătoase, lungi de douăzeci şi cinci de metri şi vopsite în negru, dădeau mai mult impresia de nave-pirat decât de război.

Frazer privi înspre pământ; undeva acolo se găsea frontiera nemarcată dintre Maroc şi Algeria. Se putea afla oriunde.

Până în prezent, reperaseră o întreagă flotilă de distrugătoare îndreptându-se spre est şi câteva avioane de patrulare.

Acestea se rotiseră pe deasupra lor, pentru a verifica cine erau şi pentru a raporta apoi cum decurgeau lucrurile. Frazer spera că nu ştia prea multă lume despre Force Jupiter, cum îi botezase Prothero.

– Se comportă bine MGB-urile astea, zise Goudie. Era cu capul descoperit, iar părul lui decolorat de soare se unduia în bătaia brizei aidoma unui lan de grâu. Dacă există nişte nave care să merite, atunci astea sunt.

Frazer se uită pe geamul la baza căruia fusese pictat un şir de zvastici. Victimele anterioare ale navei, mândria ei. Vasul nu era foarte mare şi avea un echipaj de doar doisprezece oameni, dar era înţesat cu armament acţionat electric, pentru a reacţiona la cea mai uşoară atingere: un tun cu obuze de un kilogram, în fată, un Oerlikon dublu montat pe afet, în spate, şi patru mitraliere de calibru mare. Puterea de foc plus impresionanta viteză maximă de patruzeci şi două de noduri îl făceau un adversar de temut.

Mai întâi Tunis, pentru a-şi umple până la refuz rezervoarele, apoi spre nord, către Marea Tireniană, aflată între Italia şi Sardinia, una dintre putinele zone în care, până atunci, nu se angajaseră bătălii. Era chiar mai bine, fiindcă de data aceasta aveau nevoie ca norocul şi surpriza să fie de partea lor.

Îi aruncă o privire lui Ives, care stătea la cârmă, dând drumul uşor spiţelor într-o parte sau alta, în vreme ce sub picioarele depărtate simţea carena puternică. Matelotul părea mulţumit, ca şi cum ar fi mânat ambarcaţiunea pentru a-i testa răspunsul la comenzi. Se deplasau pe puţin cu şaisprezece noduri. Atunci când cele trei motoare mari, marca Packard, aveau să fie aduse la turaţie maximă, lucrurile urmau să se schimbe.

Ives nu băgă de seamă că Frazer îl scruta cu privirea. Aici se simţea ca acasă. Asta îşi dorise dintotdeauna. O navă mică, sentimentul camaraderiei şi al utilităţii. În concepţia lui, fusese o greşeală abandonarea bacului Siebel şi folosirea lui doar pe post de bombă pentru a demola instalaţiile inamice. O navă era o navă. Ceva la care să ţii. Ascultă motoarele torcând. Cei de la şantierul naval făcuseră o treabă bună.

Îl auzise pe Goudie vorbindu-le ofiţerilor săi şi îşi făcuse singur o părere despre cum stăteau lucrurile. Se spunea că Frazer era un navigator formidabil şi un cunoscător în materie de ambarcaţiuni mici. Din cât prinsese până acum, Ives ştia că navigaţia era de importanţă capitală în această misiune. Cu ceva noroc, ar fi putut să folosească insulele din preajma locului lor de destinaţie pentru a-şi

masca prezenţa în faţa radarului inamic şi a altor dispozitive de reperare, dacă or mai fi existat vreunele. Ţinuseră sub control întreaga zonă de atâta vreme, încât ar fi putut constitui punctul lor slab. Pe de altă parte, nu strica să ştii că aveai un pilot de mâna-ntâi. Îl agrea pe Frazer, primul canadian pe care-l cunoscuse. Allenby se afla în partea opusă a punţii, urmărind prin binoclu cealaltă navă. Ives hotărî că, după câte auzise despre el, îl plăcea şi pe acesta. Se îndoia că cineva ar ajunge vreodată să-l cunoască pe Allenby, cu adevărat, nici într-o mie de ani.

Tunul de un kilogram de pe castelul din faţă îşi schimbă brusc poziţia pe afet, şi Ives îl văzu pe ochitor, şeful de echipă Sullivan, făcând unele mici retuşuri.

Îşi muşcă buza. Sullivan era londonez ca şi el. Uscătura din pădure. Era agresiv, gură-bogată, un adevărat măscărici. În afară de fochişti şi de un artificier, Sullivan era singurul marinar de la bord care mai avea o funcţie. Acesta crescuse în Belhnal Green, nu departe de locurile pe unde Ives îşi făcea rondul. Noaptea trecută, în Gibraltar, în timp ce se vânzoleau pe vas verificând muniţia, hrana şi proviziile, Sullivan făcuse câteva remarci despre poliţie în general, şi despre cea din East End în particular.

După cât se părea, aflase despre trecutul lui Ives; nici nu trebuia să fii un geniu pentru asta. Oricum, Ives era obişnuit cu aşa ceva şi majoritatea remarcilor nu le luase în seamă.

Dar Sullivan era altfel. Spusese de faţă cu ceilalţi: „Sunt puşi cu toţii pe ciupeală, nu-i aşa, cârmaci?" Rânjise la Ives, dar îl privise inflexibil. „Bătrânu-meu e agent de pariuri de stradă în Green. Nu de puţine ori l-am văzut pe tablagiul care face rondul pe-acolo luându-şi dreptu', ca să-nchidă un ochi!" Când Ives rămăsese tăcut, Sullivan persistase: „Pun pariu că, dac-aş fi zis asta când erai tablagiu, ai fi sărit una-două, ei?". Ives răbdase prea mult. „Nu ştiu ce-aş fi făcut atunci, dar, dacă acum nu-ncetezi, îţi rup picioarele, clar?" Sullivan îl privise ţintă, sesizând evidenta forţă fizică a lui Ives, care contrasta cu firea lui

blândă.

De atunci, abia dacă îşi mai vorbiseră. Ives hotărâse că trebuia să facă ceva în această privinţă. Nu era bine să porneşti în acţiune purtând cuiva pică. Înjură în gând şi dădu drumul spiţelor. Îi permisese navei să se abată de la curs. Din fericire, ofiţerii nu observaseră.

Allenby se uita la celălalt vas cu un sentiment de uimire. Îi auzise adesea pe marinarii de pe dragorul său proferând insulte atunci când vreun MTB sau MGB spinteca apa prin dreptul lor, într-o învârtejire de stropi. Îi botezaseră Băieţii Veseli. Obişnuita rivalitate dintre arme, fără vreo urmă de invidie.

Era palpitant, îţi tăia respiraţia. Pericolul şi furişările aveau să vină, dar până atunci sentimentul de exuberanţă era pe cât de real, pe atât de molipsitor.

Se gândi la tatăl său. Poate că o îmbărbătare nu-i strica. N-o fi fost de glumă să te descurci cu raţiile lor amărâte, cugetă el. În mod repetat, mintea i se întorcea la wrens intendent din Portsmouth. Frazer măcar luase legătura cu ofiţerul secund Balfour, pe când... Se scutură să revină la realitate. Oricum, ce rost avea?

Era de aşteptat să nu se mai întâlnească niciodată. S-ar fi putut ca ea să plece de-acolo, iar el să dispară. N-avea nici un rost să se lase chinuit de asemenea gânduri. Dar mai vedea încă în minte ochii ei, îi auzea glasul şi cuvintele amare. Nu-şi putea explica nimic. Amintirea acelor secunde vitale de dinaintea exploziei minei i se ştersese cu buretele.

Telegrafistul, singurul de la bord, care îndeplinea şi funcţiile de semnalizator, codificator şi operator radio, scoase capul prin tambuchi şi anunţă:

– R/T[39] de la *Able Two*, domnule. Avion la roşu[40] patru-cinci se apropie.

---

[39] Radiotelegramă (n. tr.).

[40] Stânga (n. tr.).

[35] Gibraltar (n. tr.).

[36] *Distinguished Service Order* - Ordinul pentru servicii deosebite (n. tr.)

[37] Canalul Mânecii (n. tr.).

[38] Vlăjganul (n. tr.).

Goudie dădu din cap şi acţionă butonul aflat lângă cotul lui. Oameni mai mult sau mai puţin echipaţi alergară la posturi, în timp ce clopotele soneriilor zdrăngăneau prin toată carena. Locotenent-comandorul rosti calm:

– Modificaţi cursul, viraţi sud-est. Semnalizaţi *Able Two*.

Aldisul[41] ţăcăni scurt şi telegrafistul anunţă:

– Recepţionat, domnule!

Goudie îşi scoase ochelarii.

– Uite-le! Sunt două bimotoare.

Allenby schimbă direcţia în care privea cu binoclul. Strălucirea reflectată îi umplu ochii de lacrimi. De unde ştia Goudie că sunt ostile? Instinctul, un al şaselea simţ, dobândit din experienţe dure?

Clipi şi fixă binoclul pe cele două contururi micuţe. Razele soarelui cădeau pe capotele cu vedere panoramică ale carlingilor, făcându-le să pară în flăcări. Acum devenise clar modul în care Goudie dăduse ordin să se posteze cu faţa cele două canoniere. Le oferea o arie de vizibilitate mai mare şi o şansă mai redusă de a fi luate cu asalt.

– Spuneţi-i mecanicului-şef să fie pregătit pentru turaţie maximă, comunică Goudie. Îşi plimbă binoclul cu grijă. Mama lor! Nu le simţeam nevoia!

– Cotesc, domnule. Vor trece pe la pupa.

– Fac o recunoaştere.

Goudie dădu drumul binoclului să-i atârne pe piept.

– Echipajul la posturi, domnule, raportă sublocotenentul Ryder. Urmări, la rândul lui, prin binoclu cele două avioane intrând într-un uşor picaj. Me-210, domnule!

După glas, Frazer bănui că probabil îl îngrijorau nouveniţii. Toţi erau veterani, chiar dacă puţini dintre ei trecuseră de nouăsprezece ani. Însă pe orice navă, chiar şi pe una micuţă, se cerea ca oamenii să apuce să se cunoască unii pe alţii, să-şi afle puterile sau slăbiciunile. Dar, cum spunea adesea Goudie, nu era niciodată suficient timp.

– Bombardiere, însă folosite pe-aici mai mult pentru recunoaştere, îi lămuri locotenent-comandorul. Îşi muşcă buza. Cum dracu' le-o fi scăpat Spilcuiţilor?

– Ce putere de foc au? întrebă Allenby.

Goudie lăsă binoclul în jos şi se şterse la ochi.

– Mare. Patru de douăzeci de milimetri şi alte câteva tunuri. Poate fi cam nasol. Adăugă: Eliberează puntea, sublocotenent! Şi dumneata, domnule Allenby! Se întoarse în mod deliberat cu spatele la avionul bimotor. Nu vreau să ştiu toate ouăle noastre într-un singur coş.

Ryder era foarte tânăr, dar trăise deseori asemenea lucruri.

– Vino la pupa cu mine. Rânji spre Allenby. S-ar putea să prăduim unu' de-ăsta cu Oerlikon-urile.

Păşind cu grijă de-a lungul marginii vibrânde a punţii, Allenby văzu că o pereche de mitraliere era manevrată de matelotul Weeks. Acesta ţintea prin vizor, dar, atunci când trecură pe lângă el, li se adresă:

– Ceva îmi spunea că s-ar putea să aveţi nevoie de mine, domnule.

Allenby îi puse mâna pe braţ.

– Parcă înţelesesem că eşti torpilor?

Era plăcut să-l întâlnească, indiferent de ce zice impasibilul căpitan Heywood despre prietenie.

În timp ce îşi croiau drum spre pupa, mişcând din loc stivele cu încărcături de adâncime, puntea începu să se însufleţească. Prora se lăsă în jos, iar elicele şi cârma se opintiră zdravăn în zidul de stropi orbitori. Cele două nave începură să evolueze la întreaga lor viteză.

– Vin!

Ryder se opri doar cât să se asigure că ţevile subţiri ale Oerlikon-urilor urmăreau avioanele de luptă.

Allenby se întoarse să privească puntea. Lumina reflectată îi bătu în ochi, făcându-l să distingă doar un contur neclar.

– Nenorociţii zboară cu soarele-n faţă! O să le pară rău! ţipă Ryder.

Goudie spusese că erau de recunoaştere. Probabil că aveau aparate de fotografiat, cu care să înregistreze cele două nave străine în livrelele lor negre.

Prothero n-avea să fie încântat, se gândi el. Poate că raidul urma să fie anulat. Îşi alungă pe loc gândul.

Căpitanului Heywood nu i-ar fi stat în obicei să viziteze teatrul operaţiunilor dacă nu ar fi fost importante sau chiar vitale pentru invazie.

Cugetă la izbucnirea subită a locotenent-comandorului şi la felul în care Heywood o ignorase. Poate că, pentru Şeful de cabinet, ei reprezentau mai mult arme decât oameni. Consumabile.

Primul Messerschmitt se redresase şi tura spre ei dinspre pupa, la mai puţin de o sută de metri de suprafaţa apei. Aveau senzaţia că burta avionului o să şteargă în zbor extremitatea superioară a MGB-ului.

Semnalul de tinichea al unui clopot se auzi pe deasupra uruitului motoarelor.

– Foc!

Oerlikon-urile şi o pereche de mitraliere se treziră la viaţă cu un răpăit. Trasoarele aproape că nici nu se vedeau pe cerul senin.

Nu auziră tunurile avionului, dar văzură proiectilele muşcând apa, urmele lor înaintând drept spre pupa. Allenby aproape că se prăbuşi atunci când cârma se împlântă în apă, care se revărsă pe de lături ca printr-un jgheab de moară.

– Pe el, Taylor! Dă-i nenorocitului! ţipă Ryder la ochitor.

Strigătele exprimau doar excitarea sălbatică, nebunia pericolului, căci împuşcăturile şi zgomotul motoarelor avionului şi ale vasului făceau comunicarea zadarnică.

Avionul urcă în forţă. Allenby văzu trasoarele celuilalt MGB ridicându-se cu obişnuita încetineală înşelătoare, asemenea unor trândave mingi de un roşu-aprins. Linia lor mătură spaţiul până la avionul înclinat în viraj şi-l învăluiră într-o ţesătură de foc.

– L-au lovit! urlă Ryder, făcând semne cu şapca deasupra capului, în timp ce o dâră unsuroasă de fum marca traiectoria nesigură a avionului.

Cel de-al doilea aparat atacă dinspre tribord şi, de data aceasta, Allenby simţi cum unele dintre proiectile loveau unul după altul în carenă ori se izbeau de scutul câte unui tun.

Goudie modifică iar cursul, şi tunul de un kilogram intră

în luptă, mişcându-se cu iuţeală pe afetul electric, până ce ochitorul nu mai putu distinge în vizor imaginea îndepărtată a avionului.

Allenby aflase cândva de un trăgător mult prea entuziast, care, concentrându-se asupra atacatorului, răsese jumătate din propria-i punte.

Locotenentul îi auzi pe oameni chemându-se unii pe alţii. Nu fuseseră pierderi. Cineva alergă să bage încărcătoare noi la Oerlikon-uri, dar se întrerupse pentru a-l bate pe umăr pe ochitor.

Schimbară priviri între ei asemenea unor şcolari care au pus ceva la cale.

– Fii pe fază!

Ryder urmări avionul de luptă urcând şi îndepărtându-se pentru a pregăti un nou asalt. Soarele lucea pe carlingă şi lui Allenby i se năzări că vedea capetele oamenilor din echipaj întoarse, ca să se uite la cele două ambarcaţiuni ce se mişcau cu viteză.

Observă crucile negre de pe aripi şi ciudatul camuflaj verde de pe fuzelaj. Decolaseră probabil din Sicilia. Se duse cu gândul la pilonul răsturnat peste linia de cale ferată, la răpăitul mitralierelor, la genistul care se prăbuşise mort.

Tunurile se agitară, schimbându-şi poziţia şi fixându-se iarăşi asupra avionului, ce începuse un nou picaj uşor. Dacă pilotul ar fi încercat să zboare ceva mai sus, ar fi avut mari şanse să fie mătrăşit imediat de mai multe dintre ele. Allenby auzi vuietul crescând al motoarelor neamţului, zdrăngănitul brutal al tunurilor şi mitralierelor. Aerul era plin de zgomote metalice, stridente, de bufnituri şi clinchete, oţelul nimerindu-şi ţinta.

Apoi, trasoarele muşcară burta avionului când acesta zbură pe deasupra capetelor lor, în timp ce umbra i se târa de-a lungul punţii ca un giulgiu.

Pilotul era fie rănit, fie nebun de furie, căci, în ciuda conului de trasoare ce sosea dinspre ambele nave, zbură către *Able Two*, aproape sub unghi drept.

– Ia-l!

Ryder icni, încleştându-se de un stâlp de susţinere, ca

să nu fie azvârlit peste bord atunci când cârma se opinti din nou în apă. Allenby şi-l imagină pe Ives la timonă. Lui măcar îi va fi plăcut asta.

Able Two se zvârcolea frenetic pe măsură ce intenţiile inamicului deveneau tot mai evidente. Trenul de bombe se deschise asemenea unor fălci înfometate.

Trasoarele împroşcau peste tot, pe aripi şi pe fuzelaj, ca nişte picături de sânge strălucitoare în bătaia soarelui.

Allenby se încleştă cu mâinile de balustradă.

– Cristoase Mare!

Celălalt MGB viră strâns, disperat, în timp ce bomba căzu cu o încetineală înşelătoare, lovindu-l în plin. Părea că nimic nu se întâmplase sau că fusese o bombă oarbă.

Apoi urmă explozia. Allenby o simţi izbind puntea sub picioarele sale şi urmări uluit cum MGB-ul se clătină, dar continuă să vireze, cu marea ce clocotea în jurul lui. Coca spartă scuipă o trâmbă uriaşă de flăcări, şi locotenentul bănui că sărise în aer combustibilul. Focul se împrăştie pe apă sub forma unor dâre clare, învăpăiate, în timp ce fragmente de vas împroşcau de jur-împrejur, pe o rază mare, căzând ca o ploaie.

– Aviaţie! Verde patru-cinci! strigă cineva.

Tunurile se răsuciră pe afeturile lor, dar clopotul răsună din nou şi focul încetă imediat. Trei aparate Spitfire ţâşniră pe deasupra capetelor lor, cu obişnuitul şuierat.

În liniştea bruscă ce se lăsă după încetinirea motoarelor, Allenby îl auzi pe Goudie ţipând:

– Prea al naibii de târziu, nenorociţilor!

Făcu un semn cu pumnul spre cele trei avioane de vânătoare, când acestea se lansară asupra duşmanului. Nu mai era nevoie: istovit, bombardierul intră într-un picaj tot mai abrupt şi lovi apa cu o strălucire orbitoare.

Allenby se pomeni murmurând:

– Curajos om!

Aparatele Spitfire schimbară ruta şi curând deveniră doar nişte puncte pe fundalul soarelui. De la altitudinea lor, puteau probabil să vadă primul avion inamic şi coada lui de fum. Dacă da, atunci linia vieţii germanului era foarte scurtă.

– Părăsiţi posturile! Pregătiţi plasele de salvare!

Oamenii reveniră pe punte. Allenby îl zări pe telegrafist bandajându-i lui Ives o rană de la încheietura mâinii, pricinuită de o schijă.

– Ridicaţi-i pe oamenii ăia la bord! ţipă Goudie. Aproape că zbiera. Dă-i bătaie, Sullivan, dă-i naibii bătaie!

Erau numai şase. Allenby se gândi că scăpaseră printr-o minune. Echipajul din camera motoarelor dispăruse o dată cu explozia; ceilalţi muriseră fie din cauza bombei, fie arşi de combustibil. Căpitanul vasului, pe care locotenentul îl întâlnise doar o singură dată, la ultima lor şedinţă de instruire din Gibraltar, nu supravieţuise. Sublocotenentul Archer, da. Fusese ultimul care ieşise din apă, în timp ce MGB-ul naviga încet printre sinistrele rămăşiţe aduse de valuri.

Frazer strânse din pumni atunci când carburantul ajunse în dreptul unui trup ce plutea. Era destul de aproape şi i se putea vedea părul în flăcări. Dar locotenentul nu căută să protesteze său să scape de privelişte. Stătea îngheţat.

Canadianul revăzu cu ochii minţii propria-i corvetă. O altă mare, aceeaşi moarte groaznică.

Goudie îşi masă gâtul şi aşteptă ca supravieţuitorii să fie ridicaţi la bord.

Archer urcă pe punte, cu faţa şi mâinile înnegrite, nebăgând în seamă apa care-i şiroia pe haine şi uitându-se lung în jur.

– Du-te jos, sublocotenente, şi vezi ce poţi să faci pentru ceilalţi, zise Goudie. Vin şi eu într-un minut.

Privi pe geam şi văzu că plasele de salvare erau deja strânse lângă balustradă.

– Viteză de croazieră, pilot! Refă cursul, să putem intra cât mai repede pe el, şi dă-mi de ştire.

Telegrafistul întrebă cu glas răguşit:

– Doriţi să trimiteţi un semnal, domnule?

Goudie se întoarse spre el furios.

– Cui, pentru numele lui Cristos? Lui Dumnezeul se zburli el, încercând să-şi redobândească stăpânirea de sine. Nu trimitem nici un semnal. Sper din toată inima ca

idioţii ăia cu aripi să ţină minte chestia asta!

Allenby se uită la Archer.

– Sunt bucuros că ai scăpat, sublocotenente.

Archer privi drept prin el, cu ochii goliţi de orice expresie.

– Rămâi tu aici, Dick, spuse Frazer. Eu mă duc să-mi consult harta şi notiţele.

Privirea i se mută la pupa, spre cercul tot mai larg de resturi plutitoare. Câţiva pescăruşi planau deja pe deasupra lor, aşteptând să se stingă flăcările. I se făcu greaţă.

– Vom mai continua raidul în cazul de faţă? întrebă Allenby.

Frazer îşi desprinse cu greu privirea.

– Dac-ai fi fost aici cu mine, Dick, şi dac-ai fi văzut halul în care s-au petrecut evenimentele, ai fi ştiut şi singur. Coborî prin tambuchi spre cabina de cart. Cred că s-a dus pe pustii. Kaput.

Ives auzi remarca, dar nu se uită la el. În schimb, reveni în gând asupra sentimentelor, a reacţiilor în legătură cu cele întâmplate. Indiferent dacă aveau să continue sau nu operaţiunea, aveau să urmeze cu siguranţă altele, toate cu un foarte mare grad de risc. Gura i se curbă într-un zâmbet trist. Nu te înrola voluntar niciodată, dacă nu ştii să guşti o glumă. Dar în tot timpul scurtei şi sălbaticei acţiuni nu se îndoise nici o clipă de el sau de vas. Dus pe pustii sau nu, Goudie avusese încredere în el; abia dacă-i dăduse vreun ordin direct, cu excepţia celor de la primul asalt violent. Se uită la bandajul de la încheietură şi-i zâmbi tânărului telegrafist.

– Mulţam. Gândul îi zbură la maistrul armurier de la cazarma de detenţie. Fiule.

Allenby stătea singur în cabina de cart a canonierei, în care ofiţerii luau o masă frugală, dormeau şi cugetau asupra sorţii lor. Locotenentul îşi sprijini cotul pe masa pliantă.

Cabina era foarte întunecoasă, în parte din cauza faptului că îi lipsea o instalaţie adecvată, dar şi pentru că fuseseră amaraţi în dreptul unui distrugător. Era evidentă

intenţia de a descuraja pe oricine ar fi dorit să ajungă la ţărm pentru a vizita Tunisul, de teamă ca nu cumva respectivul să scape vreo vorbă despre Force Jupiter.

Se încruntă. Nu fiindcă ar mai fi fost cine ştie ce mare forţă acum.

Goudie se afla pe undeva pe mal, iar Frazer la bordul distrugătorului, pentru a utiliza facilităţile oferite de spaţiul mult mai mare al cabinei de cart. Se uită în jur. În orice caz, mult mai mare în comparaţie cu al lor. Uimitor câte erau în stare să îndese într-un loc atât de strâmt. Şezlonguri-pat făcute din lemn şi care puteau fi folosite ca plute de salvare, dacă lucrurile ar fi mers cât se putea de rău. Se gândi la consortul lor bombardat. Nimănui nu i se ivise nici cea mai mică şansă de a le folosi atunci.

Carena o înghionti cu tampoanele pe vecina ei. De la castelul din faţă, folosit şi ca punte de mese, Allenby auzi răzbătând muzică. Acel loc era şi mai înghesuit. Şi totuşi, oamenii păreau aproape fără griji. Marinarii învăţau în scurt timp că lucrul cel mai important era supravieţuirea, indiferent de gravitatea riscurilor asumate. Cu toate pânzele sus!

Privi scrisoarea pe care tocmai i-o adresase mamei lui. Numai Dumnezeu ştia când urma s-o primească. Allenby avea douăzeci şi cinci de ani; după unele standarde valabile în timp de război, era bătrân, însă scrisul îi rămăsese cel de şcolar.

Întotdeauna îţi venea greu să ştii despre ce anume să scrii. Lucrurile importante erau secrete, iar sentimentele personale deveneau tot mai intime cu fiecare viitor risc. Tatălui său i-ar fi făcut plăcere să-i povestească lucrurile astea. Trecuse şi el prin iad, dar niciodată nu-şi întrerupea fiul când îi descria un vas sau când povestea despre camarazi.

Allenby se întreba uneori dacă mama sa era mândră de el. Odată, când îi descrisese j>e colegii lui ofiţeri de la bordul unui dragor, ea remarcase: „îmi lasă impresia unei adunături de încrezuţi."

Tatăl oftase. O făcea adesea. „Fiul nostru e la fel de bun ca oricare dintre ei."

Îşi trecu limba peste lipiciul de pe plic, întrebându-se dacă o să fie cenzurată în lunga ei călătorie.

Se uită apoi la bloc-notes, înfrânându-şi gândurile care, într-adevăr, nu-i dădeau pace. Era posibil să n-o primească niciodată sau, dacă o va primi, să-l găsească ridicol. Mai rău chiar, ar fi putut să-i readucă în minte durerea.

Scrise adresa pe plic, pentru a-şi mai îngădui ceva timp: „Pitulicii-intendent Joanna Hazel.

Cum ar trebui să înceapă? Prinse capătul stiloului între dinţi, cochetând cu ideea de a-l întreba pe Frazer. Se încruntă ceva mai tare. Nu, asta era o prostie.

Cu scrisul său rotund, caligrafic, aşternu pe hârtie: Dragă domnişoară Hazel... Nu arăta nemaipomenit, se gândi el, însă mai mult nu se pricepea.

Când Frazer sosi la bord, Allenby nici măcar nu-l auzi. Tânărul locotenent intră ferindu-şi capul de pragul de sus şi-şi aruncă şapca pe o banchetă. Englezul ridică privirea şi încercă să acopere scrisoarea cu mâna.

Frazer se aşeză şi puse câteva hărţi lângă el.

– Aşadar, ai făcut-o? Bravo ţie!

Allenby se înroşi.

– Intenţionam să-i scriu, Keith. Eu... nu sunt sigur dacă...

Frazer se uită la el, dar gândurile sale n-o părăsiră încă pe Lynn Balfour.

– E singura cale, Dick. Ce-ai de pierdut?

Cineva trânti ceva de sus pe punte şi nişte voci ajunseră până la ei, făcându-i pe amândoi să întoarcă privirile.

Frazer se strâmbă.

– S-a întors Goudie. Îmi face impresia că-i criţă.

Locotenent-comandorul intră în cabina de cart şi aşeză tu grijă un sac de pânză pe podea. Avea ochii încercănaţi şi părea extenuat.

Frazer întrebă cu băgare de seamă:

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Goudie îl privi tulbure.

– L-am trimis pe sublocotenentul Ryder să ia nişte gin. Se aplecă şi apucă sacul cu o grijă studiată. Vreau să zic,

să mai ia nişte gin.

Matelotul Weeks, care, pe lângă celelalte talente, era şi expert în veselă, intră cu câteva pahare curate. Nu spuse nimic şi lăsă pe masă o carafă cu apă, după care plecă.

Goudie rânji larg atunci când Allenby umplu paharele. Gestul nu făcu decât să-l arate şi mai necăjit.

– Săracu' Weeks! Adineauri, în port, m-a ţinut să nu cad, spuse el. Noroc să nu era acolo pedantul nostru timonier aspirant. Probabil că m-ar fi însoţit până la cea mai apropiată secţie de poliţie.

Ceilalţi se uitară la el în tăcere. Frământările prin care trecea Goudie erau atât de cumplite, încât ţi-era mai mare mila să-l priveşti.

Goudie înghiţi ginul simplu, aparent indiferent.

– M-ai întrebat odată despre predecesorul tău, locotenentul Bill Weston, este? zise brusc.

Frazer încuviinţă din cap, în timp ce Goudie îşi turnă gin până când paharul debordă.

– Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu erau două motive. Respiră adânc de câteva ori. Primul: Weston debarcase nişte agenţi secreţi şi aştepta să-i ridice pe alţii. Al doilea: Weston se credea al naibii de bun, Cristos în uniformă.

Tăcu, şi cei doi se întrebară dacă Goudie spusese tot ce avusese de gând.

Însă acesta continuă, cu limba împleticită:

– Maiorul Thomas se ocupa de operaţiune. Îşi pironi privirea furios pe rastelul de pistoale, de parcă le-ar fi numărat. Totul a mers prost: nemţii au prins de veste şi i-au săltat pe agenţii pe care era vorba să-i luăm la bord. Thomas şi ai lui s-au făcut nevăzuţi, iar Weston, care era un ofiţer curajos, dar cu o minte de imbecil, a stat şi-a aşteptat, idiot nenorocit! A primit o tresă la DSC[42], sau mai exact au primit-o părinţii lui. Se spunea că îşi îndeplinise îndatoririle, acţionând mult dincolo de atribuţiile obligatorii. Drăguţ, ei?

Allenby înghiţi cu greu. Ginul îl ardea la stomac. Oare lui Goudie ce i-o fi cauzând?

– Archer a salvat nava, nu-i aşa, domnule? întrebă

Frazer.

– Corect. Archer ar fi trebuit să mai primească o stea şi o medalie. Nu s-a-ntâmplat aşa.

– Îmi pare rău, domnule. Cred că l-am judecat greşit pe sublocotenent.

Urmări gâtul sticlei tremurând pe buza paharului. Prima sticlă se golise.

Goudie miji ochii, ca pentru a-şi aminti cuvintele lui Frazer. Apoi scuturǎ din cap.

– O, nu! Archer e un rahat de prima clasă. Ai avut dreptate.

Ryder coborî cu oarecare dificultate, ţinând două cutii de carton sub braţ.

Era tânăr, dar o căutătură rapidă aruncată feţelor celorlalţi îi spuse mai mult decât cuvintele.

– Rămâne pentru atunci, domnule? întrebă blând sublocotenentul.

Goudie îl privi aspru, sau doar intenţionă.

– Vorbeşte numai când ţi se dă cuvântul. Observă cartoanele cu sticle. Văd că ofiţerul de la aprovizionare a făcut ce i-am cerut.

Ryder era abătut.

– Nu chiar, domnule. M-a pus să-i tai o chitanţă pentru toate astea.

– Cum să nu? încă un afurisit de războinic de birou! chicoti Goudie.

Trecu din nou la subiect şi spuse:

– Da, operaţiunea va continua după cum a fost planificată... mă rog, aproape.

Zări pentru prima dată de când intrase cele două scrisori ale lui Allenby.

– Bună idee! Nădăjduiesc că ţi-ai făcut şi testamentul. Ar putea fi ultima ta ocazie.

Goudie scotoci prin sacul de pânză şi scoase un plic voluminos.

– Iar aici, poftim nişte lecturi uşoare pentru tine, pilot.

Frazer deschise pachetul şi puse conţinutul pe masă, parcurgând cu privirea datele, timpii, semnalele de recunoaştere, totul semănând în linii mari cu planul iniţial,

doar că urma să se ducă singuri. Ce dracu' avea să se aleagă de toate astea dacă Goudie era într-un hal fără de hal? Cercetă data. De azi în trei zile. Aşa, pur şi simplu. Se uită la comandor, dar acesta părea să fi aţipit, cu paharul golit încă în mână. Chipul i se relaxase, dându-i o notă tinerească.

– Ceva noutăţi, Keith? întrebă încet Allenby.

Frazer îi împinse ultima foaie de-a lungul mesei. O dată ajunşi la punctul de întâlnire, operaţiunea avea să se afle sub comanda generală a maiorului F. Thomas de la SAS.

– Oare de la ce o veni „F”-ul? se interesă canadianul.

Goudie deschise ochii.

– N-ar trebui să-ti fie greu să ghiceşti! Făcu un gest cu paharul. Trei zile. Ochii i se închiseră din nou. Dacă mai încearcă ceva de data asta, îl omor, fu..., bâigui el şi capul îi căzu bleg în bărbie, apoi adormi.

Ryder luă paharul gol şi remarcă:

– Mă gândesc uneori dacă noi procedăm normal în acest război.

Frazer râse.

– Spune-le-o celor din Ministerul de Război, sublocotenente!

Allenby luă cele două scrisori şi le privi din nou. „Pitulicii-intendent Joanna Hazel." Ce-o să zică? Probabil că tocmai în clipa asta se afla la plimbare cu vreun prieten.

Îl văzu pe Frazer cum se uita la el. Ryder plecase, iar Goudie sforăia domol.

Canadianul zâmbi.

– Trimite-o, Dick!

Allenby îşi luă şapca. Poate chiar intenţionase s-o facă bucăţi şi să n-o mai expedieze.

Ieşi pe punte şi urcă la bordul distrugătorului, unde contra-maistrul şi santinela înarmată îl iscodiră cu oarecare curiozitate. Dincolo de navă se găsea oraşul, cu inevitabilul praf hălăduind peste tot.

Ordinele sosiseră. Coborârile pe ţărm aveau să fie sistate. Se întrebă dacă cei doi marinari bronzaţi l-ar fi oprit în cazul în care el ar fi încercat să traverseze coverta. Probabil că l-ar fi chemat pe OOD[43].

– Pentru poştaş, domnule? întrebă contramaistrul, politicos.

– Da.

Allenby îl urmări aruncându-le într-un sac de lângă ghereta lui. Se rezolvase.

Englezul se întoarse spre pupa şi salută către puntea de comandă.

În ciuda tuturor lucrurilor, această scrisoare îl făcuse să se simtă mai bine.

8. NU PENTRU REGE ŞI ŢARĂ

Asfinţea şi marea era lină, doar cu o uşoară legănare regulată, de parcă apa neagră ar fi respirat. Pe mica punte şi sub ea, tunarii şi plantoanele se legănau o dată cu carena, conştienţi de nemişcarea de dincolo de lumea lor strâmtă, de uriaşa senzaţie de singurătate.

Aerul din cabina de cart era umed şi acru, impregnat cu izul de carburant. Vasul brăzda marea foarte încet, apropiindu-se tot mai mult de obiectiv.

Allenby şedea cu spatele într-o parte, exact în locul în care se aşezase când îi scrisese Joannei Hazel. Ca şi ceilalţi, purta cămaşă şi pantaloni largi kaki, singurul însemn de ofiţer fiind tresele de pe umăr. Era o uşoară consolare, gândi el vag. Cel puţin nu putea fi împuşcat ca spion ori partizan. Sau germanii nu făceau asemenea deosebiri subtile? De fapt, le făcea cineva? Îşi simţi pielea şi cămaşa lipindu-i-se de spătarul capitonat şi tânji după aerul de pe punte.

Din prag, Goudie îl scruta cu o privire răvăşită. Arăta încordat, dar nu dădea semne să se mai resimtă în vreun fel după beţia de mai devreme. Era absolut uluitor, se gândi Allenby, felul în care sărea de la o stare de spirit la alta.

Sublocotenentul Ryder îşi ţinea braţele încrucişate şi cozorocul şepcii decolorate tras peste ochi. Faţă în faţă cu el, se afla Archer, care asculta concentrat ultimele indicaţii ale lui Goudie. Allenby sesiză că, din când în când, Archer îşi încleşta pumnii, de parcă ar fi retrăit oribilul coşmar prin care trecuse. În rest, se purta le fel ca toţi ceilalţi.

Goudie relată:

– Primul nostru obiectiv este o lagună în care se adăpostesc iahturile, situată la extremitatea sud-estică a insulei. După cum vedeţi pe hartă, e mică şi formată în mod natural.

Se uitară cu toţii la harta împăturită, pe care Frazer

trasase cu creionul linii şi cruci ce concretizau faptele incluse în ordinele secrete.

– Va fi un loc bun în care să stăm cu capul la cutie cât timp vor avea loc negocierile cu generalul Tesini. Ochii îi jucau fără astâmpăr în pâlpâirea gălbejită. Ne vom întâlni cu detaşamentul maiorului Thomas de cum vom intra în rada respectivă.

Allenby chibzui încă o dată asupra hărţii, a distanţei pe care o parcurseseră de la plecarea lor din Tunis. Dacă germanii ştiau deja despre Jupiter, atunci toată preocuparea şi zbaterea de-acum n-ar fi făcut decât să mai întârzie întrucâtva distrugerea ei completă. Căută să sesizeze totodată şi vreun semn de resentiment din partea lui Goudie atunci când acesta vorbi despre maiorul de la SAS. Dar nu exista nici unul. Goudie era altul. În exerciţiul funcţiunii. Cântărind şansele. Făcând planuri alternative. Dând dovada îndelungatei sale experienţe. Locotenentul se pomeni întrebându-se dacă raidul efectuat recent sau oricare altul dintre cele pe care le condusese anterior Goudie, cu atâta curaj şi dibăcie, va fi schimbat cât negru sub unghie războiul.

Auzi hârşâit de picioare pe punte bănui că Frazer se tot învârtea, verificând şi reverificând poziţia şi înaintarea lor.

– Intrăm exact înainte de răsărit, continuă Goudie. Detaşamentul lui Thomas va fi pe poziţii cu o oră mai devreme.

Nu intră în alte amănunte, iar Allenby presupuse că Thomas fusese transferat de pe un submarin pe vreo ambarcaţiune de-a localnicilor. Ceea ce implica faptul că acesta contactase deja colaboraţionişti de pe insulă. După cât se părea, generalul Tesini era important. Altfel, din punctul de vedere al lui Thomas, ar fi fost mult mai simplu dacă l-ar fi ucis.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Goudie vorbi liniştit:

– Invazia Siciliei trebuie executată perfect. Este primul nostru pas înapoi în Europa. Dacă întârziem mult sau dăm greş, s-ar putea ca italienii să rămână fermi alături de aliaţii lor. Pentru a învinge, este necesar că ei să treacă total de partea noastră. Adăugă în doi peri: Cu alte

cuvinte, avem nevoie de trădarea lor. Acesta este măreţul plan conceput în sferele înalte de către cei care sunt mult mai bine informaţi decât noi. Ciuli urechea atunci când cineva tuşi pe punte. Apoi spuse: Pentru aceia dintre noi care trebuie să ducă efectiv la îndeplinire aceste misiuni, există un singur precept. În asemenea fapte de arme, nu luptaţi pentru rege şi ţară, ci o faceţi pentru propria voastră echipă. Nu aveţi vreun cod de reguli, şi nu e loc pentru fandoseli. Privirea i se opri un moment asupra lui Allenby. Nu este o joacă, ci trebuie să câştigăm. Generalul Tesini este important pentru cauza noastră. Căutătura i se înăspri. Dar nu vital. Dacă se răzgândeşte ori încearcă cine ştie ce înşelăciune, împuşcaţi-l! Am fost suficient de clar?

Ceilalţi încuviinţară din cap la unison.

– Bine. Locotenent-comandorul desfăcu tocul pistolului şi scoase un Luger de calibru mare. Mergeţi şi faceţi un rond să mai verificaţi totul încă o dată. Rămânem pe poziţii până vă spun eu, ne-am înţeles?

Allenby mai zăbovi câteva clipe după ce Goudie şi ceilalţi plecară. Îşi pipăi buzunarele şi verifică revolverul. Era tot aşa cum te duceai după o mină. Când începea acţiunea, nu mai aveai timp să te ocupi de altceva.

Îşi zări chipul reflectat în geamul dulăpiorului pentru chei din bastingaj. Chiar şi la lumina asta arăta palid. Părul îi ieşea de-o parte şi de alta de sub şapcă, prea lung după standardele Marinei. Mama lui ar fi fost şocată.

Şi-o aşeză şmechereşte pe-o sprânceană şi se forţă să zâmbească.

– Floare la ureche!

Frazer se aplecă deasupra busolei şi studie punctele luminoase cu deosebită grijă. Se duse cu gândul la ultima sa navă, graţiosul *Levant*, cu cabina de cart pusă la punct în cele mai mici amănunte, cu busola giroscopică şi ultimul strigăt în materie de radar, lucruri ce făceau navigaţia mai uşoară. Însă vocea tatălui său păru să-i alunge acest gând, rostind aşa cum o făcuse cândva, plin de dispreţ: „O singură lovitură în fierăraia aia a lor, şi devin la fel de neajutoraţi ca un şoarece într-o cursă. O busolă magnetică de-aia bătrânească şi o minte ageră sunt mai bune la orice

oră." Bătrânul îl antrenase foarte bine, ceea ce îi prindea nemaipomenit acum.

Canadianul se îndreptă de şale şi privi cerul. Încă o grămadă de nori.

Asta făcea dificilă determinarea poziţiei. Însă cu ceva noroc aveau să fie pregătiţi de a schimba la timp cursul spre refugiul de iahturi de pe insulă. Îşi analiză sentimentele şi descoperi că era destul de mândru de ceea ce făcuse.

Aproape că se împiedică de picioarele răşchirate ale lui Ives, care dormea lângă fişetul de steaguri. Sărmanul, îl obligase să predea timona unui ajutor, ca să apuce să se odihnească. Atunci când urmau să efectueze apropierea finală, acesta trebuia să fie în cea mai bună formă. Zâmbi în sinea lui. Timonierul făcuse din navă un lucru personal. Ca o marină proprie.

Frazer se gândi la Lynn Balfour şi la bărbatul pierdut, pe care ea continua să-l iubească. Dacă şi-ar scoate-o din minte? Mai mult ca sigur că Lynn n-ar fi acceptat o nouă legătură, aidoma celei în care iubitul ei fusese ucis. Totuşi, îi telefonase. Îi... Locotenentul rămase nemişcat, auzind paşii lui Goudie pe grilajul punţii. Purta mereu aceleaşi vechi cizme marinăreşti, jerpelite. După cât se vedea, acestea trăiseră tot atâtea evenimente cât şi proprietarul lor. Nu se potrivea în acest secol, gândi Frazer. S-ar fi simţit ca acasă pe o navă cu pânze sau în calitate de căpitan al unui vas de piraţi.

Goudie veni lângă el şi privi pe geam la castelul din faţă, a cărui etravă spinteca apa. Doar ocazional colierul de stropi alburii de la prora punea în evidenţă linia de demarcaţie dintre carenă şi apă.

– La vreme, pilot.

Fusese o remarcă, dar sunase mai mult ca o întrebare.

– Sunt mulţumit, domnule.

Goudie nu asculta. Frazer zâmbi. Ca de obicei.

Apoi, locotenent-comandorul zise:

– Ştii, am cerut o a doua navă care s-o înlocuiască pe *Able Two*.

Frazer aşteptă, ghicind că din acest motiv coborâse

Goudie pe ţărm, imediat ce ancoraseră în Tunis.

– Puteam nici să nu mă deranjez. O adunătură de pigmei, afurisiţii ăia de proşti! De parcă aş fi încercat să aranjez o croazieră de plăcere.

Bărbatul lovea uşor cu pumnul în geam, într-un ritm lent; pe locotenent îl înfioră puterea care-l îmboldea pe acesta. Asemenea unei febre.

– Prothero s-a întors în UK şi Isus-în-Mizerie o dată cu el.

Frazer îşi mască un rânjet. Ăsta trebuia să fie căpitanul Heywood.

– Dacă l-aş fi prins pe Şef, poate ar fi reuşit să aranjeze ceva.

– E chiar atât de priceput şi de capabil? întrebă canadianul.

Goudie ridică din umeri.

– Încă mai ţine să joace după toate regulile artei. La o adică, aşa a fost dintotdeauna.

Frazer era dezorientat.

– L-aţi cunoscut înainte de război, domnule?

Locotenent-comandorul se întoarse şi privi fix în întunecime.

– Obişnuia să scrie povestiri de aventuri pentru copii, nu ştiai? Semna cu pseudonimul Spindrift. Scutură din cap cu o tristeţe batjocoritoare. Voi, coloniştii, v-aţi neglijat educaţia într-un mod amarnic! Starea de spirit i se modifică iar. Dacă ai nevoie de mine, sunt în cabina de cart. Schimbă plantoanele la fiecare jumătate de oră. După o perioadă prea lungă de acalmie, ochii nu mai decelează pericolul şi începi să ai vedenii.

Se îndepărtă cu paşi mari, oprindu-se doar pentru a mai consulta şi busola. Nu spuse nimic despre Ives, care dormea într-un ungher al punţii. Încredinţase altcuiva autoritatea, gândi Frazer şi se conformă, şi el, standardelor stabilite. Ce fusese sau ce făcuse Goudie înainte de război? Canadianul chicoti şi văzu un planton întorcându-şi privirea spre el. Prothero, Boys' Own Paper. I se potrivea ca unuia dintre personajele sale.

Pe puntea aglomerată şi în jurul afeturilor de tun se mişcau nişte umbre. Archer în faţă, la cel de un kilogram,

Ryder la pupa, cu armamentul secundar şi încărcăturile de adâncime; Allenby, gata să preia postul oricăruia dintre ei. Patru ofiţeri şi doisprezece subordonaţi. Numai şefi şi prea puţini indieni.

Îl auzi pe Ives sforăind uşor şi tare îşi mai dorea să se poată întinde pe undeva şi să doarmă. Se anunţa însă o noapte lungă, încă mai exista şansa de schimbare sau de-a dreptul de anulare a planului. Se întrebă cum s-ar fi simţit dacă Jupiter ar fi fost întoarsă din drum. Doar nu era nebun de legat să simtă o dezamăgire. Dar, în adâncul sufletului, ştia că aşa s-ar întâmpla.

Se întinse şi mormăi. Era timpul să facă un nou rond.

Reveni la realitate înfiorat, amintindu-şi de generalul italian care-l cunoscuse pe tatăl său şi care navigase împreună cu el la bordul lui *Onondaga*. Goudie îi spusese ce urma să i se întâmple lui Tesini dacă planul avea să meargă prost. Dar, presupunând că locotenent-comandorul i-ar fi ordonat tocmai lui să apese pe trăgaci, cum ar fi putut el s-o facă?

Încă mai clocea acest gând când Allenby urcă scara, pentru a-l solicita să-i ţină locul cât timp se ducea să bea o cacao fierbinte.

Lui Frazer îi tresaltă capul şi îşi dădu seama că aţipise în picioare, fapt de neconceput. În ciuda mişcării încete şi neregulate, în ciuda a tot ceea ce experienţa şi disciplina marinărească îi dictau.

– W/T[44], domnule, spuse un marinar.

Frazer se bălăbăni până la portavoce. Probabil că asta îl deşteptase.

– Ce este, Sparks?

– Am prins o transmisiune, domnule. N-am priceput-o. În germană, cred. Aproape sigur.

– La dracu'! Frazer asimilă ştirea cu mintea sa din nou limpede şi calculată. Rămâi atent pe frecvenţa de ascultare, îi voi comunica CO-ului.

Nu mai trebuia: Goudie se afla deja acolo.

– Sparks a recepţionat...

---

[44] *Wire-telegram* - cablogramă (n. tr.).

Locotenent-comandorul confirmă repezit din cap.

– Da. Am auzit. S-a zis şi cu rapoartele Spionajului. Gândea cu voce tare. Cât mai e?

– Ar trebui să zărim insula peste patruzeci şi cinci de minute, domnule. Chiar mai devreme, dacă se împrăştie norii.

Umbra lui Goudie se aplecă pe spate în timp ce acesta privi cerul.

– N-o să se împrăştie. Dă de ştire: linişte absolută pe puntea superioară. Şi spune-i mecanicului-şef să nu scape nici o cheie pe undeva. Nemţilor nu le stă în fire să circule cu lumini de poziţie nici chiar în aceste ape. Se pare că se simt în siguranţă oriunde s-ar afla.

Privirile li se întâlniră prin întuneric şi Frazer spuse:

– Probabil că sunt pe insulă.

Goudie îşi scărpină bărbia.

– Dacă-i aşa, atunci au un ascendent asupra noastră. Pe de altă parte, ăsta-i un motiv în plus ca să nu transmită pe W/T.

Portavocea chiţăi din nou.

– Nu se mai înregistrează semnale, domnule, zise plantonul.

– Atunci, aşa rămâne, mormăi Goudie. Intrăm direct.

Frazer aşteptă. Goudie intenţionase să coboare la apă mica lor barcă de salvare şi să-l trimită pe Allenby cu ea pentru a adulmeca pe mal şi a deschide drumul. Rada iahturilor fusese raportată ca sigură, însă se putea ca, de la ultima relatare, inamicul să fi minat zona.

Locotenent-comandorul continuă pe acelaşi ton lipsit de emoţie:

– Scoateţi imediat nişte arme automate în plus. S-ar putea să fim nevoiţi să respingem vreun atac sau să ne croim drum cu forţa.

Frazer văzu umerii puternici ai lui Ives conturându-se pe fundalul norilor. Înapoi la cârmă. Pregătit pentru orice. Era ciudat, dacă stăteai bine să te gândeşti. Timonierul petrecuse cel mai puţin timp pe mare şi avea cea mai puţină experienţă de acest gen dintre toţi. Şi totuşi, părea să radieze un soi de încredere contagioasă.

– S-ar putea să însemne că generalul Tesini a fost un pic cam hazardat, dacă Pirpiriii au şi intrat în acest mic joc, rosti Goudie pe un ton calm; era doar o altă problemă de rezolvat.

Frazer cumpăni ce s-ar întâmpla dacă duşmanul ar şti exact ce se petrece. Ar fi cu toţii morţi în următoarele câteva ore.

Orice mişcare şi zgomot de picioare încetară pe punte şi pe afeturile tunurilor. Toţi erau în gardă. Tunurile armate, auzurile încordate, pentru a prinde primul sunet ostil.

– Un lucru e sigur, pilot. Trebuie să scoatem din funcţiune cât mai rapid acea staţie radio, spuse Goudie, apoi alunecă iarăşi în muţenie.

Etrava se înfigea şi se opintea în apă; canadianul ştia că reuşeau cu greu să menţină cursul, cu motoarele turate la minimum. În largul mării, ar fi putut să întreacă orice altă navă, chiar şi ucigătoarele E-Boat-uri; aici însă, în interiorul zonei de şelf ascunse privirilor, erau ca nişte ologi.

Se uită pe după marginea geamului şi zări mitralierele din preajmă mişcându-se precaut, într-o parte şi-n alta. Era Weeks. Părea să fi trecut o veşnicie de când acesta îi întâmpinase cu jeepul, pe el şi pe Allenby. Prin beznă se putea ghici dâra şerpuitoare a benzii cu cartuşe fixate în magazie şi a celorlalte, plasate la îndemână pentru reîncărcare imediată. În faţă de tot, zveltul tun de un kilogram baleia, la rândul său, încoace şi-ncolo. Era şeful de echipă Sullivan. Ce aveau de împărţit, el şi Ives? Antipatia lor reciprocă era aproape fizică.

Archer se afla şi el acolo, ascuns printre umbre, uitându-se cu binoclul după vreun indiciu care să trădeze prezenţa pământului. Dacă ajungeau cu bine în rada iahturilor, sublocotenentul urma să rămână la bordul vasului. Goudie pomenise acest lucru în treacăt, deşi mai înainte îl instruise pe Ryder pentru asta. În fond, Ryder cunoştea MGB-ul mai bine decât oricare dintre ei. Locotenent-comandorul îi ştia calităţile şi defectele lui Archer. Să fi observat oare ceva schimbat la sublocotenent? Poate că atacul aerian şi bruscheţea

distrugerii celeilalte nave fuseseră o povară prea grea pentru acesta.

– Puntea! Pământ la orizont, prora babord!

Binoclurile se ridicară ca unul.

– Bine navigat, pilot, spuse pe un ton aspru Goudie.

Pe Frazer îl surprinse mai mult complimentul. Se părea că îi scăpase fără să vrea.

Dintr-o dată, insula îi copleşi. Incredibil ca ea să fi fost atât de aproape, şi totuşi să fi rămas nevăzută până atunci. Frazer ştia că asta era o iluzie optică normală în cazul vizibilităţii nocturne, dar anunţa în mod clar impactul pericolului ce-i păştea.

– Toate armele, dezasiguraţi! Goudie stătea pe grilaj, cu ambele mâini încleştate de marginea geamului. Nu scoateţi nici cel mai mic sunet, s-a-nţeles?

– Semnalizare, domnule!

– Aşteptaţi să se repete, răspunse el cu ceea ce păru să sune ca un oftat.

Frazer ascultă mârâitul motoarelor şi ecoul lui reverberat de maluri, venind ca de la un alt vas. Răsună asurzitor, dar ştiu din nou că era obişnuita iluzie.

Zări licăririle scurte ale unei lanterne emiţând semnale Morse şi-l auzi pe Goudie zicând:

– Pare în regulă. Confirmaţi.

Canadianul lumină pentru câteva clipe cu lanterna partea laterală a punţii. Fasciculul becului înfăşurat într-o bucată de pânză de corabie era încă destul de puternic, mai cu seamă dacă se aflau oarece santinele prin preajmă.

– Foarte bine, constată Goudie. Stop maşina principală, încet înainte, cu exterioarele de la babord şi tribord. Pregătiţi odgoanele, dar rămâneţi cu atenţia trează!

Doi marinari săriră peste bord atunci când din întunecime se desprinse profilul unui ponton şi dădură fuga să lege o parâmă de amarare; încălţămintea lor de cauciuc nu făcea nici cel mai mic zgomot. Tunul şi câteva automate uşoare le acopereau manevra, dar, în afară de o siluetă nemişcată, îmbrăcată în uniformă de luptă, toată insula părea să fie la cheremul lor.

Goudie, cu Frazer alături, coborî pe debarcader. După toate acele ore de înaintare pe furiş şi de balans, care îţi dădea rău de mare, cei doi bărbaţi avură nevoie de câteva momente ca să-şi recapete echilibrul.

Goudie îl scrută pe omul care semnalizase cu lanterna. Acesta era dotat cu muniţie până-n dinţi, iar la subsuoară purta un pistol-mitralieră. Abia dacă i se putea zări ecusonul de caporal de pe galoanele bluzonului uniformei de luptă.

– Totul e în ordine?

Glasul locotenent-comandorului suna foarte calm, dar Frazer ajunsese să ştie că era o partitură repetată cu grijă.

Soldatul dădu aprobator din cap.

– Maiorul Thomas este acum cu generalul italian.

Militarul avea un uşor accent, nu cu mult diferit de-al lui Thomas atunci când îşi pierduse cumpătul în Sicilia.

– Sunt nişte germani aici, adăugă el, veniţi cu o ambarcaţiune pe partea cealaltă a...

Nu-şi găsi cuvintele şi arătă vag cu degetul în direcţia în care un promontoriu colţuros rămânea încă învăluit în umbră.

– Ce fel de ambarcaţiune, omule? se răsti Goudie.

Soldatul se uită la el, însă faţa îi rămase în continuare inflexibilă.

Răspunse impersonal:

– De transport... - o infimă ezitare -...domnule. Au venit să ridice nişte lucruri ale generalului.

Frazer fluieră pe înfundate. Nu era a bună.

– Ei bine, această ambarcaţiune are o staţie radio, care trebuie redusă la tăcere imediat, zise Goudie. Se uită la locotenent. Eliberaţi vasul! Rămân doar tipii din camera motoarelor. Spune-i mecanicului-şef să se asigure că oamenii lui au tot timpul Sten-urile cu ei. Archer va rămâne la comandă. Îşi poate opri trei matrozi. Restul să vină aici în pas alergător. Zi-i lui Allenby să-şi ia geanta cu scamatorii.

Soldatul îi urmări impasibil pe marinarii care dădeau năvală pe dig.

– În ghereta aia e un telefon. Se poate vorbi cu

reşedinţa generalului, spuse el.

Ochii lui Frazer începură să se acomodeze cu bezna şi locotenentul putu să vadă conturul alungit, palid, al unui iaht cu motor, acoperit de la un cap la altul cu o prelată croită pe măsură. Generalul încă mai era un om bogat. Şi influent, din moment ce ambarcaţiunea nu-i fusese rechiziţionată de Marină.

Goudie bătea nerăbdător din picior, în vreme ce Ives îşi ghida în ordine micul detaşament de desant.

– Ce face Thomas? întrebă locotenent-comandorul.

– Maiorul Thomas îi explică generalului cum stau lucrurile, domnule.

Goudie deschise tocul pistolului.

– Din ce ţară provii?

Soldatul ridică din umeri.

– Îmi pare rău, domnule. Nu am voie să divulg asta.

Locotenent-comandorul se îndepărtă cu pas apăsat.

– Afurisiţii de eroi care te lucrează!

Frazer nu se putu abţine să rânjească, deşi inima îi bătea de mai să-i spargă pieptul. Comandorul vorbise întocmai ca şi căpitanul *Levant*-ului.

Goudie porni în frunte de-a lungul digului. Din ceea ce spusese taciturnul soldat, se părea că germanii nu erau interesaţi decât să strângă bunurile personale ale lui Tesini. Ori acesta căzuse în dizgraţie, ori, mai degrabă, era nevoie de el pe continent, în eventualitatea unei invazii aliate.

Locotenent-comandorul rosti încet:

– Nu locuieşte mai nimeni pe-aici. Doar câţiva ţărani pe partea cealaltă a insulei şi restul celor care lucrează pe domeniul Tesini. E convenabil din punctul de vedere al unora, ei?

Casa putea fi uşor reperată, în ciuda întunericului din jur. Era albă şi avea o alee de acces lungă, dreaptă, străjuită de copaci aliniaţi asemenea unor soldaţi fantomatici.

Unul dintre oamenii lui Thomas stătea lângă o statuie de marmură şi ţinea în mâini un Bren cu care supraveghea grădinile. Omul nu ridică privirea atunci când trecură pe

lângă el. Gealaţii lui Thomas păreau ceva ireal. Ceva înspăimântător şi oarecum neomenesc.

Germanii cotropiseră şi înrobiseră atâtea ţări; aceşti bărbaţi puteau proveni din oricare dintre ele. Aveau toate motivele să poarte acest război secret. Să urască.

Lângă intrarea cu coloane, zăcea un alt personaj. Un german mort, cu câteva farfurii şi platouri sparte în jur. Probabil, o ordonanţă, se gândi Frazer. Ucis ca un animal în timp ce-şi vedea de treburile gospodăreşti. Simţi mirosul de sânge şi-i veni să-şi îngroape faţa şi mâinile în apa unei fântâni din apropiere.

Canadianul se opri lângă uşă şi-l simţi pe Ives foarte aproape în spatele său. Ghidul lor se dădu în lături, iar locotenentul deschise larg uşile duble. Tot întuneric, deşi nu ştia la ce altceva ar fi putut să se aştepte. Brusc, ţeava unei arme îl înghionti cu putere în coaste şi o mână îi scoase cu abilitate pistolul din toc.

Apoi se auzi vocea maiorului Thomas:

– Închideţi uşile! Aprindeţi luminile!

Marinarii se înghesuiră într-un hol cu ornamente, iar soldatul care-i luase atât de uşor arma lui Frazer rămase rânjind.

– Dă-i-l! rosti maiorul.

Frazer luă revolverul.

– Numa' încearcă încă o dată, că zob te fac! spuse, surprins de calmul său.

Thomas se uită la Goudie.

– Doar un vas? întrebă, mai mult acuzator.

Goudie încuviinţă din cap.

– Ne descurcăm noi.

– Ai aflat de germani?

Maiorul ridică privirea spre tavan, la zgomotul ce provenea dintr-o cameră în care cineva târşâia nişte piese de mobilier.

– Locotenentul Allenby se va ocupa de ei, zise Goudie.

– Allenby?

Thomas ridică din sprâncene. O alegere ciudată!

Frazer îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu neastâmpăr. De ce nu treceau o dată la treabă? Cineva de

pe ambarcaţiunea germană ar fi putut intra în orice clipă în casă. Chiar dacă i-ar fi făcut faţă, n-ar fi reuşit să împiedice trimiterea unui semnal de avertizare. În câteva ore, locul ar fi devenit un viespar.

– Se pare că generalul este rechemat pentru un nou post, continuă maiorul. Nu vrea s-o spună, dar n-ar fi exclus să bănuiască faptul că şi-a pierdut credibilitatea. Rămâne însă ferm pe poziţii în privinţa condiţiilor. Îl urmări pe un subaltern îndreptându-se spre uşă cu un săculeţ cu documente. Erau trei germani cu generalul. Pe lângă unul dintre ei probabil că tocmai aţi trecut. Al doilea a fost ucis pe când încerca să ajungă la ţărm. Cel de-al treilea este interogat în clipa de faţă. S-ar putea să avem nevoie de aceste informaţii. Îşi aranjă centura. Veniţi, să vă fac cunoştinţă cu generalul. Schiţă un surâs sardonic. Îşi închipuie că ne poate da ordine, spuse el amuzat.

Generalul Gustavo Tesini făcea o impresie impunătoare. Era înalt, bine făcut şi perfect proporţionat în uniforma lui verde, imaculată. Avea părul grizonant, iar barbişonul său înspicat arăta de parcă ar fi fost pieptănat mereu, pentru a fi menţinut într-o stare impecabilă. Atunci când vorbi, vocea i se armoniză cu înfăţişarea. Profundă şi răsunătoare. I se adresă lui Frazer, jovial:

– Leit tatăl tău!

Dădură mâna cu căldură. Canadianul sesiză că avea ochii mici şi pătrunzători, ca ai lui Prothero. În rest, nici o altă asemănare.

– Am doar o navă, generale, spuse Goudie. Ar fi bine să vă luaţi numai lucrurile de strictă necesitate. De câţi oameni dispuneţi?

Generalul se uită la el cu gravitate.

– Vorbesc cu locotenentul dumitale!

Remarca sunase ca o mustrare.

– Mă găsiţi cu celălalt prizonier, vorbi răstit Thomas.

Se îndepărtă, întorcându-se intenţionat cu spatele la general, şi trânti uşa după el.

– Un tip aspru, spuse încet Tesini. Îşi adună din nou gândurile. Soţia mea e aici cu mine, împreună cu fiul nostru mai mic. Câţiva servitori, dar ei nu mai contează

acum. Vor rămâne pe loc.

Frazer îl urmări curios. Un prieten de-al tatălui său. Se îndoia foarte tare că lui Bill Frazer i-ar mai fi păsat acum de omul acesta. Îşi aduse brusc aminte ceea ce spusese tatăl lui Allenby atunci când stătuse de vorbă cu el. Războiul scoate la iveală tot ce e mai rău şi mai bun în oameni. Însă nu-i schimbă. Orice ar fi putut apărea a fost dintotdeauna acolo, aşteptând momentul potrivit să iasă la lumină.

Dumnezeule, cât de adevărat era în privinţa celor pe care îi cunoscuse în ultimele luni! se gândi el.

– Prizonierul german este un ofiţer? întrebă Goudie.

Generalul scutură din cap.

– Din nefericire, nu. O tânără din secretariatul armatei. Printre altele, e şi translator. A fost trimisă cu mine să aleagă unele documente care ar putea fi considerate secrete.

Frazer îşi mută privirea în altă parte. Ce informaţii să fi deţinut femeia, care să le fie lor de folos? Se duse cu gândul la chipul lui Thomas şi bănui că asta nu prea conta.

Generalul se lăsă pe călcâie şi cizmele sale superb lustruite scârţâiră pe covor.

– O chestiune deosebit de întristătoare.

– Vom rămâne aici pe timpul zilei, spuse Goudie. Dar mai întâi trebuie să scăpăm de afurisita aia de staţie radio. Apoi, la asfinţit, vom pleca. Se uită la Frazer. Du-te şi vezi dacă Allenby îşi face numărul.

Lăsă să se înţeleagă că, din punctul său de vedere, generalul nu conta atât de mult încât să merite să rişte pierderea lui *Able Two*.

Frazer îi făcu semn lui Ives şi cei doi ieşiră din casă, oprindu-se lângă o fântână susurătoare, pentru a se orienta în teren.

Ives îl urmări pe canadian cum îşi înmuie batista în apă şi cum şi-o trecu peste faţă şi pe după gât. Se revărsau zorile şi, printre norii joşi, se puteau vedea mici petice de cer mai deschise la culoare. Cu asta te obişnuiai şi mai greu decât cu pericolul, se gândi el. Împresuraţi de copaci şi de flori frumos mirositoare, de statui şi fântâni, în vreme

ce doi nemţi zăceau ucişi, iar alţii se aflau la bordul ambarcaţiunii lor, la poate nici o sută de metri mai încolo.

– Locotenentul Allenby nu se vede, zise Frazer. Trebuie să fi ajuns la ora asta în preajma navei.

– Mai bine el decât eu, domnule.

– Va fi în ordine. E un adevărat vrăjitor.

Un ţipăt pătrunzător sfâşie aerul umed, făcându-i pe amândoi să tresalte şi să se răsucească în loc. Apoi, ceva îl gâtui brusc, de parcă s-ar fi închis cu o izbitură o uşă capitonată.

– Dumnezeule Mare! şopti canadianul.

Ives se uită la el.

– Auziţi, domnule, nu s-ar putea să stăm pur şi simplu aici, fără să facem nimic? spuse pe un ton de implorare.

Frazer se şterse cu dosul mâinii la gură. Se simţea îmbâcsit, întinat.

– Nu, pe naiba, nu putem! Scoase revolverul. Te pricepi să foloseşti o chestie de-asta?

Ives îl urmă pe locotenent printre tufişuri. Nu era momentul să-l informeze pe Frazer că fusese de două ori campion la tir cu pistolul pe vremea când era în Serviciu. Revolverul, care în palma sa arăta ca o jucărie, aducea mult cu cel cu care se antrenase în Med. Nu puteai avea încredere în armele automate. Acestea se înţepeneau. Cu un revolver, nu făceai decât să continui să apeşi pe trăgaci. Primitiv, dar eficient.

– Da, domnule, răspunse Ives. Am cât de cât idee.

9. PRIETENI SAU DUŞMANI

Allenby îşi scoase şapca şi ridică foarte încet capul pe deasupra unor tufişuri pipernicite. Era dificil să te orientezi pe timp de noapte, îşi zise el în gând, pentru a suta oară. Terenul colţuros şi denivelat, care cobora în pantă către mare, avea un aspect aproape vulcanic. Pâlcurile accidentale de tufişuri permiteau o oarecare camuflare. Îl auzi pe Weeks gâfâind după sprintul lor, de la MGB până aici.

– Pirpiriii nu se prea sinchisesc, zise el încet.

Weeks se târâse mai aproape şi ascultară împreună vocea tristă, tânguitoare, a unui cântăreţ german. Probabil vreun membru din echipaj dăduse drumul unui gramofon, sau unui aparat de radio.

Părea atât de straniu, chiar mai descurajant decât ceea ce avea de făcut.

Îi aruncă o privire matelotului.

– Gata?

Acesta dădu aprobator din cap.

– Îi luăm prin surprindere şi-i legăm fedeleş. Am adus nişte frânghie cu mine.

Allenby ridică din nou capul. Putea zări slabele sclipiri ale mării şi o siluetă masivă şi neagră profilată pe fundalul micului ponton. În nici un caz, o navă de război. Altfel, ar fi fost terminaţi. Îşi pipăi explozibilul din buzunare, asemănător unor trabucuri groase. Dar mortale.

Nu se zăreau santinele; dacă nu cumva stătea cineva culcat la pământ, ceea ce era puţin probabil. În mod evident, se simţeau în siguranţă, hotărî locotenentul.

O uşoară briză foşnea prin tufişuri şi zgândărea un covor întins de flori sălbatice. Milioane de maci, ca de Ziua Armistiţiului[45] în Anglia.

---

[45] 11 noiembrie - ziua comemorării armistiţiilor ambelor războaie mondiale (n. tr.).

Trăsăturile feţei i se încrâncenară, în intenţia lui de a-şi aduna gândurile. Părea să fie mai obosit decât îşi închipuia, de vreme ce, taman în situaţia actuală, îi îngăduia minţii să zburde aiurea.

– Ce-a fost asta?

Allenby întoarse capul. Cineva plângea?

– Mai mult ca sigur, vreun pescăruş deranjat de ceva, răspunse el. Se hotărî: Să mergem! Scoase revolverul şi-l auzi pe matelot armându-şi pistolul-mitralieră. Ţine aproape şi caută să rămâi pe pământ bătătorit.

– Ceva în neregulă, domnule?

Locotenentul îşi muşcă buza. Prăpăstios individ! Sau poate că era vechiul instinct care, nu o dată, îi salvase viaţa în acele clădiri abandonate, cu paraşutele lor de pomină.

– Nu sunt sigur...

Se răsuciră amândoi la auzul hârşâitului de paşi pe solul dur. O siluetă se apropia în fugă. Era Ryder. Allenby îl lăsase dinadins pe tânărul sublocotenent în ariergardă. Acesta reprezenta singura lor legătură cu Goudie, iar dacă lucrurile ar fi mers rău, ca data trecută, atunci reacţiile lui ar fi fost vitale. Şi-l mai lăsase în urmă şi dintr-un alt motiv. Ryder avea o grămadă de experienţă în SBS, dar nu de genul care se cerea acum.

Allenby îi strigă atât cât îndrăzni de tare:

– Du-te înapoi, idiot nenorocit!

– Un ţipăt! exclamă Ryder. Aţi auzit...

Nu apucă să rostească mai mult. Se produse un uşor declic şi ceva sări în aer din pâlcul de maci printre care se ghemuise Ryder.

Allenby se repezi spre Weeks şi se prăbuşiră împreună cu capul înainte, în tufişurile de lângă ei.

Bubuitura spintecă aerul, şi locotenentul îşi ţinu răsuflarea în vreme ce fragmentele de oţel vâjâiau pe deasupra trupurilor lor, pentru a se împlânta apoi în pământ. Totul se petrecu în numai câteva clipe, însă Allenby descoperi că era în stare să rememoreze fiecare amănunt dezgustător. Trebuie să fi fost o sârmă pe care Ryder o agăţase cu piciorul. Bomba fusese probabil de tip

„fluture", după cum erau poreclite acestea. Ele puteau fi lansate chiar şi din avion şi, o dată ajunse pe pământ, îşi desfăceau aripioarele în aşteptarea unei cât de uşoare atingeri.

Ryder se zvârcolea pe spate, gemând.

– Of, Doamne! Of, Dumnezeule, ajutaţi-mă!

Buzele îi scălâmbăiau fiecare cuvânt, pe măsură ce agonia creştea.

– Haide, Weeks, zise Allenby. Acum, e singura noastră şansă!

Matelotul rămase holbându-se la Ryder, incapabil să se mişte.

– Lasă-l! ordonă locotenentul. Scoase unul dintre explozibile şi-i rupse banda de siguranţă. Altfel, o să ne căim cu toţii.

Urându-şi spusele, îi strigă:

– Ne vom întoarce, David! Apoi zări încă o siluetă alergând în jos pe pantă şi oftă uşurat. Acoperă-l cu ceva!

Chiar şi prin beznă ştia că era vorba de şeful de echipă Sullivan.

După aceea, cu Weeks foarte aproape pe urmele sale, ţâşni spre ponton.

Sullivan îi urmări depărtându-se, după care îngenunche lângă ofiţerul muribund.

– Mi-a atins piciorul, icni Ryder. Îşi încleştă dinţii pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Of, Dumnezeule!

Sullivan scoase trusa cu bandaje şi pipăi trupul tânărului ofiţer. Acesta avea cel puţin două răni sângerânde grave. Marinarul înghiţi cu greu nodul care i se puse în gât, simţind că i se întorc matele pe dos atunci când atinse piciorul lui Ryder. Nu era nici un picior; doar un ciot stâlcit, din care sângele se pompa în ritmul urletelor disperate.

N-avea s-o mai ducă prea mult, se gândi Sullivan, dar spuse:

– Aşa, domnule, uşurel! Se aranjează cu asta.

Apoi îl ţinu strâns în braţe pe Ryder până când acesta muri.

Cu zgomotul exploziei răsunându-i încă în urechi,

Allenby ţâşni pe ponton şi auzi ţipete dinspre puntea vasului amarat. Nava avea o carenă cu aspect greoi şi cu un coş foarte înalt. Un bătrân remorcher sau poate un cuter de recunoaştere, se gândi el la repezeală.

Două capete se iţiră pe deasupra copastiei şi Allenby aruncă bomba de forma unui trabuc peste balustradă. Se produse o scurtă şi violentă explozie, şi cele două capete dispărură.

Locotenentul îşi roti privirea şi trase cu revolverul înspre o altă siluetă, care se mişca în umbră. În loc să se ascundă, omul ridică mâinile, în semn de predare.

Weeks era acum la bord, mişcându-şi încoace şi încolo pistolul-mitralieră, pentru a supraveghea bocaportul.

Pe când încă mai şedeau înlemniţi în faţa primului lor prizonier, Allenby auzi ţăcănitul brusc al aparatului Morse.

– Pe-aici!

Dădu buzna printr-o uşă cu glasvand şi zări un fir de lumină prelingându-se dintr-un cheson. Staţia radio.

– Dă-te la o parte!

Se repezi şi încercă să deschidă uşa, însă aceasta era încuiată. Cât de urgent şi ameninţător răsuna semnalul Morse! Allenby scoase o mică bombă din celălalt buzunar. Cu nimic mai mare decât un pachet de necartonate şi cu un fitil de doar trei secunde. Amorsă explozibilul plastic şi îl îndesă la baza uşii. Fugi, fiind aproape ridicat de la podea de detonaţie, în vreme ce fumul şi praful răzbătură până pe punte.

Weeks îi aruncă o căutătură nelinişti tă.

– Sunteţi bine, domnule?

Se întoarseră şi aşteptară să înceteze strigătele telegrafistului, după care Allenby pătrunse curajos în cabina radio. Staţia era ţăndări, iar operatorul ei, care îşi pierduse viaţa în încercarea de a chema ajutoare, fusese proiectat într-o consolă. Vopseaua albă era mânjită de sânge acolo unde acesta alunecase pe podea. Allenby privi ochii bulbucaţi ai omului. Arătau de parcă ar fi fost încă plini de viaţă. În rest, de la brâu în jos, nu mai rămăsese mare lucru din el.

– Doi morţi pe punte, domnule! anunţă Weeks. Ce

facem cu Pirpiriii de-aici? Să-i..., făcu un gest cu ţeava pistolului- mitralieră.

– Nu. Trebuie să mai fie şi alţii.

Găsiră un subofiţer german şi alţi trei marinari ascunşi în castelul de la prora. Păreau prea bătrâni pentru a face parte din Marina germană şi locotenentul bănui că erau, probabil, oamenii din echipajul originar al vasului, îmbrăcaţi în uniforme pe toată durata războiului. Cu siguranţă, se crezuseră atacaţi de o forţă cu mult mai mare. Pentru ei războiul se terminase, dacă nu cumva Goudie s-ar fi hotărât să-i lase acolo. Sau să-i ucidă, aşa cum Weeks era gata s-o facă în cazul în care i s-ar fi ordonat. Cei doi găsiră o magazie a şefului de echipaj, prevăzută cu o uşă de oţel, şi mânară micul grup în interiorul ei.

– Dacă au ceva minte, atunci vor sta smirnă până când vor sosi amicii lor, spuse Allenby în timp ce punea lacătul.

Weeks îl privi curios.

– Sper că nemernicul ăla n-a apucat să emită, domnule.

Părăsiră vasul, acum tăcut de moarte, dar căpătând contur şi individualitate în lumina crescândă.

Sullivan era tot pe povârniş, lângă trupul lui Ryder. Allenby zări stratul de maci mai întunecaţi, acolo unde sângele sublocotenentului făcuse o pată întinsă.

– Să-l ducem în casă.

Ridică de jos şapca lui Ryder, murdară de la atâtea drumuri pe mare şi cu emblema ponosită, de care el era atât de mândru.

– Îmi pare rău, David.

Locotenentul pomi la drum, sub privirile celorlalţi doi însoţitori. Îşi imaginase că stătea singur de vorbă cu Ryder.

Aproape de casa arătoasă, acolo unde solul aspru făcea loc gazonului şi teraselor verzi, Allenby se răsuci şi scrută marea. Ar fi putut constitui o privelişte frumoasă, gândi el.

Azi am ucis trei fiinţe omeneşti. Băgă revolverul în toc şi oftă din rărunchi.

– Şi ce dacă? rosti el cu voce tare.

Însă primul gând rămase încrustat asemenea unui

epitaf.

*

* *

Atunci când Frazer deschise uşa cu un şut şi dădu buzna în cameră, grupul de indivizi încremeni ca într-un îngrozitor tablou.

Câţiva dintre oamenii lui Thomas, cu uniformele de luptă fără însemne, se găseau în jurul unui scaun aşezat dedesubtul singurului bec din cameră. Fata era legată de scaun, cu mâinile strânse atât de tare la spate, încât încheieturile îi ajunseseră o carne vie. Absolut goală, cu vânătăi pe faţă şi pe corp, cu un firicel de sânge ce i se prelingea din colţul gurii.

Ives ţinea revolverul gata pregătit să deschidă focul, însă ochii lui înregistrau fiecare lucru. Fata era tânără, cu părul închis la culoare în lumina puternică. Pe coapse avea urme de sânge; se putea bănui că fusese violată îngrozitor şi bătută.

Maiorul Thomas îi sfredeli cu privirea.

– Ce dracu' v-a apucat? Smuci din cap. Continuaţi!

Unul dintre bărbaţi, care fuma o mahorcă, întinse brusc mâna şi o apucă pe fată de sân. O strânse atât de tare, încât aceasta schelălăi agonizant, dându-şi ochii peste cap, cu privirile în tavan. Bărbatul apropie capătul incandescent al mahorcii la doi-trei centimetri de sfârcul prins între degetul mare şi arătător.

– Ştie ceva.

Thomas urmări cum un alt om de-al său îşi răsuci degetele în părul femeii, silind-o să se uite la mahorca ce se apropia încetişor de sfârc.

Frazer ţâşni în cameră şi îşi repezi cu atâta forţă ţeava pistolului peste încheietura mâinii respectivului, încât osul acesteia pârâi ca un morcov.

Mişcarea bruscă a canadianului rupse vraja. Capul fetei căzu cu bărbia în piept, iar ea icni în repetate rânduri, ca şi cum ar fi gemut fără să scoată vreun sunet.

– Daţi-i drumul. Acum! zise Frazer.

– La ce dracu' te aşteptai? se răsti Thomas. Oamenii mei ştiu ce le fac germanii prizonierilor lor. Târfa asta

nazistă deţine ceva informaţii. Pun pariu cu tine că este cât se poate de obişnuită să scrie declaraţiile alor noştri atunci când sunt interogaţi.

Frazer încercă să nu ridice tonul. Tremura de furie şi de dezgust.

– Îmi faceţi greaţă. Purtaţi uniforma noastră, însă o spurcaţi cu cruzimea şi ura voastră!

Ives o dezlegă pe fată şi o prinse în braţe, leşinată. Cu infinită grijă o duse într-o cameră alăturată, după care încremeni atunci când o explozie zgudui clădirea.

– E prea tare ca să fie Allenby. Prea aproape! exclamă Frazer.

Ives aşeză fata pe o banchetă şi se întoarse să-i ia vestonul de la uniformă. Restul hainelor zăceau grămadă. Erau ude şi duhneau a urină. Thomas îl privi fix, impasibil. Secundele se scurseră într-o linişte stânjenitoare. Apoi brusc, în pragul uşii apărură o mulţime de chipuri.

– Duceţi-vă să-i ajutaţi pe ceilalţi, spuse Goudie. Allenby a neutralizat echipajul navei, dar Archer a telefonat din rada iahturilor şi a zis că nenorociţii au reuşit să emită un semnal W/T.

Îl urmări pe Ives şi o văzu pe fata din cealaltă cameră.

– Cristoase, Thomas, ai mers prea departe! Se răsuci pe călcâie. Apropo, Ryder şi-a luat-o. A călcat pe-o mină sau aşa ceva. S-ar părea că Pirpiriii au intenţionat să mineze toată fâşia de coastă care porneşte de la ponton şi de la plajă.

Maiorul îl pironi cu ochii scânteind.

– Vezi? Probabil că ştia. Aş fi scos-o eu de la ea!

Goudie îşi îndesă pistolul în toc.

– Acum nu prea mai contează, este? îşi roti privirea prin cameră, de parcă abia acum ar fi văzut-o pentru prima dată: Observă sângele de pe scaun, uniforma împuţită şi lenjeria fetei. Îţi place munca ta, nu-i aşa, maiorule?

Allenby pătrunse în odaie. Arăta obosit şi mai palid ca de obicei.

– Vasul a ajuns inoperant, domnule. Zări locul în care fusese torturată fata şi spuse mocnind: Ryder a auzit un strigăt. Când a declanşat bomba, venea să mă înştiinţeze.

Dacă nu s-ar fi petrecut asta aici, el şi trei marinari germani ar mai fi fost în viaţă. Se uită la Thomas şi adăugă, pierzându-şi cumpătul: Dacă tu faci parte dintre Aliaţi, atunci cred că eu mă aflu în tabăra care nu trebuie, nenorocitule!

– Încetaţi cu toţii! se răsti Goudie. Postaţi două santinele; una să stea pe acoperişul casei. De-acolo se vede cel mai bine.

Vom rămâne peste zi la cutie şi vom pleca la asfinţit, sau poate chiar mai devreme. I-am spus lui Archer să camufleze MGB-ul cu prelate de iaht, în caz că trece pe-acolo vreun avion de recunoaştere. Slavă Domnului că nu pot ateriza aici! Şi-aşa, dacă semnalul a fost prins, atunci nişte nave vor fi cât de curând aici. Chipul său mai pierdu ceva din severitate. Te-ai descurcat bine, Allenby. V-aţi descurcat cu toţii. Se uită la Ives. Ia o cameristă să te ajute cu fata. Rămâne în grija ta.

Apoi i se adresă lui Frazer:

– Întoarce-te pe vas şi vezi ca efectele generalului să fie depozitate undeva unde să nu stea naibii în drum, înţeles?

Îi privi pe oamenii lui Thomas.

– Şi până plecăm, să nu le mai văd pe scursorile astea în faţa ochilor.

– Cu domnul Ryder cum rămâne, domnule? întrebă Weeks.

Goudie îşi scoase pipa şi săculeţul cu tutun.

– Îngropaţi-l în grădină. E tot ce putem face pentru el. Chestia aia cu îngrăşatul gliilor străine. Se uită la Frazer. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Încercă să zâmbească. Cred că ne-ar prinde bine tuturor. Spune-i lui Archer să le dea băutură băieţilor şi să ne scoată nişte gin.

Se îndepărtă fără să-i arunce nici măcar o căutătură lui Thomas.

Canadianul îl privi pe Allenby.

– Îmi pare bine că ai reuşit, Dick! Din nou.

Zâmbetul aferent nu-şi făcu însă apariţia.

În camera alăturată, cu uşa bine închisă, Ives luă o batistă şi începu să şteargă cu apă caldă urmele de sânge de pe membrele fetei. Camerista italiancă îl urmărea

ţinându-se la distanţă.

Tânăra gemu şi deschise ochii. Bărbatul zări groaza subită ce o cuprinse la revenirea amintirilor. Înfăţişarea ei arăta că urma să se prăbuşească definitiv. Văzu ce făcea el şi mâinile îi zvâcniră în jos, pentru a-şi acoperi goliciunea.

Ives îi aşeză vestonul pe coapse.

– N-ai de ce să te temi. Crede-mă, îi spuse el cu o voce slabă şi oarecum alinătoare.

Atunci când întinse mâna să-i tamponeze sângele de la gura zdrobită, bărbatul o simţi schiţând o mişcare. Fără să ezite, continuă să tamponeze uşor, apoi înmuie batista în vasul cu apă caldă al cameristei. Încet, foarte încet, sesiză că fata se relaxa, deşi disperarea îi rămânea în ochii larg-deschişi.

Ives mai avusese de-a face cu femei rănite sau moarte. Accidente de circulaţie, raiduri aeriene sau altercaţii publice, dar niciodată aşa ceva. Fata avea un chip drăguţ, însă, cu toate astea, trupul său plin de tăieturi şi lovituri îl făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Îmi pare rău că nu ştiu germană, domnişoară, se strădui el să nu se întrerupă din vorbit. Dar am înţeles că aţi fi cumva translator?

O simţi fremătând din nou atunci când îi dădu părul din ochi şi totodată se simţi neîndemânatic şi neajutorat.

– Am să vă aduc ceva de mâncare într-o clipă, dar mai întâi trebuie să încercaţi să vă odihniţi.

Fata se aplecă puţin şi îşi acoperi sânii cu cârpa.

– Nu plecaţi, vă rog. Aruncă o privire spre uşă, cu ochii încărcaţi de groază. Oamenii aceia…

– N-au să vă mai facă rău. Voi avea eu grijă.

Ea îi studie trăsăturile feţei, apoi banta şepcii cu înscrisul HMS.

– Marina…, rosti fata.

Ives dădu aprobator din cap, cu amărăciune.

– Aşa-i, domnişoară. Peste mări şi ţări.

Ea ridică din sprâncene.

– Poftim?

– O glumă.

Uşa se deschise şi intră Allenby cu o cană în mână.

– Ia de-aici, timonier. Nişte coniac din pivniţa generalului.

Încercă să-şi ferească privirea de la goliciunea fetei şi se ruşină într-un fel de jena ei. Zări leziunile; îl auzise pe unul dintre marinari spunând că fata fusese violată. Îi remarcă părul închis la culoare, cam ca al Joannei. Oare ce ar fi simţit el dacă Joanna ar fi fost torturată şi violată?

Ives duse cana la buzele fetei.

– Beţi pe partea asta, domnişoară, să nu se atingă de tăietură.

Tânăra se uită la Allenby.

– Mulţumesc, Herr Oberleutnant.

Faţa englezului rămase palidă, dar el simţi cum dădea să se îmbujoreze. Ieşi apoi grăbit din cameră.

– Lucrezi cu el?

Ives stoarse cârpa, dând din cap afirmativ.

– Da, domnişoară. Nu e soi rău. Pentru un ofiţer, vreau să zic.

Fata întinse impulsiv mâna şi-i atinse încheietura.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îmi era foarte teamă. Mi-au făcut rău. Mi-au făcut atât de mult rău! Eu n-am fost niciodată înainte cu vreun bărbat, înţelegi? Ei râdeau de mine, mă imobilizau şi mă luau. Începu să plângă cu suspine, lacrimile prelingându-i-se pe gât şi pe piept.

Ives o acoperi cu o pătură până sub bărbie.

– Dacă ai nevoie de mine, sunt aici în colţ, da?

Ea încuviinţă din cap, iar bărbatul îi întinse batista lui.

– Suflă tare!

Fata nu pricepu cuvintele, dar ochii ei arătau că înţelesese la ce se referise el.

Timonierul se lăsă să cadă într-un fotoliu, iar ea adăugă încet:

– N-o să uit niciodată. Niciodată.

Dar Ives dormea dus.

Se scursese cea mai lungă zi dintre toate câte şi le putea aminti Frazer. Deşi Ryder şi germanii ucişi fuseseră îngropaţi, locul încă părea să miroasă a moarte.

Canadianul îl văzu pe general de câteva ori şi-l ofticase

totala sa lipsă de respect şi de nesiguranţă manifestată. Dacă aliaţii săi germani ar fi sosit şi ar fi împiedicat evadarea lui, probabil că ar fi susţinut că fusese răpit, luat prizonier. Uciderea marinarilor germani ar fi stat drept chezăşie afirmaţiilor acestuia. Iar dacă ar fi supravieţuit, atunci cu atât mai mult ar fi avut de câştigat.

În timpul zilei se dădură câteva alarme false. Avioanele reperate trecură la mare depărtare de insule, nefiind, mai mult ca sigur, în misiune de cercetare sau patrulare.

Sosi şi după-amiaza, iar Archer raportă că toate lucrurile de valoare ale generalului fuseseră depozitate în cala vasului, prin toate cotloanele. Allenby se duse cu Frazer într-o cameră bine mobilată, ale cărei ferestre dădeau spre terasă. Dincolo de aceasta se întindea marea. Albastră şi strălucitoare, ademenitoare.

– Voi fi încântat să plec de-aici, rosti englezul. Se uită de jur-împrejurul camerei şi adăugă cu amărăciune: Asta-i o ţintă pe care aş arunca-o-n aer cu dragă inimă!

Frazer încercă să-i alunge starea de spirit disperată.

– Nu se poate, Dick. Probabil că, în curând, vreunul dintre ăia ai noştri cu bolovani pe umăr o să vrea să se mute în ea!

– Chiar crezi asta, Keith? Ochii lui Allenby erau încercănaţi de oboseală. Mă tot gândesc la David. Ar fi trebuit să bănuiesc, să-l avertizez.

Frazer îl măsură neliniştit din priviri.

– N-aveai cum. Ştii care-i mersul şi îl ştia şi David. A fost rândul lui. Scutură din umeri. Hai să ne concentrăm atenţia numai asupra modalităţii de-a o întinde de-aici.

Auzi sunetele unui pian filtrându-se prin uşă şi întoarse capul. Trebuia să recunoască faptul că generalul „le avea".

Goudie dădu buzna în cameră şi-şi azvârli şapca pe un scaun.

– Ne pregătim s-o ştergem peste două ore. Pe generalul Tesini cu soţia şi fiul lui îi aduceţi la bord cu treizeci de minute înainte. Îi puneţi undeva la loc sigur, indiferent unde. Până la urmă s-a hotărât să-şi ia şi vreo doi servitori cu el. Vânturând în mână o foaie de hârtie mototolită, locotenent-comandorul adăugă cu sălbăticie: N-o să ne

întâlnim cu submarinul. Tocmai am primit o comunicare. Aşa încât o s-o tot încingem pe drumul ăsta. Ni se va acorda acoperire aeriană cât mai repede posibil.

Frazer îşi făcu iute o socoteală. Asta însemna că Thomas şi oamenii lui se vor înghesui şi ei la bord. N-avea să fie o călătorie prea plăcută, se gândi el.

– Cum rămâne cu prizonierii, domnule? întrebă Allenby.

– Îi lăsăm aici. O să arate totul cu atât mai convingător. Probabil, vor spune că au fost copleşiţi ca număr în proporţie de zece la unu. Făcu o grimasă. Eu aşa aş zice în situaţia lor.

Locotenent-comandorul traversă camera până la fereastră şi privi în gol, în direcţia mării albastre.

– Apropo, s-a declanşat debarcarea. Operaţiunea Husky va începe poimâine.

Allenby se uită la Frazer. Nu era de mirare că înaltul Comandament nu dorea vreun submarin prin zonă. Orice acţiune suplimentară ar fi întârziat lucrurile şi l-ar fi împiedicat pe generalul Tesini să le ceară oamenilor lui să treacă de partea cealaltă.

– Restul servitorilor italieni vor rămâne aici, spuse Goudie. N-o să ne facă necazuri.

– Şi celălalt prizonier, domnule? întrebă Allenby.

Ceva din tonul locotenentului îi făcu pe Goudie să se uite ţintă la el.

– O s-o lăsăm şi pe ea. Ştiu ce simţi, dar ea este duşmanul nostru. Trebuie s-o lăsăm legată bine, înţeles?

– Dacă o să scap din..., replică Allenby.

Goudie zâmbi.

– Când, nu dacă. Atunci poţi să faci ce naiba vrei, dar acum avem de terminat o treabă.

Îşi trânti şapca peste părul răvăşit şi păşi afară, în lumina soarelui.

Retragerea din casă şi de pe domeniu se făcu în doi timpi şi trei mişcări. Servitorii dispărură în bucătărie şi în pivniţe, iar casa arboră un aer de aşteptare tensionată.

Goudie zăbovi lângă telefon pentru o foarte scurtă convorbire, apoi smulse firele din perete.

– Frazer e la bord, îi spuse el lui Allenby. E gata să-i dea

drumul.

Vorbea relaxat, ca atunci când părăsiseră Gibraltarul. Pentru el, marea era ca un prieten. O înţelegea.

Locotenent-comandorul îl zări pe şeful de echipă Sullivan lângă uşă.

– Cheamă-l pe planton de pe acoperiş!

Acesta dădu din cap afirmativ.

– Să trăiţi, am înţeles, domnule! Făcu semn cu capul înspre coridorul care ducea în aripa vecină. Să-l chem şi pe timonier, domnule?

– Da. Să-l lege imediat pe prizonier.

Sullivan o luă în pas grăbit de-a lungul coridorului, oprindu-se numai ca să şterpelească un ceas mic de argint de pe măsuţă. Îl privi o clipă şi hotărî că făcea ceva parale, apoi îl băgă în trusa de prim-ajutor, care era pătată de sânge. Sângele lui Ryder. Deschise uşa şi-l văzu pe Ives urmărind-o cu privirea pe fată, în timp ce aceasta bea ceva dintr-o ceaşcă.

Marinarul i se adresă neceremonios:

– Ordinele paşei, timonier. Leag-o fedeleş! Plecăm. Făcu un pas înspre fată. Mă ocup eu.

– Ţine-ţi mâinile acasă! Mă descurc eu aici!

Sullivan se zgâi la el, dezvelindu-şi dinţii.

– Mda? însă simţi pericolul şi bătu în retragere. Nu ştiu de ce te ataci aşa. E doar o nemţoaică!

Trânti uşa; în liniştea subită, Ives putea auzi respiraţia greoaie a fetei. Tânăra aţipise de câteva ori în decursul zilei. Însă de fiecare dată se trezise convulsiv, de parcă ar fi retrăit coşmarul prin care trecuse. Chiar şi prin somn strigase înspăimântată câteva cuvinte. Ives ar fi dorit să ştie germana pentru a o putea ajuta în vreun fel.

– Ai auzit ce-a spus? o întrebă el.

Ea ridică privirea, aţintindu-şi ochii cercetători asupra chipului bărbatului.

– Da. Trebuie să mă legi?

Tremura din nou, de parcă avea febră.

Englezul se opri lângă ea.

– N-am să te strâng. Dar va fi mai bine pentru tine aşa.

Fata nu pricepu, iar el continuă:

– Dacă vin ai tăi, şi vor veni cât de curând, ar putea crede că te-am tratat mai bine decât pe ceilalţi. Ar putea crede chiar că...

Femeia dădu încet din cap, aprobator.

Ives luă o frânghie, fiindu-i silă de ceea ce trebuia să facă.

– Servitorii generalului vor avea grijă de tine. Le e frică.

Îngenunche la picioarele ei; cu toată alifia primită de la soţia generalului, gambele dezgolite erau tot o rană de la felul în care fusese ţintuită de scaun. Îi cuprinse o gleznă cu mâinile. Era atât de netedă şi de răcoroasă la pipăit, în ciuda aerului încins şi apăsător din cameră. Sau nu aerul era aşa. Eu să fiu oare? Soţia generalului îi spusese că pe fată o chema Christiane. Păruse important să-i aducă la cunoştinţă acest lucru. De ce oare? în orice caz, probabil, fata credea că ţara ei va câştiga războiul. Nu era exclus, după cât balamuc văzuse el. Înnodă frânghia şi îşi trecu degetele între laţ şi glezna tinerei pentru a-l lărgi pe cât posibil, fără să bată la ochi.

La un moment dat, în timp ce dormea, aproape că se rostogolise jos din patul improvizat. Avusese probabil un coşmar. Ives o aşezase înapoi pe pat şi-i aranjase pătura. Dar înainte ca el să facă asta, vestonul fetei se desfăcuse încă o dată, lăsând să i se zărească sânii. Bărbatul dorise să-i atingă chiar şi numai pentru a şterge amintirile şi a-i alina durerile loviturilor.

Se ridică în picioare. Tânăra întinse mâinile să i le lege, însă ochii ei nu se dezlipiră nici o clipă de pe chipul lui. Părea să sesizeze nehotărârea acestuia, poate că-i ghicise chiar şi gândurile.

Ives trecu în spate şi o privi.

– Ar trebui să ţină.

Fata dădu afirmativ din cap.

– Nu mă doare. Mulţumesc, îi spuse, urmărindu-l cu privirea cum îşi punea şi cum îşi încheia centura şi tocul pistolului.

Bărbatul îl auzi pe Goudie vorbind cu Allenby şi desluşi un clinchet de pahare. Doamne fereşte să i se pună pata lui Goudie acum! gândi el vag. Asta ne-ar mai lipsi.

Se decise şi se întoarse lângă scaun.

– Aş... aş vrea să te rog ceva. Se simţea pierdut, penibil. De fapt aş...

– Ce este? îl întrebă ea încet. Spune-mi.

Ives rosti cu disperare.

– Aş dori să te sărut, Christiane. Înainte de a pleca.

Fata rămase absolut nemişcată şi tăcută, cu buzele uşor întredeschise, pironindu-l cu privirea.

Apoi începu să plângă şi ochii i se umplură de lacrimi lucitoare.

Atunci când el prinse s-o liniştească, ea îi spuse printre sughiţuri:

– Nu pricepi? Tu ai cerut! Nu ai furat!

Bărbatul se aplecă şi îşi atinse buzele de obrazul ei. Christiane întoarse capul şi gurile li se întâlniră doar câteva clipe.

Ives o atinse pe umăr.

– Poate că într-o zi...

Fata scutură din cap.

– Nu te voi uita.

Uşa se închise în urma lui şi englezul trecu pe lângă Sullivan fără a-l vedea.

Singură în cameră, Christiane lăsă capul în jos şi nu-şi mai reţinu plânsul. Ives salvase integritatea fiinţei ei. Iar acum plecase.

Allenby îl urmări pe timonier păşind pe coridor. Nu-l mai văzuse niciodată atât de înnegurat. Constatarea îi alungă propriile sale gânduri disperate.

– În regulă, timonier?

Ives se uită la el, şi chipul i se lumină încet, ca după un nor trecător.

– Da, domnule. Presupun că da.

Întoarseră privirea amândoi atunci când Goudie coborî cu zgomot pe scara îngustă, ce ducea la o terasă de pe acoperiş.

– Am strigat după tine, Allenby! îşi recăpătă stăpânirea de sine şi adăugă pe un ton aproape indiferent: Avem musafiri. Vino să vezi.

Cei doi îl urmară pe terasă. Se făcuse seară, dar

lespezile încă erau încinse de la soare. Cerul îşi schimbase iarăşi aspectul, norii se îngrămădeau, cu tuşe de roz, asemenea unor ghemotoace pufoase de coral.

Allenby ezită atunci când Goudie zise:

– Rămâneţi amândoi pe loc!

Locotenentul zări vasul german amarat şi se duse brusc cu gândul la ţipetele îngrozitoare ale lui Ryder, la chipurile de deasupra copastiei înainte de a fi fost pulverizate de bomba lui. Zări crucea neagră pictată pe puntea din faţă a vasului. Nu sesiză nici o schimbare.

– Nu acolo, spuse încet locotenent-comandorul. Uită-te dincolo de promontoriu.

Allenby îşi simţi muşchii stomacului contractându-i-se. Două siluete negre, nemişcate, pe marea ce se unduia nepăsătoare. După cât se părea, ocoliseră pe cealaltă parte a insulei, rămânând în preajma ţărmului, ascunse.

– Ce sunt? se pomeni el şoptind.

Goudie râse scurt.

– O, sunt nişte vechi prietene de-ale mele. E-Boat-uri.

Dacă nici Goudie nu le ştia, atunci nu le mai ştia nimeni.

Allenby îl urmări din profil, sondându-i reacţiile cu privire la şansele lor. De vor fi existat.

– Au ancorat, continuă el. Pe-acolo e foarte puţin adânc. Dacă au de gând să intre în rada iahturilor sau să vină mai aproape de ponton, atunci vor prefera poate să aştepte să se lumineze de ziuă. Aruncă o privire înspre nori. Oricum, se va întuneca în curând. Bănuiala mea e că intenţionează să rămână acolo unde sunt. Pot ţine sub observaţie atât pontonul, cât şi ascunzătoarea noastră de după promontoriu. Nu vor şti sigur de noi decât dacă vor debarca un detaşament de recunoaştere. După părerea mea însă au recepţionat semnalul de urgenţă.

Se uită la Ives, aflat cu gândurile în altă parte.

– Întoarce-te pe vas, cârmaci. Spune-i locotenentului Frazer că plecăm imediat. Să se pregătească încărcăturile de adâncime reglate la minimum. Zâmbi echivoc. Chiar şi aşa, ar putea să ne facă de petrecanie.

Goudie îl urmări pe Ives îndepărtându-se.

– De treabă, flăcăul ăsta!

– Ne vom lupta cu ei, domnule? întrebă Allenby.

– Dacă o vom face, vom pierde, crede-mă. Îl bătu pe umăr. Era prima oară când îşi îngăduia un asemenea gest. O să-i prindem la cotitură. Singura noastră şansă. Sunt ancoraţi la o jumătate de parâmă unul de celălalt. Am de gând să trec printre ei cu toată viteza. Ce spui?

Locotenentul ridică din umeri.

– Zic c-o să fie trepidant.

– Asta fără doar şi poate. Îşi pipăi tocul pistolului. Fata aia. Ar putea să le spună germanilor totul despre noi. Văzu chipul lui Allenby şi adăugă încet: Nu. Nu e stilul meu. Arboră zâmbetul său trist. Şi pe urmă, Ives nu mi-ar ierta-o niciodată! Grăbi pasul, coborând scara şi traversând casa pustie. Păcat că nu-i aici şi Isus-în-Mizerie. I-ar prinde bine să fie prin preajmă atunci când unul dintre parodiile alea de planuri ale lui se prăbuşeşte.

Zăriră rada întunecată a iahturilor şi silueta neagră a canonierei profilându-se lângă dig.

Allenby privi înapoi, însă casa era ascunsă de terenul în pantă. Se gândi la Ives şi la fată, un inamic pe care-l lăsau în urmă. La maiorul Thomas şi la David Ryder, îngropat în grădina generalului doar cu o rugăciune mormăită. La toţi ceilalţi care aveau să moară poimâine, indiferent dacă planul lor reuşea sau nu.

Goudie zise răspicat:

– Ei bine, hai să vedem de ce-i în stare domniţa noastră, ei?

10. ULTIMA ŞANSĂ

Locotenent-comandorul John Goudie stătea cu mâinile în sold în partea din spate a punţii MGB-ului, urmărind ultimele pregătiri pentru ridicarea ancorei.

Frazer urcă pe punte şi salută.

– Totul depozitat, domnule.

Goudie zâmbi.

– Cât ceremonial, aşa, dintr-o dată!

– Puterea obişnuinţei, domnule, răspunse canadianul. Se gândi la coca burduşită de sub picioarele sale. Un singur obuz dacă ar fi străpuns-o, ar fi transformat totul într-un abator. L-am instalat pe general cu soţia şi fiul în cabina W/T. I-am înghesuit şi pe servitori. Încercă să zâmbească. Mi-e teamă că nu prea e loc de-ntors.

Goudie îl privi impasibil.

– Mi se pare corect. O să aibă cambuza drept în faţa lor, capetele ofiţerilor şi motoarele exact în spate, iar puntea deasupra. Nu e cine ştie ce de capul cabinei de cart, dar, aflându-se chiar sub ea, sunt oarecum la adăpost, atât cât poate fi cineva protejat pe nava asta. Bine lucrat, pilot.

– Oamenii maiorului Thomas se găsesc, în majoritate, pe puntea de mese, însă pe trăgătorul lor de la Bren l-am postat la pupa, adăugă Frazer. S-ar putea să avem nevoie de ceva putere de foc suplimentară.

Îşi aminti de soldatul cu încheietura mâinii bandajată, atârnată de gât, cel căruia i-o zdrobise cu lovitura de revolver nu de mult. În sinea sa, canadianul ştia că, dacă n-ar fi fost necesară menţinerea liniştii, l-ar fi împuşcat pe loc. Sărmanul David Ryder, făcuse ca până şi acest lucru să nu mai aibă importantă. Soldatul se întoarse spre el în timp ce un marinar îl zorea să coboare. Frazer nu-şi putea aminti să mai fi văzut vreodată atâta ură pe faţa unui om.

Ei bine, acum au cu toţii nevoie de noi, se gândi locotenentul.

O lumină clipi în partea opusă a radei. Goudie îi

trimisese pe Archer şi pe un marinar cu brodul lor micuţ dincolo de promontoriu, să stea cu ochii pe E-Boat-urile ancorate. Ei raportaseră că germanii contactaseră deja nava de transport prin intermediul lămpii de semnalizare. Cu siguranţă că se întrebau ce s-o fi întâmplat pe ponton.

Telegrafistul descifră semnalul ce parvenea cu greu şi spuse:

– Şalupă lansată la apă de pe E-Boat-uri, domnule.

Goudie îşi scărpină bărbia.

– O chestie de-alea de cauciuc. O să le ia cincisprezece minute bune. Zări o siluetă în salopetă pe scara de pe punte şi o interpelă: Gata. S-o luăm din loc, şefule?

Maistrul Wright, ERA-ul, care veghea asupra alimentării cu energie şi asupra maşinilor MGB-ului, dădu din cap afirmativ.

– Mai gata nici că se poate, domnule.

Frazer îl văzuse arareori pe mecanicul de întreţinere şi se miră cum era posibil aşa ceva pe un vas atât de mic.

– Ieşim drept în larg de cum se întoarce Archer la bord. Vom lăsa baltă brodul, pentru că şi aşa vasul e prea încărcat, la naiba!

Aruncaseră peste bord cabluri de amarare, apă de băut, conserve de alimente, orice ar fi putut diminua cu vreun nod viteza lor în cazul în care ar fi reuşit să treacă de E-Boat-uri.

Goudie îl măsură calm cu privirea pe mecanicul-şef.

– Succes!

Nişte padele plescăiră în umbrele serii şi Frazer zări brodul apropiindu-se. Starea de spirit de pe vas era schimbată, se gândi el. Înfrânată, chiar mocnită. Plana ca un nor pe deasupra lor.

– Pune-ţi capacul de tablă, cârmaci! spuse Goudie.

Ives se aplecă să-şi ia casca de otel, pe care n-o putea suferi. Tocmai vroia să remarce că nimeni altcineva n-o purta, când locotenent-comandorul adăugă sec:

– Eşti important, iar tu n-o să ai posibilitatea să te fereşti ca noi ceilalţi, înţeles?

Ives îşi legă chinga sub bărbie.

– Înţeles, să trăiţi, domnule!

Îşi trecu degetele pe obraz, amintindu-şi de lacrimile ei, de gustul lor sărat de pe buze atunci când se sărutaseră. Dacă ar fi ştiut careva, ar fi murit de râs.

Goudie urcă în partea din faţă a punţii, deasupra cabinei de cart.

Nu se simţea nevoia să ridice tonul, era o linişte mormântală. Oricum, germanii se găseau de cealaltă parte a limbii de pământ întunecate.

Allenby urmărea, alături de Frazer, cum era înlăturat brodul şi cum Archer se îndrepta spre tunul de un kilogram din faţă.

– Vom ieşi cu toată viteza, zise Goudie. După numai câteva momente vom intra în acţiune. Acum. trăgători, ascultaţi comanda la mine. Ştiu că aţi participat cu toţii la câteva bătălii, însă, în toiul luptei, pot să uite chiar şi veteranii. Ţineţi minte că E-Boat-urile au carene de otel, nu de lemn ca noi. Aşa încât, concentraţi-vă tirul asupra punţilor superioare. Întrucât vom căuta să ne apropiem cât mai mult posibil de E-Boat-ul de la babord, asta înseamnă foc de voie la tribord. Aruncă o privire înspre pupa; figura sa calmă şi braţele încrucişate produseră o oarecare impresie pe fundalul norilor roz. Echipa de la încărcăturile de adâncime, nu le aruncaţi până nu primiţi ordin. Ezită. Asta-i tot, flăcăi. Vânătoare plăcută!

Frazer urmări chipurile celor din preajma lui: tânărul telegrafist, Ives şi mitraliorul de sub aripa tribord a punţii.

N-ar fi putut arăta cu mult prea diferit la Trafalgar sau la Jutland, se gândi el.

Cizmele scâlciate ale lui Goudie descinseră pe grilaj.

– Allenby, tu te duci la pupa, la încărcăturile de adâncime şi la Oerlikon-uri. Şi nu uita, o să fie un pic demoralizaţi de absenţa lui Ryder.

Frazer îl privi pe englez. Oare acesta remarcase felul uluitor în care Goudie se gândea până şi la cele mai mici detalii?

Allenby zâmbi.

– Ne vedem mai târziu, Keith.

Canadianul duse mâna la şapcă.

– Ba bine că nu. Stai cu capul la cutie!

Goudie privi în jur pe punte.

– Eliberaţi faţă. Eliberaţi spate, ordonă el, şi odgoanele şerpuiră la bord. Curs înainte!

MGB-ul se depărtă încet de dig, înlăturând brodul abandonat şi un şart ce plutea în derivă, pe măsură ce deschiderea de apă dintre carenă şi ţărm se lărgea.

Frazer pândea, aşteptând momentul. Ghinionul ar fi fost ca motoarele să dea rateuri la această plecare nu prea ortodoxă.

Goudie i se adresă lui Ives:

– Dacă puntea va fi rasă, preiei comanda până când domnul Allenby va putea veni de la pupa. Totul trebuie făcut cu punct şi virgulă. Nu există altă şansă.

Scoase pipa stinsă din buzunarul pantalonilor largi şi o îndesă în colţul gurii.

Frazer aruncă o privire terenului în pantă, care ducea la casa generalului. Acesta rămăsese aproape în întuneric. Gândul îi zbură la fiul italianului, aşa cum îl văzuse ultima dată în cabina W/T. Un băiat arătos, cu ochii închişi la culoare, speriaţi. Dacă se va întâmpla ce e mai rău, gândi locotenentul, măcar vor pieri împreună. Îl auzi pe Ives testându-şi casca şi îşi aminti de felul blând în care acesta ridicase trupul gol al fetei şi plecase cu el de sub privirile torţionarilor ei. Protector. Sau îl afectase atât de adânc pe Ives, încât să nu mai poată trece peste asta?

Goudie scrută cadranul ceasului. Apoi se aplecă deasupra portavocei centrale:

– Şefule? Dă-i drumu'!

Motoarele se treziră la viaţă într-un singur vuiet, şi aerul din rada strâmtă se alătură zarvei lor. Pe punte se răspândiră vapori de petrol, făcându-l pe unul dintre marinari să izbucnească într-un acces de tuse. Carena tremura sălbatic, iar muniţia şi echipamentele prost legate contribuiau şi ele la vibraţiile acesteia.

Goudie privi fix capul compas, aşteptând ca bompresul să se alinieze cu vârful promontoriului.

– Cu toată viteza înainte!

Canoniera păru să salte în fată, de parcă un bici invizibil ar fi mânat-o din urmă. În câteva clipe, carena prinse

viteză; valurile de la prora începură să salte de-o parte şi de alta a acesteia, iar siajul să se burzuluiască într-o brazdă înspumată, croită de cele trei elice.

Frazer se apucă de parapet şi simţi coca ridicându-se aidoma unui hidroavion, pe măsură ce turaţiile se înteţeau şi-i purtau în salturi spre larg. Stropii potopeau prora, răpăind pe punte ca nişte alice.

Goudie nu-şi ferea privirea şi părea să strige chiar prin jetul de picături.

– Aşa mai merge, la naiba!

Trecură cât mai razant cu promontoriul, apoi virară brusc la babord, atunci când E-Boat-urile se iviră ca din senin în câmpul lor vizual. Siluetele lor întunecate apăreau suprapuse ca două dâre de condens pe un geam aburit. Toate aceste gânduri sălbatice îi străbătură mintea lui Frazer în timp ce firul roşu solitar al unui trasor spintecă marea, îndreptându-se spre ei.

– Deschideţi focul!

Vocea lui Goudie a fost înăbuşită de răpăitul instantaneu al Oerlikon-urilor şi de bubuitul ceva mai grav al tunului de un kilogram. Apoi cele două mitraliere adăugară ţăcănitul lor, care îţi sfredelea urechile. Trasoarele sfâşiau suprafaţa mării, însângerată de reflectările acestora.

– Ceva în apă! Prora babord! zbieră cineva.

Frazer se crispa la gândul unei coliziuni. La viteza asta, orice corp solid ar fi putut să sfârtece fundul vasului.

Era barca de cauciuc a germanilor. MGB-ul ce se năpustea prin apă surprinse vâslele încremenite în aer şi pe marinarii înarmaţi holbându-se cu groază la el.

Şterseră uşor barca de cauciuc, dar suficient cât s-o dea peste cap într-un vârtej de spumă şi chipuri uluite, de guri căscate, ca nişte găuri negre, de strigăte acoperite de vuietul motoarelor.

Gloanţele scrijeliră coca vasului şi Frazer auzi geamurile cabinei de cart făcându-se ţăndări. O bubuitură de tun se alătură bombardamentului, şi canadianul simţi puntea tresăltând atunci când fierul îşi atinse ţinta. E-Boat-ul cel mai apropiat era pe urmele lor; se părea că tăiaseră cablul

de ancorare şi vasul se legăna deja în mijlocul spumei pe care puternicele motoare Daimler Benz o ridicau, tuşind şi trezindu-se la viaţă.

– Încărcăturile de adâncime! Pregătiţi! ţipă Goudie.

Pe punte răsunară împuşcături şi trasoarele spintecară aerul, doborând pavilionul alb, care căzu plutind ca o fantomă. Telegrafistul dădu fuga să-l înlocuiască, însă Goudie îl prinse de braţ.

– Putem lupta şi fără el, maniac mic!

Rânjea. Chipul său ca o mască îşi schimba culoarea la lumina reflectată a trasoarelor şi a tirului cu obuze.

E-Boat-ul se apropia ameninţător de ei şi Frazer văzu câteva siluete fugind să se pună la adăpost, în timp ce micul MGB îşi făcea drum pe lângă el.

Goudie trase un ghiont cu cotul în butoiul de semnalizare. Se auzi zăngănitul metalic al încărcăturilor de adâncime prăvălindu-se peste bord. Se produse o străfulgerare puternică la tribord şi ţeava unei mitraliere zbură pe deasupra capetelor, căzând cu un plesnet în apă. Cealaltă rămase îndreptată spre cer, cu fragmente din trupul marinarului care trăsese până atunci în E-Boat-ul mai îndepărtat atârnând în hamuri ca nişte cârpe însângerate.

Când încărcăturile de adâncime explodară, ţâşniră două coloane de apă strălucitoare. Una dintre el se declanşase probabil foarte aproape, se gândi Frazer, şi E-Boat-ul păru să se dezechilibreze, nimerind la baza ei, după care se redresă într-un vârtej de fum şi stropi. Canadianul se aplecă în spatele parapetului de mahon, în care răbufniră noi trasoare. MGB-ul fusese zguduit din toate încheieturile de explozia încărcăturilor, iar E-Boat-ul cel puţin găurit.

Însă celălalt vira acum cu ancorajele abandonate pe apă, în voia sorţii, lansându-se în urmărire. Tunul din faţă pivotă pentru a menţine MGB-ul în vizor.

Goudie înjură în vreme ce alte rafale izbiră coca.

– Acuşi ne face praf motoarele!

Înghionti din nou butonul şi, într-o clipă, alte două încărcături explodară în urma lor. Dar căpitanul german era hârsit în astfel de trucuri ale Forţelor de Coastă.

Masivul E-Boat se legăna dintr-o parte în alta, navigând în zigzag printre respectivele coloane de apă.

– Mitralierele de la pupa nu mai funcţionează, domnule!

– Ia-l pe Weeks de la MG-uri şi trimite-l la încărcături. E singura noastră şansă.

Frazer aruncă o privire în urmă.

– Nu tabără pe noi, domnule! strigă răguşit şi încordat.

– Nici nu vrea! Se va tine la distantă până va prinde o lovitură în plin.

Cele două Oerlikon-uri deschiseră focul din nou, iar Frazer şi-i imagină pe Weeks şi pe Allenby acolo jos. Era bucuros să-i ştie împreună.

Parapetul parcă sări din ţâţâni şi pe blindajul subţire îşi făcură apariţia găuri strălucitoare ca nişte stele, în timp ce o nouă izbucnire de foc scrijeli puntea, asemenea unui ferăstrău circular.

– L-au doborât pe căpitan, domnule! ţipă Ives.

Frazer se avântă dintr-un salt pe puntea care rula nebuneşte şi-l prinse pe Goudie pe după umeri. Avea cămaşa plină de sânge, dar îşi ţinea ochii larg-deschişi.

– Lasă-mă pe mine! icni el. Scoate vasul din rahatul ăsta!

Locotenentul îl rezemă pe-o parte şi o clipă se miră cum de scăpase. Apoi îl zări pe tânărul telegrafist în celălalt colt, lângă scară. Îi fuseseră smulse picioarele, iar el părea să se holbeze la mâinile încleştate, ca nişte gheare însângerate, pe stomac, ca şi cum şi-ar fi ţinut măruntaiele să nu se reverse. Capul îi căzu îndurător în lături şi muri. Îl străpunsese un proiectil, înainte de-a se împrăştia pe punte într-un vârtej de schije. În lipsa acestui obstacol, Goudie ar fi fost luat în plin.

Frazer apucă portavocea şi repetă apelul de două ori până când răspunse Wright. Numai Dumnezeu ştia ce putea să se fi întâmplat acolo jos. Orice explozie, indiferent din ce parte venea, răbufnise probabil ca şi cum avea să năvălească peste ei, unde stăteau chirciţi printre motoarele duduitoare.

– Şefule! Am belele la tribord! Sunt nevoit să virez strâns!

– Când doriţi, replică Wright.

Canadianul privi în jur pe punte. Goudie încă nu-şi pierduse cunoştinţa; numai ochi şi urechi, încerca să prindă tot ceea ce se întâmpla. Telegrafistul se legăna o dată cu vasul, de parcă ar fi fost adormit, iar singurul marinar rămas pe punte căuta să-şi bandajeze genunchiul acolo unde o aşchie de lemn i se înfipsese din zbor ca o săgeată.

– Turner! Du-te la pupa şi spune-i domnului Allenby că voi vira şi voi angaja lupta! Să lase în jos flotoarele de fum!

Omul păru să uite durerea şi-l privi lung pe Frazer, după care coborî scara clătinându-se. Aproape că îşi pierduse cumpătul, dar faptul că Frazer îi reţinuse numele, în ciuda tuturor vicisitudinilor, avu parcă darul să-l domolească.

Un fragment de metal ricoşă cu zgomot pe casca lui Ives. El lăsă din nou spiţele în voie, neputând să îndure ceea ce pătimea nava. Ştia că Goudie nu-l scăpa din ochi, amintindu-şi probabil despre insistenţa lui, fără de care bucata de oţel inamică s-ar fi aflat acum înfiptă zdravăn în ţeasta sa.

Nu putea să mai dureze mult. Nici un vas n-ar fi reuşit să reziste unui astfel de tratament. Poate că supravieţuitorii aveau să fie debarcaţi iarăşi pe acea insulă. Oare urma s-o reîntâlnească pe fată într-o asemenea postură? El însuşi prizonier?

Cu marea care năvălea în strâmtul cheson din spatele punţii, ori de câte ori nava îşi schimba cursul, era tot atât de greu să judeci pe cât era să-ţi menţii echilibrul. Allenby se prinse cu mâinile de marinarul rănit şi se apropie cu faţa la numai câţiva centimetri de-a acestuia, pentru a asculta instrucţiunile transmise de Frazer.

Puntea se zgâlţâia sălbatic, iar elicele zvârleau uriaşe mase de apă, asemenea unei gigantice cozi de peşte. Allenby se împletici până la gurile de eşapament şi bascula flotorul peste bord. Acesta colectă jetul de gaze de la gura obturată din apă, redirecţionându-l către cealaltă, deschisă acum în aer. Instantaneu, locotenentul văzu vaporii cum se ridicau sub forma unei perdele de fum

zdrenţuite.

– Încărcăturile de adâncime! Weeks, încetează focul şi dă-mi o mână de ajutor! Şi tu, Turner, că încă n-ai murit!

Allenby încercă să înghită în sec, dar gura sa era toată o rană de la praful de puşcă şi de la ordinele zbierate.

– Să spargem adunătura asta! E singura noastră şansă!

Weeks privi lung zidul înalt de fum din spatele lui. Înaintau atât de repede pe apă, încât acceptai cu greu că marea şi vântul erau aşa de calme. După cum se îngrămădeau norii, în mai puţin de-o oră avea să fie întuneric beznă.

Matelotul zise cu voce tare:

– La naiba, acu' şi dacă ar fi peste un an, tot nu mai contează!

Ţinându-se de rastelul cu încărcăturile de adâncime, Allenby se uita ţintă la reglajul fiecăreia şi ochii îi şiroiau de lacrimi. Prevedea o explozie zdravănă. Era posibil să le aranjeze şi vasul lor, reflectă locotenentul, dacă nu cumva acesta se scufunda deja. Arăta probabil ca o solniţă.

Auzi vocea lui Frazer dinspre punte. Apoi remarcă subita schimbare de tonalitate când se opri motorul lateral de la tribord. Cârma se propti puternic în apă şi el ateriză la pupa. Allenby luptă din răsputeri să nu-i slăbească strânsoarea, cu marinarul rănit, care se prinsese de el şi care icni de durere atunci când aşchia din picior se atinse de rastel.

Urmau să acţioneze la modul „dă şi fugi" de nenumărate ori, gândi Allenby surescitat. Văzu marea cum se revărsa peste bord, cuprinzându-le picioarele şi afetul abandonat. Când ridică privirea, fumul dispăruse. Se holbă la Weeks absolut neîncrezător. Reuşiseră. Acum se îndreptau spre perdeaua de fum.

Căpitanul inamic îşi imagina, probabil, că încercau s-o şteargă la adăpostul fumului, în speranţa de a se pierde până la urmă în întuneric. Dacă era aşa, atunci îl aştepta un adevărat şoc. Surprinzător, Allenby lăsă capul pe spate şi hohoti de un râs necontrolat. Ceilalţi îl scrutară neliniştiţi, socotind că o luase razna.

Încă mai râdea atunci când plonjară în fum, orbiţi şi

dezorientaţi, stând în expectativa primului contact.

O rafală de trasoare trecu razant la tribord şi mingi incandescente se iscară în fumul învârtejit.

Nici să fi vrut, căpitanul german nu şi-ar fi dezvăluit mai bine poziţia.

Soneria zbârnâi lângă Allenby, căruia râsul i se stinse pe buze. Apoi alergă cu Weeks la încărcături. O fracţiune de secundă se întrebă dacă altfel ar mai fi fost capabil să-şi stăvilească acel râs nebunesc.

Încărcăturile căzură de-a rostogolul, unele după altele. Cine montase rastelul pe MGB ştia cu exactitate ce situaţii urma să înfrunte acesta.

Allenby simţi o reţinere atunci când impunătoarea mustaţă albă a valului de la prora ţâşni din fum, cu tunul dinainte al E-Boat-ului încă trăgând pe direcţia veche. Acolo unde ar fi dat peste o ţintă ideală, dacă Frazer ar fi rămas pe acelaşi curs. Orice precauţie dispăruse. E-Boat-ul se năpustea spre ei cu toată viteza. MGB-ul vină încă o dată, şi Allenby căzu pe punte, înecându-se sub tone de apă.

Strâns lipit, cu mâinile râcâind după ceva de care să se prindă, locotenentul simţi încărcăturile explodând. Ca şi când ar fi lovit o mină. Carena păru să zvâcnească sub el şi auzi brusc un scrâşnet metalic foarte strident venind de la unul dintre arbori. Dacă mecanicul-şef nu-l oprea, elicea ar fi muşcat din vas, croindu-şi drum până la fund.

Weeks îl zgâlţâia, în timp ce chipul şi corpul îi şiroiau de apă.

E-Boat-ul încetini, virând din faţa inamicului. Allenby observă că începea să se lase pe lateralã şi fumul se revărsa de la prora.

Weeks ridică mâinile şi chiui. Chiar şi soldatul de la Bren se săltă în picioare, clătinându-se, şi rânji înspre E-Boat cu un amestec de uimire şi neîncredere.

De la prora se făcu auzit glasul lui Frazer. Îi atenţiona pe toţi că încă nu se terminase.

– Vino pe punte, Dick! Apoi adăugă pentru ceilalţi: Al naibii de bine lucrat, flăcăi! Dar, pesemne, Pirpiriii au ţipat deja la radio după ajutor, aşa că-i musai să facem paşi mai

repede!

Allenby ajunse pe punte şi privi lung, cu spaimă, găurile de schije şi de gloanţe, porţiunile întinse pe care sângele, chiar şi în bezna care se aşternea, părea să se vadă încreţindu-se în ritmul vibraţiilor carenei. Cineva îl acoperise pe telegrafist cu câteva dintre pavilioanele sale de semnalizare, iar locotenentul îl văzu pe Ives în genunchi, bandajându-l pe Goudie la umăr, în timp ce un ajutor stătea la timonă. Era prima dată, de la avântarea lor nebunească în larg, când acesta lăsase spiţele din mână.

Frazer se şterse pe faţă cu o batistă soioasă.

– Mecanicul a fost nevoit să oprească lateralul de la tribord. S-a încins ceva. N-a avut încotro.

Cercetă trăsăturile palide şi murdare de fum ale prietenului său.

– Ţi-e bine?

Allenby dădu din cap afirmativ. Se simţea zăpăcit. Îi era rău.

– Am pierdut trei oameni, Dick. Împuşcaţi. Trei răniţi, inclusiv căpitanul. Ezită. Archer face un tur să vadă stricăciunile de la tunuri. Ai vrea să?...

Englezul încuviinţă din cap.

– Da, o să cobor. Aruncă o privire trupului acoperit cu pavilioane. Sărăcuţul Sparks! spuse el absent.

Îşi croi drum pe bâjbâite şi urechea sa recepţionă duduitul neregulat al motoarelor. Viteza urma să fie drastic redusă, iar Ives să tragă din greu pentru a-i ţine pe curs. Oare acest lucru însemna că aveau să fie prinşi şi distruşi, după toate prin câte trecuseră? Era nedrept. Necinstit.

Mecanicul de întreţinere dăduse drumul pompelor. Din locul de la piciorul scării, unde se oprise, Allenby văzu apa cum se prelingea din partea planşeului diagonal muşcat de gloanţe.

Cabina W/T era atât de înţesată de lume, încât locotenentul se simţi mişcat, în ciuda înverşunării sale.

Generalul stătea înghesuit într-un colţ, cu braţele petrecute în jurul fiului şi al soţiei. Băiatul îi surâse lui Allenby, după care izbucni în lacrimi. Servitorii îl priveau

lung cum se ţinea de pragul uşii, iar el bănui că-l vedeau ca pe o arătare ieşită din mare. Se străduí să zâmbească.

– Nu e nimeni rănit?

Era uimitor modul în care zâmbetul şi vocea lui îi reconfortară pe ocupanţii cabinei. Aceştia începură să vorbească toţi deodată, deşi Allenby nu-i putea auzi prea bine, căci urechile îi ţiuiau încă de la tirul persistent.

– O să încercăm să vă aducem ceva fierbinte de băut, ei? spuse el.

Aprobară bucuroşi din cap, acceptând, în fine, faptul că rămăseseră în viaţă. Văzuse atât de des asemenea scene! în carnajele provocate de explozia vreunui mănunchi de bombe sau a vreunei mine, atunci când cineva, aşa ca el, uita de dispozitivele capcană.

O ceaşcă de ceai. Părea să facă minuni de fiecare dată.

Îşi croi drum mai departe până la cambuză, care primise lovitura directă a unui obuz. Aici, ceaiul nu mai ajuta.

La intrarea pe puntea de mese, Allenby îl zări pe maiorul Thomas discutând cu caporalul său. Suna a poloneză, însă amândoi o dădură pe engleză la apariţia locotenentului.

– S-a terminat? întrebă repezit Thomas.

Allenby îl măsură din priviri cu antipatie.

– Ambele E-Boat-uri sunt făcute knock-out, domnule. E posibil ca unul dintre ele să se scufunde.

Sesiză mândria subită care se strecurase în tonul său. Pentru prima dată înţelese ceea ce înfăptuiseră împreună.

Expresia de pe chipul lui Thomas nu se schimbă.

– Aici sunt trei morţi.

Locotenentul trecu pe lângă el şi zări trupurile lângă masa popotei. În partea laterală a navei erau câteva găuri prin care ţâşneau jeturi de apă ori de câte ori etrava se scufunda, spintecând vreun val.

Majoritatea becurilor se spărseseră, însă Allenby văzu că unul dintre soldaţii morţi avea încheietura mâinii bandajată. Poate că, în definitiv, Keith Frazer scăpa de curtea de anchetă. Ţinând cont de ceea ce făcuse, ar fi încasat-o al naibii, gândi el.

– Aş dori să mă văd cu generalul, spuse Thomas.

– Voi comunica pe punte, domnule. Dar toată lumea este obligată să staţioneze până ce vom reîncărca. Când se va face ziuă, mă îndoiesc că rămânem multă vreme singuri. Indiferenţa nedisimulată a lui Thomas îl copleşea de furie. Vă recomand să-i puneţi pe oamenii dumneavoastră să astupe găurile. Şi-aşa stăm rău, nu ne mai trebuie şi santinele inundate de apă.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre punte. În mod intenţionat nu-i spusese maiorului că Goudie era prea grav rănit pentru a mai rămâne la comandă. Thomas era nesuferit oricum, şi fără să ştie că are în subordine doi locotenenţi.

Frazer primi raportul şi remarcă:

– Minunea naibii că a scăpat cineva!

Auziră scârţâitul unei gruie şi se întoarseră. Un marinar ridica pavilionul alb înapoi pe vergă. Îi privi pe cei doi ofiţeri şi scuturâ din umeri.

– Sparks a vrut s-o facă el. Mi s-a părut nimerit.

Se înfiinţă şi Archer.

– Tunul de un kilogram e pe control manual, zise el, istovit. L-a lovit un fier cât pumnul.

Weeks se căţără pe punte cu o tavă cu căni.

– De unde le-ai scos? întrebă Frazer.

Allenby luă o cană.

– Nu-i ceai.

Era rom curat, căruia Weeks jură că-i dăduse foc un proiectil ce nimerise în magazia de alimente.

Goudie deschise ochii şi privi fix spre ei.

– Câte-o duşcă la fiecare.

Încercă să surâdă, dar durerea îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Matelotul se lăsă lângă el.

– Acum dumneavoastră, domnule.

Acesta dădu pe gât, tuşind, romul simplu, însă reuşi să îngaime:

– Aprobat!

Oamenii lucrară în tăcere aproape toată noaptea. Băgară morţii în saci, pe care-i legară la rastelul golit de

încărcături de adâncime. Şeful de echipă Sullivan comentă:

– Acum nu se mai sinchisesc de udătură.

Ives rămase la timonă; pleoapele i se lipeau de oboseală, iar privirea îi pricinuia încă neplăceri de la fum. Era ca şi cum ar fi fost viu doar în parte, gândi el. Ca şi când s-ar contempla pe sine din afară.

Frazer rămase pe teugă şi-l trimise de nenumărate ori pe Archer în cabina de cart să verifice calculele iniţiale. În ciuda faptului că bodogănea mai tot timpul, maistrul Wright făcea minuni. Chiar numai cu două elice în funcţiune, se descurcau onorabil, navigând cam cu optsprezece noduri pe oră. Prima geană de lumină avea să-i găsească în dreptul ultimei porţiuni de coastă sardiniană. Canadianul se duse cu gândul la ultima încercare disperată de a-i veni de hac E-Boat-ului, la uimirea cu care îl urmărise virând lejer şi canarisind, atât de avariat, probabil, încât nu era posibil să fie reparat. Indiferent de întâmplările ce-i aşteptau atunci când ziua avea să-i lase la cheremul sortii, nimeni nu putea să spună că nu făcuseră imposibilul. Rânji şi faţa i se cută. Orice minune ţine ceva mai mult de trei zile.

Se gândi la Lynn Balfour. Probabil că femeia era la curent cu toate astea. Mai mult ca sigur, se afla în Biroul Operaţiunilor, împreună cu Prothero şi cu citadinul căpitan Heywood, cel pe care Goudie îl numise în mod ireverenţios Isus-în-Mizerie.

Da, s-o fi întrebând ce e cu ei. Ţinându-le pumnii. Poate lui în mod special.

Vocea lui Goudie îi sfredeli mintea frământată de gânduri:

– Nu moţăi, pilot!

Frazer dădu din cap şi plecă de lângă parapet. Aproape că adormise de-a-n picioarelea.

Allenby găsi o cutie cu bandaje nedesfăcută şi-i pansă cum se pricepu el mai bine pe răniţi, străduindu-se apoi să-i scoată lui Turner aşchia parşivă din picior. Această ocupaţie îl reţinu până după revărsatul zorilor. Gândul îi zbură la wrens Joanna. Oare când va primi scrisoarea de la

el? Îi va păsa cumva?

O dată cu prima geană de lumină care atinse norii, compania istovită şi împuţinată se găsea din nou la posturile de luptă.

Goudie păru mulţumit să-l lase pe Frazer să reorânduiască mâna de oameni, dar zise:

– Pune-i la muncă şi pe răniţi şi cheamă pe punte un fochist. Se pricep cu toţii la câte ceva, fie şi numai la spus rugăciuni!

Cuvintele rostite parcă îl obosiră, şi locotenent-comandorul căzu într-un somn agitat.

Se ivi soarele şi linia orizontului apăru la est ca o lamă ascuţită şi strălucitoare.

Marinarii îşi încleştară degetele pe arme, iar Archer rămase în poziţie de drepţi lângă tunul de un kilogram.

Lumina tot mai puternică le revelă adevărata dimensiune a avariilor: găuri şi aşchii sărite din plăcile punţii şi o groază de sânge, care în scocuri părea rozaliu.

Deasupra tuturor lucrurilor, pavilionul flutura în bătaia vântului, curat şi nefiresc.

Glasul lui Weeks îi făcu pe toţi să tresalte din reveriile lor:

– Verde patru-cinci! E-Boat-uri. Trei bucăţi.

Se produse o spărtură în nori şi o parte din mare deveni deodată foarte strălucitoare şi limpede, ca de metal.

– Ridicaţi-mă! horcăi Goudie. Îşi răsuci capul, în vreme ce clopotele răsunau prin toată nava. Daţi-mi o mână de ajutor, lir-aţi ai dracului!

Frazer duse binoclul la ochi şi clipi în lumina reflectată pe peticul de apă sclipitor. Apoi le văzu. Se mişcau încet, în front. Chiar în clipa în care îşi focaliza binoclul asupra vasului, acesta viră pe direcţia lor. Zăriseră MGB-ul.

– Se apropie, rosti canadianul.

Îl simţi pe Allenby foindu-se lângă el. N-avea rost să-l trimită la pupa, la Oerlikon-uri. Curând avea să se sfârşească totul.

– Vei lupta? întrebă englezul şi cercetă cu privirea expresia nenorocită şi şovăielnică de pe chipul celuilalt.

– N-o să fie o luptă, Dick. Iar cu neajutoraţii ăştia de

jos... Scutură din cap. De-ar fi fost doar un E-Boat, dar nu e cazul.

Goudie se clătină într-o parte, scrâşnind din dinţi de durere, în timp de matelotul Turner încerca să-l susţină. Turner era şi el slăbit de la sângele pierdut.

Allenby îi privi cu tristeţe.

– Cum am putea să-i lăsăm să moară, Keith?

Goudie trase adânc aer în piept şi dădu un chiot:

– Uită-te încă o dată! îl scutură pe Frazer de umăr până când rana îl făcu să dea drumul strânsorii. Sunt ai noştri! îşi plecă fruntea, aşa încât ceilalţi să nu-i poată vedea chipul. Sunt ai noştri, la naiba! Câinii!

Frazer urmări formele ce se apropiau. Bineînţeles, Câinii. Numele dat MTB-urilor şi MGB-urilor mai mari, din familia Fairmile Ds. Fuseseră adesea luate drept E-Boat-uri.

Canadianul lăsă binoclul în jos, conştient că de data asta, în ciuda imaginii înceţoşate, instrumentul nu avea nici o vină.

– Zi-le şi celor din camera motoarelor, şopti Allenby. Wright ar trebui să afle.

Cei trei Câini mari se alăturară protector canonierei. Frazer văzu echipajele cum se holbau în tăcere, apoi auzi megafonul conducătorului lor răsunând pe ape. Cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată, după cât îşi amintea.

– Suntem însărcinaţi să vă escortăm înapoi la tata, dacă nu cumva aveţi nevoie să fiţi remorcaţi sau să doriţi să abandonaţi vasul.

– Şapca! icni Goudie. Daţi-mi şapca!

Şi-o îndesă pe cap, aşa pătată de sânge cum era, după care se târî, ţinându-se de balustradă, până la grilajul din fată.

– Să ne remorcheze? Să abandonăm? Îi aruncă o privire lui Frazer. Spune-i găozarului ăluia că ne vom îndrepta spre bază conform ordinului. Se mai înduplecă un pic. Şi adaugă mulţumirea noastră pentru că ne-au ţinut tovărăşie. Se prăbuşi pe punte şi murmură:

– Ţi-am zis eu că navele astea mici sunt valabile. Apoi

leşină.

O oră mai târziu, sosi acoperirea aeriană promisă.

Frazer, Allenby şi Ives dădură mâna cu solemnitate, în timp ce avioanele spintecau aerul pe deasupra capetelor lor, atât de jos, încât făcură să fâlfâie pavilionul ca de la o adiere de vânt.

Se terminase.

11. FAŢETE ALE RĂZBOIULUI

Comandorul Aubrey Prothero se sprijini pe biroul său şi privi lung marea hartă de pe peretele opus. Undeva deasupra capului său, în Portsmouth Dockyard, continua, probabil, obişnuita hărmălaie asurzitoare a pistoalelor cu butoane şi a utilajelor, ca urmare a reparaţiilor efectuate la diferitele tipuri de nave care supravieţuiseră zecilor de bătălii.

Era luna ianuarie a anului 1944. Putea să urmărească pe hartă dimensiunile succeselor Aliaţilor de până la actualul impas. Acum şase luni, invadaseră Sicilia. Operaţiunea Husky avusese şi momentele ei delicate, dar în ansamblu fusese o reuşită.

Apoi, în septembrie, Operaţiunea Avalanche, în care o şi mai mare forţă armată combinată lovise plajele italiene. O botezaseră sugestiv, se gândi el încrâncenat. Dar asta nu era Sicilia. Inamicul bătuse în retragere, însă lansase în mod repetat nişte contraatacuri de-o incredibilă ferocitate. Acum, cu sosirea iernii, armatele aliate nu mai avansau cine ştie ce. La fel era şi pe frontul de est, acolo unde milioane de ruşi şi de germani luptau, îngheţau şi mureau.

Gândurile lui Prothero reveniră la Sicilia. Se mândrea cu statutul dobândit de grupul din Operaţiunile Speciale. Erau ca nişte vârfuri de lance ascuţite, care împungeau duşmanul ori de câte ori se ivea ocazia, hărţuindu-l peste tot. În linii mari, hotărî Prothero, Marina Regală se descurcase binişor. În septembrie, de exemplu, nişte submarine de buzunar, X-Craft, pătrunseseră într-un fiord norvegian şi plasaseră încărcături explozive dedesubtul celei mai mari nave de război inamice, cuirasatul *Tirpitz*. Spionajul raportase că acesta era ca şi eliminat din război.

Şi nu mai departe decât acum vreo săptămână, vestea unei noi victorii. Nava port-drapel *Duke of York* a amiralului Fraser se luptase cu crucişătorul *Schamhorst*, pe care-l distrusese. Ultima mare navă a Germaniei.

Într-un fel, era ciudat, dacă stăteai să te gândeşti.

Schamhorst fusese vasul de război inamic cu cele mai multe succese şi care îşi câştigase sincera admiraţie a Marinei Regale. Marinarii erau o adunătură bizară, reflectă el.

Comandorul se uită la ceas şi apăsă pe soneria interfonului. De ceas încă mai atârnau lanţuri din hârtie colorată, amintind de Crăciun, dar acum spânzurau inerte în atmosfera umedă.

Căpitanul Heywood avea să sosească în curând. Era genul de om punctual, care nici nu întârzia, nici nu venea mai devreme.

Uşa se deschise şi intendentul wrens Hazel îl privi întrebător:

– Domnule?

Foarte atrăgătoare, gândi Prothero, nu pentru întâia oară. Ochi încântători şi picioare drăguţe, pe care nici chiar ciorapii regulamentari nu puteau să le dezavantajeze.

– Vreau să trimit două comunicări. Ţi-ai luat carneţelul?

Tânăra se aşeză picior peste picior, şi părul ei închis la culoare strălucea în lumina puternică.

O fată foarte stăpână pe sine, o califică Prothero. Chiar dinainte ca fratele ei să fi fost ucis în acea explozie. Revăzu în minte chipul palid al lui Allenby în acea primă zi, apoi faptele acestuia din Sicilia. Generalul Gustavo Tesini îşi jucase rolul aşa după cum promisese şi, pe măsură ce Aliaţii înaintau, italienii dezertau, trecând de partea lor. Un răspuns direct, se zicea, la apelurile difuzate ale lui Tesini.

Mica echipă descompletată, care fusese Jupiter, se împrăştiase pentru o vreme, după cele două debarcări. Vasul fusese dus în Gibraltar pentru reparaţii temporare şi acum naviga spre Anglia, cu un echipaj ocazional.

Frazer şi Allenby se preumblaseră pe diferite vase, debarcând ori recuperând agenţi ai spionajului, sau vehiculând armament (erau cunoscuţi drept magazine de lichidare a stocurilor de luptă) către partizanii iugoslavi aflaţi sub conducerea însufleţită a şefului lor, Tito.

Goudie fusese adus cu avionul în ţară, după o scurtă

şedere într-un spital de campanie. Prothero îl vizitase la spitalul Marinei de-aici, din Haslar. Deşi grav rănit, locotenent-comandorul rămăsese la fel de intransigent şi de slobod la gură.

Acum, toată lumea vorbea doar despre inevitabila invazie din Europa, care nu putea avea loc decât în Normandia. Dacă era atât de evidentă, însemna că şi duşmanul trebuie să se fi gândit la ea.

Comandorul se îndreptă de spate şi simţi uniforma protestând. Bărbatul nu mânca mult şi nu era un băutor învederat. Îi repugna gabaritul taliei sale şi disconfortul resimţit la fiecare mişcare.

Dictă comunicările cu obişnuita-i concizie, concentrându-se cu ochii pe jumătate închişi.

– Şi vreau să-i trimiţi o copie ofiţerului de transmisiuni, la Plymouth.

Fata ridică privirea, cu creionul încremenit în aer, deasupra carnetului de comunicări.

– Asta înseamnă că locotenentul Allenby şi ceilalţi se întorc în tară, domnule?

– Da. Dintr-o oră în alta, dacă vor permite convoaiele, mormăi Prothero.

O studie gânditor. Avea ochi mari, căprui. De-ar...

– De ce? întrebă el.

Fata se îmbujoră.

– Au trecut prin atâtea, domnule.

Nu era un răspuns, însă Prothero ştia că nu avea să scoată mai mult de la ea.

– Comunică-i ofiţerului secund Balfour că vreau să-i vorbesc, da?

– Am uitat să vă spun, domnule. Are liber. S-a îmbolnăvit. Ofiţerul trei Manners răspunde temporar de Ops.

– Aşa.

Renunţă la ideea de-a o chema pe Manners. O femeie rece ca o reptilă. Un tovarăş cât se putea de potrivit pentru Heywood.

Sună telefonul şi Prothero ridică instantaneu receptorul.

Apoi i se adresă fetei:

– A venit căpitanul Heywood. Condu-l, te rog, aici.

Avea şi un surâs nostim, gândi visător comandorul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că oamenii lui îl plăceau cu toţii, în ciuda comportamentului său direct şi uneori grosolan.

Căpitanul Heywood intră şi se aşeză. Îl trecu un frison.

– Bate ca în Arctica, acolo deasupra! începu el.

Prothero îi întinse dosarul cu însemnări, încercând să remarce vreo reacţie din partea superiorului său în timp ce le citea.

– Se pare că te-ai gândit la toate, Aubrey, zise Heywood într-un târziu. Măriile lor au fost de acord să începi numaidecât mutarea HQ-ului în Cornwall. Desigur, va rămâne aici un personal administrativ.

Ideea mutării în West Country îi aparţinuse lui Prothero. Acolo, preparativele şi regruparea lor ar fi bătut mai puţin la ochi, pierduţi cum erau în mijlocul Armadei alcătuite din puzderia de nave şi şalande de debarcare ce înţesau fiecare port şi golf, din Wales până în Land's End.

Li se oferise un mic hotel chiar pe River Fall. Avea să fie o schimbare plăcută. Prothero se gândise că ar fi putut reprezenta o deschidere bine venită pentru echipa sa de ajutoare.

– Vestea cea bună, spuse Heywood, este că ţi-am mai făcut rost de două canoniere. Sunt în curs de reechipare adecvată pentru Operaţiunile Speciale; apoi, puteţi începe instrucţia împreună.

Prothero se duse din nou cu gândul la dezastrul care avusese loc în Med, atunci când pierduse nava cu numele de cod *Able Two*. Întotdeauna îşi dorise trei vase. O materializare mai aproape de realitate a şanselor de reuşită.

Un nou HQ şi o mai bună înarmare. Dar oamenii?

– Măriile lor şi-au dat aprobarea şi pentru sugestiile tale, zise căpitanul. O jumătate de tresă pentru Frazer şi o a doua tresă pentru Archer, din motive evidente. Vor fi şi nişte decoraţii: DSO pentru lunaticul ăla de Goudie şi DSC pentru Frazer. Probabil şi vreo două-trei medalii pentru ceilalţi.

– Dar cu Allenby cum rămâne, domnule?

– El are Crucea Regelui George, pentru numele Celui-de-Sus!

Prothero zâmbi.

– Aşa şi Malta o are, domnule.

– Da, bine, o să vedem. Când se întorc, poţi să le aranjezi nişte permisii. Se încruntă. Eşti sigur că vrei ca Goudie să rămână comandant peste toţi?

– Nici nu încape vorbă, domnule. E făcut pentru asta. O fi un pic cam răzvrătit, dar e al naibii de priceput.

– Mă gândeam că s-ar putea să spui altceva. Maiorul Thomas părea să considere că Goudie e... ăă..., ca să vorbesc pe şleau, e dus rău.

Comandorul ridică din umeri.

– Thomas are propriile sale păreri, iar eu le am pe ale mele, domnule.

Heywood îşi apropie palmele şi îşi împreună vârfurile degetelor, măsurându-l cu o privire severă.

– Ştiu ce simţi, dar n-ai dreptate. Se impune să folosim aceleaşi arme ca şi duşmanul, dacă vrem să-l înfrângem; indiferent cât de nemiloase ar părea acestea. Dacă germanii bagă groaza în populaţie, noi trebuie s-o facem şi mai bine. Avem nevoie de cei ca Thomas.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule! oftă Prothero.

Heywood încheiase deja discuţia. Ca şi problema Siciliei.

Erau nişte chestiuni care ţineau în aceeaşi măsură de domeniul trecutului.

– Îţi voi inspecta HQ-ul de îndată ce vei fi dispus.

Prothero încercă să nu exteriorizeze faptul că se simţea pus într-o situaţie neplăcută. Cele trei nave aveau să fie instalate comod şi în siguranţă pe River Fall, însă locurile de acostare erau la mare preţ din cauza creşterii flotei de debarcare. Cu câteva zile înainte îl sunase ofiţerul de la danele de-acolo şi se plânsese de lipsa unei înştiinţări prealabile. Spusese cu năduf că el nu-i scamator. Până la urmă, Prothero aplanase lucrurile, dar ţinea minte că îi ceruse de câteva săptămâni ofiţerului secund Balfour să facă aceste aranjamente. Ea îşi cunoştea meseria, şi, oricum, ofiţerul în chestiune s-ar fi pretat la nişte avansuri chiar şi prin telefon. Acum, Balfour era bolnavă. Va trebui

să se ocupe el de probleme, şi foarte repede, înainte ca Heywood să suspecteze ceva. Căpitanul era la fel de înţelegător precum o cărămidă.

– Vom dispune ca aceste trei vase să fie revopsite şi să primească numere de înmatriculare noi. Toate aparenţele vor lăsa să se creadă că fac parte dintr-o flotilă nouă. Ridică arătătorul în dreptul gurii. Strict secret, ca de obicei, zise el şi se sculă în picioare.

– Un păhărel înainte de plecare, domnule?

Căpitanul îşi consultă ceasul.

– La mine soarele nu-i încă deasupra vergii. Şi oricum n-am timp.

Prothero zâmbi. Era un joc pe care-i plăcea să-l practice. Observase că Heywood nu se ataşa prea mult de nimeni. Probabil că se temea să nu-şi întineze reputaţia în cazul în care ar fi gafat careva.

Comandorul îl conduse pe oaspete prin camerele vecine, cu tavanele acoperite de condens.

Unele dintre fetele lui erau deosebit de palide, se gândi el. Cornwall avea să le facă bine în mod cert.

Intendentul wrens Hazel bătea deja la maşină comunicările şi se pregătea să le trimită prin SDO.

Heywood nu păru s-o bage în seamă pe nici una dintre fete.

Joanna ridică privirea în timp ce Prothero îşi lua rămas-bun. Gândul îi zbură la Allenby şi la scrisoarea acestuia, care era împăturită cu grijă între filele chitanţierului ei.

*

* *

Frazer şi Allenby intrară în Secţia Operaţiuni Speciale şi priviră lung în jur, cu uimire. Păreau să lucreze foarte puţini oameni în birourile ca nişte pivniţe, iar coridoarele erau înţesate cu lăzi şi seifuri de oţel. Totul arăta ca după explozia unei bombe. Insă Prothero îi aştepta acolo, de parcă nu s-ar fi mişcat din loc niciodată.

Comandorul nu pierdu vremea. Îi aruncă întâi o privire lui Frazer.

– Veţi pleca în permisie cu toţii, iar mai înainte vă veţi pune la punct uniformele, înţeles? Presupun că ai aflat de jumătatea de tresă.

Canadianul zâmbi.

– Da. Mulţumesc, domnule. Chiar mă simt alt om.

Prothero surâse.

– Posibil.

Se întoarse spre Allenby. Ciudat cum de Frazer era atât de bronzat, în timp ce englezul părea să fi rămas neschimbat!

– Bănuiesc că a fost complet altceva faţă de ce vă aşteptaţi. V-aţi descurcat bine, foarte bine.

– Ce se întâmplă aici, domnule? întrebă Allenby.

– Suntem în curs de a ne muta în Cornwall. Veţi primi ordinele în perioada permisiei.

Ezită şi-i aruncă din nou o privire lui Frazer.

– Ar trebui să-ţi spun ceva. În calitate de cetăţean canadian, ai dreptate să te transferi înapoi în serviciul general, sau chiar în RCN[46] Am citit printre rânduri şi mă simt dator să te înştiinţez că, dacă te-ai întoarce în RCN, ai primi mai mult ca sigur o comandă numai a ta, probabil pe una dintre cele mai noi corvete. Urmări expresia lui Frazer şi văzu o indecizie bruscă acolo unde, până atunci, nu fusese decât satisfacţia deplină de a se fi întors teafăr. Dar trebuie să-mi comunici hotărârea ta până să înceapă pregătirile cu noile vase.

Allenby se dezumflă subit. Se aşteptase s-o vadă pe Joanna Hazel; o dată urcaţi la bordul unui convoi rapid din Gibraltar, nu prea se mai gândise la altceva. Acum ea dispăruse şi, oricum, poate se schimbase. Aici, în acest loc mohorât, s-ar fi simţit mai sigur pe sine. Şi, colac peste pupăză, Frazer pleca. Ar fi fost al dracului de prost să n-o facă, după toate cele prin care tocmai trecuseră.

Mintea canadianului se învolbură: avansarea în grad, discuţia despre primirea decoraţiei, iar acum şansa de a fi la comandă. Abia dacă le mai putea asimila pe toate.

– În orice caz, vorbi Prothero, cum termină cu tine cei de

---

[46] *Royal Canadian Navy* - Marina Regală Canadiană (n. tr.).

la Spionaj, cară-te în permisie.

Comandorul discutase deja cu Archer, sosit cu o zi în urmă. I se păruse foarte schimbat. Retras în el însuşi, chiar morocănos. Era posibil să se mai gândească în privinţa lui.

– M-am hotărât, domnule, spuse dintr-o dată Frazer. Aş dori să rămân.

Prothero radia, încântat că de la început avusese dreptate în privinţa canadianului.

– Acum vedeţi şi voi de ce alegerea a fost atât de dificilă. Se punea problema celor mai buni dintre voluntari, rosti el. Să fii bun în domeniul tău este esenţial, dar în Operaţiunile Speciale avem nevoie de acel ceva în plus. Se lăsă pe spate şi adăugă cu gravitate: Dar acum cunoaşteţi acest lucru, ei?

Allenby îl văzu pe Prothero aruncând o privire conturului palid de pe perete, din locul în care cândva stătuse ceasul, şi se pregăti să vorbească înainte ca bărbatul să le dea liber.

– Veţi avea tot acelaşi personal cu dumneavoastră în Cornwall, domnule?

Ochii mici şi strălucitori ai comandorului îl pironiră. Deci asta era. Allenby trecea drept un flăcău curajos, cu un dosar fără pată, însă nu se pricepea deloc să-şi ascundă sentimentele.

– De data asta va fi mai numeros. Vom deţine o flotilă proprie, ca să zic aşa. Tu, Frazer, vei fi al doilea la comandă după John Goudie, aşa încât mai ai timp să regreţi că ai refuzat transferul.

Frazer era încântat de Goudie. I se spusese că locotenent-comandorul aproape că se înzdrăvenise şi fusese trimis la un spital de recuperare, apoi în permisie. Canadianul nu crezuse vreodată că va apuca ziua în care să-l îndrăgească pe Goudie, darmite să-i mai simtă şi lipsa.

– Ofiţerul Balfour mai este mâna dumneavoastră dreaptă, domnule? întrebă el ca din întâmplare.

Prothero se afla tocmai pe punctul de a încheia discuţia, de a le închide gura invocând motivul secretului. Dar era

vorba de ceva legat de Frazer. Poate că acesta ar fi putut reprezenta exact omul de care ar fi avut ea nevoie. De cum îşi revenise din boală, Lynn Balfour se dusese la noul HQ din Cornwall. PMO[47]-ul descrisese afecţiunea ei ca pe o încordare şi o suprasolicitare în muncă. Un lucru destul de obişnuit.

– Da, este deja acolo, răspunse el. Se opri, cântărind momentul. Peninsula Cornwall este cam pustiită în sezonul actual. Furierul meu e din partea locului. O să vă lămurească ea unde vă duceţi. Îşi controlă cu un efort invidia bruscă. Dar înainte de orice, coase-ţi jumătatea aia de tresă. Acum, aşteaptă afară, vreau să vorbesc ceva cu Allenby.

Cei doi ofiţeri schimbară între ei priviri rapide şi Frazer făcu cu ochiul.

– Fii pe fază!

Când uşa se închise, Prothero spuse:

– Vă înţelegeţi bine împreună.

– Da, domnule.

Ce dracu' nu era în ordine? Tatăl lui, ori le fusese bombardată casa?

– Trebuie să te întreb ceva, şi este important. Cincisprezece minute mai târziu, Allenby ieşi pe coridor, alăturându-se prietenului său.

– De-acum o să fiu obligat să-ţi zic domnule. Englezul surâse, însă zâmbetul nu i se citi şi în privire. Frazer îl scrută gânditor.

– În orice caz, trei săptămâni de permisie nu-s de lepădat, nu?

Allenby îşi feri privirea.

– O săptămână.

Canadianul îl înfruntă din ochi.

– Cum adică, o săptămână?

– Voi fi rechemat să întreprind o operaţiune. Frazer se holbă la el.

– Atât de repede? Cu cine, pentru numele lui Cristos? Englezul păşi de-a lungul coridorului plin de gunoaie, cu mintea încă ameţită de şoc.

– La naiba, Keith, pe cont propriu, uite cu cine!

A doua zi, Allenby şedea în propriu-i dormitor, privind lung spre mica grădină din spatele casei. Merii, mândria şi bucuria tatălui său, erau de un negru smolit pe fondul alb al stratului subţire de zăpadă. Se instalase frigul. Casa părea cam răcoroasă, în ciuda focului care ardea de zor în camera de jos.

Locotenentul era convins că imaginaţia îi juca vreo festă, însă părinţii săi păreau, totuşi, atât de îmbătrâniţi faţă de cum îi lăsase! Pipăi teancul de reviste de pe bufet. Poveşti pe care le-ar fi putut repeta aproape cuvânt cu cuvânt. Ar fi fost hazliu ca unele dintre ele să fi fost scrise de Prothero. Poveşti despre război şi înaltă ţinută morală, cu totul deosebite de ceea ce văzuse el de când se înrolase în armată.

Încercă să-şi alunge din minte operaţiunea. Tatăl său îi observase deja nervozitatea şi neputinţa de a sta locului.

Ca şi în perioada petrecută în convoi, când încercase să doarmă. Trăsese perdeaua pentru a se bucura de o oarecare intimitate. Lucru dificil într-o cabină pe care o împărţeai cu alţi cinci tineri ofiţeri. Iar dacă apuca să adoarmă, imaginile începeau să i se filtreze printre gânduri. Străfulgerările orbitoare ale explozibilului aruncat pe puntea transportorului, marinarul solitar care se predase şi pe care Weeks l-ar fi împuşcat fără să crâcnească. Fata care încercase să-şi ascundă goliciunea şi slăbiciunea manifestată de el în acea situaţie, în timp ce Ives se arătase ca de stâncă.

Oftă. Auzi clinchet de ceşti şi farfurioare. Ceaiul. Coborî încet scările şi observă surprinderea mamei sale, care tocmai termina de aşezat masa cu cel mai bun serviciu al ei.

– Uniforma ta, Dicky! Ce-ai păţit?

Allenby se schimbase, punându-şi un jerseu şi o flanelă mai vechi. În mod destul de ciudat, acestea păreau să-i fie mari. Aidoma lui Alice în Ţara Minunilor, se gândi el. Cu fiecare vizită, casa devenea mai mică şi hainele mai mari.

– Arăţi ca de bogdaproste. Va trebui să te schimbi la loc. Diseară vine în vizită familia Mannering.

Tânărul nu-i putea suferi pe aceştia aproape la fel de

mult cum nu suporta să i se zică Dicky. Dar locuiau pe aceeaşi stradă, dintotdeauna, ca şi părinţii săi. Capul familiei era un expert după ureche într-ale războiului. Nici unul dintre cei doi nu părea să aibă şi nume de botez. Urma să fie o seară dificilă, însă era prima lui seară acasă. Avea să-şi dea toată silinţa.

Tatăl său îşi scoase pipa din gură şi spuse:

– Lasă băiatul în pace, mamă! A trecut prin încercări grele.

Femeia făcu atunci un gest mai rău decât orice reproş.

Traversă camera şi îl atinse pe obraz.

– Ştiu. Nu-i nevoie să-mi aminteşti. Uită-te la el.

– E un alt fel de război, asta-i tot, zise Allenby în timp ce se aşeza pe un scaun.

Mama sa ieşi să aducă ceainicul uriaş.

– Rău, nu-i aşa? întrebă tatăl.

Tânărul dădu aprobator din cap, şi ochii începură să-l usture brusc.

– Îngrozitor de-al naibii!

Părintele îşi mişcă piciorul artificial şi zâmbi.

– Să nu te-audă maică-ta că înjuri. Apoi adăugă: Ce mai face amicul tău canadian?

– Bine.

Allenby se crispă în sine însuşi. Ce era cu el? Aproape că cedase nervos din nimica toată. Şi-l imagină pe Frazer în Cornwall, încercând să decidă cum ar fi fost mai bine s-o întâlnească pe wrens a sa ofiţer.

– O permisie de şapte zile nu e cine ştie ce, după părerea mea, vorbi bătrânul.

– A, păi, ştii cum e. Se întreprinde ceva nou. Totul strict secret. O să fim tare ocupaţi.

– Aţi pierdut mulţi oameni, Dick? îl privea cu siguranţă de sine. Mie poţi să-mi spui. Ştii asta.

Locotenentul se pomeni că stătea în picioare, deşi nu-şi aducea aminte să se fi ridicat de pe scaun.

– Nu mulţi, tată. Dar nu erau cine ştie câţi nici la început.

Se uită la părintele său. Cum putuse oare tatăl să suporte războiul? Luni de zile în tranşee puturoase, pline

cu apă. Sute, mii de oameni morţi în asalturi sinucigaşe. Sârma ghimpată, gazul otrăvitor, mitralierele. Toate acestea făceau ca misiunea lor de a pune mâna pe un general italian să pară un lucru facil.

Mama sa intră şi se uită la ei.

– La masă, tată.

Dar din priviri îşi urmărea fiul.

– Domnul Mannering spune că până acum ar fi trebuit să cucerim întreaga Italie.

Allenby îi zâmbi.

– De ce nu-l trimit pe el? Sunt convins că i-ar înspăimânta pe germani peste poate. Pe mine cel puţin mă sperie.

Femeia turnă ceaiul şi întrebă:

– Ai întâlnit vreo fată drăguţă, Dicky?

– Da. Chiar am cunoscut-o.

Era doar o jumătate de minciună. Acum putea s-o vadă foarte clar. Ochii şi părul închis la culoare, vocea ei, toate acestea avea să şi le amintească mereu.

– E o wrens intendent.

Bătrâna îl privi cercetătoare.

– Deci nu-i ofiţer?

– Nu.

Tatăl îşi luă o felie de chec. Făcut în casă. Era şi normal, doar li se întorsese fiul.

– Cum o cheamă?

– Joanna Hazel.

Pur şi simplu îi scăpase. Văzu neliniştea subită din ochii tatălui său. Mama nu părea să fi sesizat ceva. Când aceasta ieşi din cameră, părintele zise:

– Joanna? Drăguţ nume. La fel ca al amicului tău ucis.

Allenby dădu din cap afirmativ. Camera părea să devină sufocantă.

– Sora lui.

– Cum arată?

Tânărul se strădui să i-o descrie cât mai bine, aducând făptura fetei necunoscute în mijlocul odăii cu draperiile prăfuite şi cu bonurile de raţii pe policioara şemineului. Nici măcar nu observă că mama sa se întorsese cu alte

bucate pe un platou.

– Dacă poţi, ar trebui s-o aduci pe-acasă, zise într-un târziu tatăl.

Allenby îşi plecă privirea.

– Dacă pot. Se ridică brusc în picioare. Trebuie să mă duc sus. Văzu expresia îngrijorată şi rănită de pe chipurile lor. Să-mi pun uniforma cea bună.

Femeia îi zâmbi.

– Aşa mai merge. Dar e nevoie să şi mănânci. Eşti ca o scândură.

Când închise uşa în urma lui, Allenby îşi simţi broboanele de sudoare de pe frunte reci ca gheaţa. Îl auzi pe tatăl său răspunzându-i ceva femeii:

– Lasă-l în pace, mamă. Nu vezi prin câte-a trecut? S-a aruncat în vâltoare încă de când s-a înrolat. Nici nu-i de mirare că vrea să se îmbrace neglijent. Să mai uite şi el o clipă de toate.

Tânărul se întoarse în cameră şi privi în gol pe fereastră. Iarăşi se întuneca. Şapte zile. Coborî storul şi, după câteva secunde, se aşeză pe pat, îngropându-şi faţa în palme.

*

* *

Frazer scrută de jur-împrejur camera mică, dar confortabilă, care, asemenea vechiului birt, cu acoperişul de stuf, părea împăcată cu ea însăşi. Va trebui să fotografieze King Charles Inn, pentru mama sa. Avea să-i placă.

Era singura cameră neocupată încă şi ştia din ce motiv: se auzea zdrăngănitul strident al unui pian, amestecat cu zgomot de voci înecate de râs şi bere. Se afla probabil exact deasupra barului principal.

Frazer încercase de mai multe ori să facă autostopul până aici. Trecuseră camioane ale armatei, ba chiar şi maşina personală a unui înalt ofiţer dintr-o unitate de puşcăriaşi a Marinei Regale. Acesta pălăvrăgise cu el despre pescuit şi vânătoare de ierunci, înainte de a-l refuza, cerându-şi scuzele de rigoare şi cotind spre sud, către Plymouth.

Ultima porţiune de drum o parcursese împreună cu un medic din zonă. În timp ce maşina străbătea drumurile de tară înguste şi bătute de vânturi, Frazer putea să înţeleagă de ce uneori acest loc părea atât de îndepărtat. Fiecare oraş pe care-l traversaseră colcăia de uniforme: britanice, americane şi o sumedenie chiar de la el din ţară. Se simţea stânjenit să asculte vocile şi accentele lor familiare, de parcă i-ar fi fost străine.

Doctorul fusese acela care îl îndrumase către King Charles Inn. Probabil pentru a-şi răscumpăra remarcile făcute atunci când îl luase cu el pe tânărul ofiţer. „American?" îl întrebase. Frazer rânjise. Cea mai bună cale de a ţi-l face duşman. „Canadian", răspunsese. „Nu vezi prea des un ofiţer făcând semn cu degetul", comentase bărbatul.

Femeia de la recepţie îi oferise o hartă a regiunii. Frazer avusese unele rezerve în privinţa asta. Locul era deja înţesat de arme, vehicule şi trupe ce făceau instrucţie, pregătind cea mai mare invazie a tuturor timpurilor. Pentru cineva care s-ar fi interesat câtuşi de puţin de persoana lui, ar fi putut trece tot atât de bine drept spion.

Se înşela. Un poliţist din zonă pedalase până la han pe o bicicletă înaltă şi-i ceruse foarte politicos actul de identitate şi ordinul de deplasare. Reuşise s-o facă fără a-l ofensa în vreun fel pe canadian, timp în care trăsese şi o halbă de cidru.

Lui Frazer i se dăduse, desigur, numărul de telefon al noului HQ. Mâine urma să-şi încerce norocul şi s-o caute pe Lynn. De ce era atât de nesigur, de nervos? De-a dreptul ridicol, şi probabil că avea să se comporte şi mai ridicol.

Scoase din geamantan fotografia înrămată a părinţilor săi şi o aşeză pe măsuţa de la capătul patului. Apoi se duse cu gândul la Allenby şi se întrebă în ce poveste a dracului era pe cale să se bage acesta. Pe urmă, trase o ocheadă în oglindă, îşi luă şapca şi porni către locul de unde proveneau zgomotele. Îşi propusese să facă o plimbare înainte de culcare. Să mai respire mirosurile bogate de la ţară, pe care le remarcase când circulase în

maşina medicului. Ploaia se oprise, şi el se bucura de sentimentul pe care ţi-l insuflă pământul, acelaşi de secole.

Dar mai întâi o halbă. Îşi croi drum spre bar printre albastrul RAF-ului şi kakiul celorlalte uniforme.

Un bărbat jovial, cu o figură rubicondă, îl privi radios.

– Da, domnu', ce să fie?

– Un scotch mare şi... Frazer se întrerupse, rânjind supărător. Îmi pare rău, am uitat. O să iau o halbă de-aia... Arătă cu degetul spre un butoiaş din spatele barului.

– Scrumpy[48], spuse hangiul, aparent satisfăcut, ca şi poliţistul, de faptul că străinul nu era un spion.

Frazer sorbi îndelung şi se întrebă câte băuturi de regiune, din astea tari, erau necesare ca să dobori un om.

Se retrase într-un colţ, departe de pian şi de doi soldaţi lansaţi într-o discuţie aprinsă. Începu să se gândească la următoarea zi şi la modul în care o să-şi petreacă permisia. Poate că ea avea să regrete faptul de a-i fi telefonat în Gib, sau o făcuse doar pentru că era la curent cu ordinele pe care le primise el. Nimic mai mult. Şi în orice caz... Se răsuci atunci când cineva scăpă un pahar pe pardoseala de piatră şi o zări la o masă în celălalt capăt al barului, discutând cu un tânăr ofiţer de marină.

O pironi cu privirea. Luat prin surprindere, discursul pregătit cu atâta grijă i se duse pe apa sâmbetei. Chiar în clipa aceea, femeia ridică privirea şi-l văzu. Canadianul îşi croi drum către ea printre figurile înghesuite, fără s-o slăbească din ochi. Era ca un fel de conştientizare, ceva ce se afla acolo, înlăuntrul său, de ani de zile, fără ca el să fi ştiut.

Ajunse lângă masă şi tânărul ofiţer, un sublocotenent RNVR, sări în picioare. Proaspăt numit în grad, avea uniforma aproape nou-nouţă. Frazer sesiză uşor derutat că subul[49] se uita la mânecile lui. Acesta era impresionat, după cum nici canadianul însuşi nu se obişnuise cu brusca sa avansare în grad.

– Bună, intenţionam să încerc mâine să te sun, spuse el.

Femeia încă îl mai studia, de parcă ar fi căutat ceva.

– Acum nu mai e cazul. Bătu cu palma pe fundul unui

scaun. Stai cu noi.

Frazer se uită la tânărul sublocotenent, căruia îi stricase, probabil, seara.

Lynn vorbi liniştit, iar pe chipul ei se citi o clipă durerea:

– Ţi-l prezint pe Max. Îi urmări pe cei doi cum îşi dădeau mâna. Fratele meu.

12. ÎNCEPUTURI

În timpul zilei, King Charles Inn părea total schimbat. Hangiul îl conduse pe Frazer într-un bar mic, botezat Snug, decorat cu panel închis la culoare. În mod evident, bărbatul nu aproba faptul ca ofiţerii să împartă acelaşi local cu restul gradaţilor. Frazer zâmbi şi încercă să nu-şi arunce privirea la ceas.

Era trecut bine de amiază, iar ea spusese că la prânz va fi acolo. Canadianul dormise prost în prima lui noapte petrecută în micul han, cu acoperiş de stuf. Încerca acum să-şi amintească tot ceea ce discutaseră şi se întreba dacă nu cumva auzise doar ceea ce voise - sau nu, ceea ce avusese nevoie să audă.

Femeia plecase împreună cu fratele ei. Frazer se văzu pe sine ca pe sărmanul Ryder. Sperând să mai apuce să trăiască o clipă. Puse paharul jos şi se uită afară pe fereastra din apropiere, cum se mai schimba vremea. Acum era senin şi luminos, iar militarii şi civili ocazionali ce treceau pe-acolo ridicau aburi cu respiraţia lor, în aerul tăios şi rece.

Telefonase la noul HQ, se prezentase şi le explicase unde va sta în timpul permisiei. Vocea de la celălalt capăt al firului fusese politicoasă. Dezinteresată.

Hangiul aruncă o privire în încăpere.

- Înc-un gin, domnu'?

Frazer întinse paharul gol.

– Mulţumesc.

Ginul era cam tot ce se putea servi în local, în afară de bere, scrumpy şi rom. Asta îi amintea de Goudie.

Hangiul avea un labrador mare şi gras, pe nume Hector, care-şi petrecea majoritatea timpului tolănit în fata focului din harul cel mare. Acesta părea să se descurce bine, evitând să fie călcat în picioare atunci când localul era aglomerat şi cerând să i se arunce de mâncare ori de câte ori prindea ocazia. Ofiţerul sorbi din băutură şi-l văzu pe

bătrânul câine cum îşi înălţă capul de lângă foc şi privi ţintă uşa; apoi începu să dea încet din coadă.

Uşa se deschise şi femeia rămase în prag, încadrată de fundalul cerului decolorat şi de un pâlc de copaci desfrunziţi. Traversă încăperea până în Snug, oprindu-se să-l mângâie pe Hector pe cap. Câinele nu se ridică. Se părea că încă n-o cunoştea suficient de bine. Pielea femeii lucea de la frig şi ea îi întinse canadianului mâna într-o strângere aproape formală. După care îşi aruncă neglijent geanta pe un scaun şi scoase un pachet de ţigări din buzunarul mantalei.

Se uită la paharul bărbatului.

– Şi pentru mine unu', dacă asta aveai de gând să mă întrebi. Scoase un nor de fum şi se descheie foarte încet la haină, îmi pare rău că am întârziat. Sunt nişte încurcături. Ca de obicei când Şeful e plecat. Îl măsură din priviri cu gravitate. Cum îţi merge azi?

– Am fost să mă plimb. Ezită. Arăţi minunat.

Ea nu păru nici surprinsă, nici aprobatoare.

– Ce-ţi mai face războiul?

Frazer se aşeză la loc şi-i privi ochii. Albaştri ca cerul.

– S-a schimbat. Am început să mă obişnuiesc să văd nave scufundându-se şi să alerg tot oceanul după submarinele Pirpiriilor, numai pentru a descoperi că s-au furişat pe sub noi şi că mătrăşesc din nou convoaiele.

– Asta-i o schimbare?

– Nu vezi duşmanul niciodată, dar accepţi pierderile de nave şi de prieteni. Acum, ştiu că inamicul este real. În carne şi oase. Schimbă subiectul: Alex e un tip cu care se poate discuta. De când e în Marină?

Femeia privi în gol, prin el, cu ochii tulburi ca şi în seara precedentă.

– A părăsit King Alfred acum şase luni. A petrecut un timp scurt pe un distrugător de escortă, apoi s-a înrolat voluntar în Operaţiunile Speciale.

Suna de parcă ar mai fi repetat acest lucru, cuvânt cu cuvânt, şi altcuiva, sau sie însăşi.

– Eu sunt de vină. Dacă nu făceam parte din Ops, dacă eram un ofiţer încartiruit în cine ştie ce cazarmă Wrens

liniştită şi plăcută, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Frazer o privi, temându-se ca nu cumva să rupă vraja. Ca ea să nu se ridice şi să plece.

– Nu are prea multă experienţă, asta-i adevărat. Se uită la el. E un flăcău sclipitor. Mai întâi de toate, vorbeşte fluent franceza şi germana. Nu-ţi dai seama cum gândesc ăia de sus, cu bolovani pe umeri!

Aruncă o privire ceasului de la mână. Gestul îi permise canadianului s-o studieze câteva clipe. Părul, mâinile frumos conturate, mirosul. Trebuia s-o împiedice să plece.

– Peste câteva momente va trebui s-o şterg, zise ea. Am să mai iau însă un păhărel.

– Aş vrea să te mai văd. De fapt...

– Tu eşti în permisie, iar eu sunt de serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Îmi reorganizez secţia. Şi chiar dacă aş fi liberă, aş...

El o atinse foarte uşor pe mânecă, simţind-o încordată, gata să bată în retragere.

– Ştiu asta. Dar vreau să te văd. Din tot sufletul. M-am gândit mult la tine.

Femeia se uită la mâna lui, însă fără să dea înapoi.

– Nu e bine să te ataşezi prea mult. Nu în vreme de război.

– Mama mea spune mereu că idilele de vacanţă nu durează. Bănuiesc că gândeşte la fel şi despre război. Apoi adăugă brusc: Vorbeşte-mi despre Paul. O văzu sărind ca arsă. Dacă vrei.

– Cine ţi-a spus? Ridică din umeri. Nu contează. Pot să-mi închipui.

Frazer o simţi scăpând situaţia de sub control, însă insistă.

– De cât timp îl cunoşteai?

– De şase săptămâni. Lăsă bărbia în piept. S-ar putea să pară c-am puţin, dar, vezi tu, noi... Se întrerupse şi-l ţintui furioasă cu privirea. N-ai înţelege! Câteva sărutări, farmecul tău nord-american, şi ţi-aş cădea în pat, nu?

– Mi-ai dat telefon în Gib.

– Eram îngrijorată în privinţa ta. Acum ştii de ce vreau să-l ţin pe Alex departe de murdăriile războiului. Nu ştiu

ce-aş fi în stare să fac dacă i s-ar întâmpla ceva.

Frazer o privi studiindu-se la repezeală în oglinda unei pudriere aurii, apoi luându-şi geanta. O făcuse de oaie.

– Nu pleca în felul acesta, Lynn. Văzu surprinderea femeii la auzul numelui ei. Nu-i aşa. În fond, ar fi fost posibil să nu mai apuc să te văd, însă eu te cunosc de mai bine de şase săptămâni.

Femeia îl privi gânditoare, cântărindu-i vorbele, sau poate cântărindu-şi-le pe-ale ei.

– Mă rog, atâta vreme cât rămâne stabilit... Şovăi. Nu sunt sigură.

– Ai fost bolnavă. Aşa mi-au spus la Portsmouth.

– Bolnavă?

Se întoarse atunci când doi locotenenţi din armata de uscat dădură buzna în celălalt bar şi comandară de băut, râzând de cine ştie ce glumă. Bătrânul câine se ridică de astă dată în picioare.

Lynn îşi reluă ideea:

– Cred că într-un fel am fost. Apoi: Dă-mi telefon peste o zi-două. Se sculă de pe scaun şi îşi aranjă tricornul. Dar sfatul meu este să te duci în altă parte să-ţi petreci permisia.

Frazer o conduse până la uşă.

– Just. Nu se ştie dacă nu e ultima.

Lynn se răsuci furioasă pe călcâie, cu ochii scăpărându-i.

– Să nu mai zici asta niciodată!

Nici nu-i băgă în seamă pe hangiu şi pe cei doi soldaţi care-i priveau sideraţi.

– Paul a fost un bărbat norocos, zise canadianul.

Femeia îşi reveni imediat. Ca şi cum folosirea numelui iubitului ei ar fi fost vreun talisman, ceva de care să te agăţi.

– Nu. Eu am fost norocoasă. Îşi feri privirea într-o parte. Şi îmi pare rău pentru ceea ce am spus mai devreme. Nu eşti tu de vină.

– Ce-ai zice să ne vedem mâine, chiar aici? Doar pentru câteva minute, dacă-i tot ce poţi să-ţi permiţi.

– Eşti insistent.

– Mi-e teamă să nu te răzgândeşti şi să nu mai vii, dacă îţi las timp să cumpăneşti. Surâse şi adăugă: Ce părere ai?

– Nu-ţi pot promite. Surâse şi ea. Dacă reuşesc.

Frazer rosti încet, pentru ca să nu-l audă ceilalţi:

– Ar trebui să zâmbeşti mai des. Eşti încântătoare.

Femeia nu răspunse, ci se uită la el câteva secunde, ochii ei demonstrând acelaşi realism pe care-l remarcase şi în bar. După aceea se făcu nevăzută.

Era tulburătoare şi extrem de atrăgătoare, în ciuda semeţiei afişate. Aceste calităţi reprezentau scutul său protector şi încă putea să-l domine. Dar fusese de acord să se întâlnească. Era un început, şi Frazer simţi o mare bucurie.

Marinarul cu centură şi ghetre albe, apărat de frig în şuba lui, examină actul de identitate şi permisul special de liberă trecere ale lui Allenby.

Locotenentul privi în lungul aleii bine întreţinute şi văzu o clădire vastă, cu două nivele; cândva, aici fusese un hotel pentru cei cărora le plăcea să se plimbe şi să pescuiască la ţară. Marina se străduia pe cât posibil să schimbe toate acestea. Dale netede, vopsite în alb, mărgineau aleea, iar un pavilion alb fâlfâia jilav pe un catarg ridicat de curând.

Santinela îşi mută pistolul-mitralieră Stirling de pe un umăr pe celălalt şi spuse cu vioiciune:

– Comandantul Prothero vă aşteaptă. Cum mergeţi, prima uşă.

Avea un accent fonfăit din nord, ce părea nelalocul lui pe-aici, se gândi Allenby. Devon şi Cornwall erau cele mai îndepărtate regiuni în care ajunsese cu părinţii săi, în vacanţele de dinainte de război, aşa că prin aceste locuri se simţea oarecum ca acasă.

Făcuse un drum lung de la Londra. Trenuri schimbate, câteva opriri, din cauza lucrărilor efectuate pe calea ferată, şi un raid aerian ce luminase întunericul asemenea unei furtuni electrice văzute de la mare distantă. Un jeep îi aşteptase la sosirea în

Truro. Noul HQ era situat la sase kilometri de-acolo şi cam la opt de principalul port din Falmouth. Asta în linie

dreaptă. Zâmbi când îşi aminti de drumurile înguste şi întortocheate pe care făcuse autostopul, visând şi gândindu-se la ceea ce avea să se aleagă de el într-o bună zi. Dacă străbăteai drumurile din Cornwall, fiecare distantă trebuia înmulţită cu doi.

Şoferul îi strigase: „Vă voi transporta numaidecât echipamentul la Cartierul General, domnule!" După care ambalase motorul.

Era un mod indirect de a-i spune locotenentului că lui Prothero nu-i stătea în fire să aştepte. Chiar dacă Allenby era istovit şi simţea nevoia să facă o baie, trebuia să se prezinte în clipa asta.

Locotenentul o luă pe alee, răspunzând la salutul a doi marinari în salopete de culoarea petrolului. Îmbrăcaţi aşa, arătau de parcă s-ar fi aflat tot pe mare. Allenby pricepu atunci că râul curgea chiar prin spatele hotelului. Nici chiar aici nu era mai descongestionat. Pe malul opus se înşirau şalande de debarcare, navete cu combustibil şi muniţii, vase ce transportau macarale mobile şi alte echipamente de ridicat. La fel trebuia să fi fost până în aval, la Carrick Roads şi Falmouth. Nu era de mirare că întâlnise pe drum atâtea puncte de control şi garduri de sârmă ghimpată. Dar cum s-ar fi putut tine secretă o asemenea masivă aglomerare? Cu siguranţă că germanii ştiau ce se întâmpla.

În timp ce străbătea alene aleea, se duse cu gândul la permisia lui de şapte zile. Acestea fuseseră tensionate, fără nici o legătură unele cu altele. Familia Mannering venise în vizită, după cum promisese. Sau, mai degrabă, după cum ameninţase. Domnul Mannering se lansase într-o tiradă despre Salerno, despre pierderile în oameni din timpul debarcării şi imediat după aceea. La un moment dat spusese: „Mă aşteptam ca Marina să se fi pregătit mai bine, dar totul e în spiritul celor făcute de noi."

Allenby văzuse brusca dezaprobare de pe chipul tatălui său şi rostise: „În perioada în care dragam mine, am fost unul dintre cei norocoşi. Nava mea era chiar un dragor. Mai existau acele vapoare cu zbaturi, pescadoare şi

traulere dezafectate, toate fiind nave civile şi efectuând cele mai grele şi mai nedorite munci." Ridicase vocea şi exclamase: „Nu comentam nimic despre vase sau despre armamentul pe care-l primeam. Pur şi simplu trebuia să ne ducem să luptăm în afurisitul ăsta de război!"

Mama sa intervenise tăios: „Dicky, te rog!" însă Mannering răspunsese pe un ton aproape iertător: „Nu mă deranjează. Ştiu că intransigenţa şi critica sunt incomode, ce să-i faci?" „Şi gura ta cam mare", dăduse Allenby să adauge, dar se abţinuse. Seara fusese oricum stricată.

Într-un fel, se bucura să se întoarcă aici, la modul de viată pe care ajunsese să-l înţeleagă mai bine decât pe oricare altul. Căruia îi aparţinea. Se opri şi aruncă o privire spre cerul imaculat. Imaculat, cu excepţia câtorva baloane de baraj. Asemenea unei şcoli de zbor pentru balene.

Intră şi văzu învălmăşeala de figuri ce se preumblau în toate direcţiile. Cutii goale, urmau a fi aruncate, cutii pline urmau a fi desfăcute şi triate în diferite birouri. Nu recunoscu pe nimeni. Avu o strângere de inimă. La ce se aşteptase oare?

Un curier-şef, în vârstă şi bondoc, scruta cu fata congestionată şi crispată de concentrare cele scrise într-un bloc-notes.

– Bună dimineaţa! Curier, ai idee unde-l pot găsi pe comandorul Prothero?

Omul se uită la el şi oftă zgomotos atunci când o wrens scăpă pe jos un teanc de hârtii, împrăştiindu-le în toate părţile. Apoi zise cu năduf:

– Dumnezeule, ce harababura naibii! Rânji. Da' aud că pe mare e şi mai nasol! Arătă cu degetul în direcţia holului de la intrare, unde turiştii se prezentau cândva pentru a semna în registru. Pe-acolo, domnule! E-un pic cam ţâfnos azi.

Allenby era îmbrăcat cu pardesiul şi nu i se vedea gradul, iar curierul-şef îi bătea astfel, în mod limpede, un apropo prietenesc.

– Mulţam, curier. Îşi muşcă buza. Intendentul wrens Hazel e pe-aici?

Bărbatul îl măsură impasibil din priviri.

– A fost în schimbul de dimineaţă, domnule. Tocmai s-a dus la încartiruire, aţi pierdut-o.

Locotenentul păşi în birou, simţindu-l pe curierul-şef cum se uita lung după el.

O altă wrens, pe care n-o cunoştea, îl conduse într-o a doua încăpere, mai spaţioasă, garnisită deja cu hărţi, fotografii şi teancuri de comunicări. Câteva wrens şi un subofiţer furier puneau dosarele în ordine, iar un servant pe torpiloare verifica instalaţia telefonică nou-montată. În aer plutea o puternică senzaţie de străduinţă.

Trecură apoi într-un alt birou şi o wrens anunţă:

– Locotenentul Allenby, domnule.

Prothero bea cafea dintr-o cană enormă. Aşteptă ca tânărul să se apropie, apoi îi întinse mâna.

– Îmi pare bine că te văd. Ochii săi mici şi strălucitori cercetară chipul locotenentului. Eşti în formă?

– Am trecut pe la PMO, domnule.

Nu la asta se referise Prothero, dar Allenby era prea încordat ca să-i ardă de joacă.

Pe urmă sesiză că în cameră se mai afla un ofiţer, mascat de spătarul înalt al unui fotoliu din piele, ce aparţinuse, probabil, fostului hotel.

Ofiţerul era un locotenent. Purta pe mâneci şnurul auriu împletit, specific rezerviştilor din Marina Regală. Avea o faţă rotundă, iar aspectul său degaja competentă şi profesionalism, caracteristice tuturor celor din RNR.

– El e locotenentul Quinlan, zise Prothero, fără altă explicaţie. Se aşează stânjenit pe un scaun. Regret mai mult decât oricine faptul că ai primit ordin să-ţi scurtezi permisia, după toate prin câte ai trecut.

Lui Allenby îi veni să râdă. Ai fi zis că era gata să se ofere să i-o prelungească.

– Dar asta-i o misiune importantă şi vreau să rămână în familie. Amiralul este de acord că secţia noastră trebuie s-o rezolve.

Aceeaşi wrens intră şi lăsă o ceaşcă de cafea lângă scaunul lui Allenby. Când ieşi, acesta îl văzu pe Şef studiindu-i picioarele. Expresia feţei îi trădă brusc vulnerabilitatea.

Comandorul continuă:

– Te trimit în Insulele Normande, mai precis în Jersey.

Îl urmări pe Allenby cu ochi blânzi. Acesta îl ţintui, la rândul lui, cu privirea.

Insulele Normande fuseseră ocupate de inamic încă de la căderea Franţei. Erau singura parte a Marii Britanii aflată sub cizma germană. Locotenentul nu ştia mare lucru despre ele, în afară de ceea ce citise în broşurile şi pliantele turistice antebelice. Ar fi fost ciudat să reprezinte un obiectiv militar de primă mână.

– Uimitor, nu-i aşa? Jersey se află la mai puţin de două sute de kilometri de scaunul tău, dar este atât de bine păzit, încât ar putea fi situat tot la fel de bine şi pe lună.

Se săltă în picioare şi străbătu camera până la harta de pe peretele apropiat. Coasta de sud a Angliei şi Comandamentul pentru Europa de Vest. Franţa şi Peninsula Cherbourg, iar sub aceasta, cuibărit, micul grup de insule.

Prothero vorbi mai departe:

– Germanii au ridicat nişte fortificaţii impresionante, cuiburi de mitralieră şi un zid antitanc deasupra plajelor, care ar fi un obstacol perfect. Garnizoana, în schimb, nu e cea mai bună din Wehrmacht. În majoritate, e formată din oameni în vârstă, rezervişti, şi convalescenţi, trimişi aici să se refacă după bolile şi rănile căpătate pe frontul rusesc. Dar au o sumedenie de patrule navale, unele cu baza pe insule, şi desigur o flotilă de E-Boat-uri aflată doar la o aruncătură de băţ, în St. Male. Impresionant, ei?

Allenby se apropie de hartă. După modul în care Prothero descrisese locul, s-ar fi zis că era vorba de un exerciţiu fără întoarcere.

Comandorul zise pe un ton domol:

– Mai devreme sau mai târziu, Aliaţii vor invada Normandia. Cred că mai devreme decât mai târziu, iar noi vom juca un rol important. Sursele mele de informaţii mi-au spus că inamicul a construit un complex radar absolut nou şi că l-a instalat în Jersey. În eventualitatea unui atac, acesta îi va proteja flancul şi va monitoriza orice mişcare la sol sau în aer. Mi s-a dat de înţeles că e foarte

avansat. Trebuie distrus.

Allenby privi în partea opusă, înspre ferestre, întorcând pe toate feţele, în minte, scurta propoziţie a Şefului.

Prothero adăugă:

– Insulele Normande aparţin Marii Britanii. Până acum, au supravieţuit sub ocupaţia germană cu minimum de persecuţii. Acolo nu există vreo Rezistenţă de genul celor cunoscute în Franţa şi în Scandinavia. Doar câte o mână de iresponsabili au comis întâmplător acte de sfidare. Dacă vor fi prinşi, vor fi trataţi cu o deosebită asprime. Lucrurile trebuie să rămână aşa cum sunt. Odată şi odată, războiul se va sfârşi. Nu vreau ca noi să fim cauza unor represalii sălbatice şi necugetate în aceste insule.

Allenby se gândi la raidul din Sicilia. Auzise că atunci când SS-ul şi Gestapoul ajunseseră să efectueze o anchetă într-un sat de pescari, executaseră până şi o parte dintre femei.

– Deci vreţi s-o fac eu, domnule?

– Vei fi aşteptat când vei debarca la ţărm. Unul dintre oamenii de acolo a alcătuit un mic grup. Ne-a ajutat şi la schiţarea structurii şi are totodată acces la unele echipamente. Consilierii noştri de la Spionaj şi de la radar şi-ar da şi sufletul, numai să poată arunca un ochi pe-acolo. Toate astea trebuie făcute praf înainte de debarcare. Ne priveşte cum vom proceda.

– De ce nu poate să facă treaba tipul din partea locului, domnule?

– E nevoie să arate ca un raid venit din afară. Vom crea o diversiune în timp ce tu îţi execuţi misiunea, ce zici?

Allenby ştia că era inutil să întrebe care erau şansele lui.

– Când pornesc?

Prothero râse.

– Bun flăcău. Peste o zi sau două. Dar în privinţa asta o să capeţi toate informaţiile şi amănuntele. Se încruntă. Sper că n-ai nimic împotriva submarinelor. Făcu un gest spre celălalt locotenent până să apuce Allenby să răspundă. Quinlan, aici de fată, va fi şoferul tău de taxi. Este căpitan pe un submarin de buzunar X-19, unul dintre

acelea trimise să atace *Tirpitz-ul*. A fost nevoit să contramandeze în ultima clipă din cauza unor probleme mecanice.

Allenby se uită la fata rotundă a locotenentului cu alţi ochi. Ca majoritatea celor din Marină, fusese emoţionat şi uimit de îndrăzneala atacului piticaniilor asupra celei mai mari nave de război germane. Cele mai multe submarine fuseseră distruse sau capturate. Pe Quinlan îl salvase un ghinion, sau depindea de interpretare.

Locotenentul sesiză nerăbdarea lui Prothero şi vorbi:

– Vom pleca din Falmouth pe un submarin obişnuit, care-l va remorca pe X-19. Când ajungem în raza de acţiune, ne transferăm în acesta, iar echipajul rămâne în submarinul-mamă. Există un vas de aprovizionare care face o cursă regulată între Jersey şi St. Male. Trupe, carburanţi şi raţii pentru armată. Îi aruncă o privire lui Prothero, cu o expresie rece. Nu-i o ţintă pentru care să riscăm în mod normal un X-Craft, dar s-ar putea să-i convingă pe germani că a fost un raid de anvergură.

– Trebuie să creadă asta! interveni Prothero.

Quinlan se uită la Allenby.

– Micul meu submarin e ascuns într-un doc la Falmouth. Ofiţerul de comunicaţii din cadrul Submarinelor se ocupă de toate aranjamentele. Studie trăsăturile palide ale interlocutorului său şi adăugă: Nu-ţi face griji. O să ne descurcăm noi în vreun fel. Uneori, mă întreb ce la va mai făta mintea data viitoare. Şi nu te nelinişti în privinţa problemelor mecanice. Au fost remediate.

Prothero îşi încrucişă braţele. Acestea abia dacă îi cuprindeau trupul.

– Cazează-te, Allenby. Am câteva chestiuni de discutat cu Quinlan.

Îi dădea liber sau, pur şi simplu, vroia să-i despartă până în momentul în care aveau să intre în acţiune?

– Să înţeleg că de astă dată maiorul Thomas nu e băgat în afacere, domnule? întrebă Allenby.

Comandorul îi aruncă o căutătură fioroasă.

– Auzi, să nu-ti închipui acum că dacă te-ai... Se calmă cu un efort. Nu e treaba ta cine, ce şi când face. E-

adevărat însă că maiorul Thomas e implicat în altă parte. Ştiu ce simţi, dar deseori trebuie să conlucrăm cu alte secţii. Şi cea a lui Thomas e una dintre ele. Înainte de a-l condamna fără nici o reţinere, aminteşte-ţi faptul că familia i-a fost ştearsă de pe faţa pământului de SS-işti, ca represalii. Nu-i iubeşte pe germani.

– Ştiu, domnule. Allenby îl privi drept în faţă. Doar că-şi iubeşte prea mult munca.

Închise uşa în urma sa şi-l văzu pe curierul-şef vorbind cu una dintre wrens în biroul de la intrare. Acesta rânji când observă expresia înnegurată a locotenentului.

– Gata, domnule? Eu v-am spus.

În timp ce Allenby o apucă spre scări, bărbatul adăugă:

– Apropo, domnule. Întinse mâna cu o jumătate de foaie de comunicări boţită. Tocmai aţi fost căutat la telefon. Am notat aici numărul. Era o tânără. Îi făcu discret cu ochiul. Cea despre care aţi pomenit.

Locotenentul găsi un post telefonic şi, după câteva cuvinte schimbate cu centralista, auzi sunând la capătul opus al firului.

I se uscase gura. Ca şi cum tocmai ar fi urmat să plece la luptă. Numai de-ar avea timp să se adune. Era conştient de faptul că acum nu mai conta.

Se produse un declic.

– Da?

– La telefon locotenentul Allenby. Sunteţi?...

I se păru că aude nişte glasuri de fete şi zdrăngănit de oale. Era probabil încartiruirea wrens. Vocea femeii se făcu auzită din nou, de data asta ceva mai aproape, ca şi când ar fi închis o uşă ca să atenueze zgomotul.

– Am... am vrut să vă mulţumesc pentru scrisoare.

Urmă o lungă pauză, timp în care Allenby îşi acoperi cealaltă ureche cu palma, încercând să nu-i scape vreun cuvânt. O clipă avu senzaţia că legătura se întrerupsese.

– A fost frumos din partea dumneavoastră, după felul în care m-am purtat ultima oară, spuse ea apoi.

– Nu, a fost vina mea, replică Allenby pe nerăsuflate. Vroiam să vă explic. Vorbele îi scăpau în neorânduială. Vedeţi, eu nu pot să-mi amintesc. Încercă să se

stăpânească. Îmi pare rău. Nu asta vroiam să spun.

– Dar ce anume?

– Vă rog să nu râdeţi de mine sau să închideţi, însă... Îşi caută cuvintele. M-am gândit mult la dumneavoastră. Mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni pe undeva.

Parcă trecu o veşnicie înainte ca femeia să vorbească din nou.

– Da. De acord.

Urmă o altă pauză şi el îi auzi respiraţia accelerată, de parcă ar fi dat semne de nervozitate.

– Ştiu ce urmează să întreprindeţi, spuse ea. Am văzut comunicările. Îmi doresc...

– Haide să nu discutăm despre asta.

Deci ea ştia. Nu trebuia să se prefacă, aşa cum făcuse acasă.

– M-ar bucura atât de mult să pot sta de vorbă cu dumneavoastră!

– Bine. Noi lucrăm un cart da, unul nu, până când se mai aranjează lucrurile. Am putea să ne vedem în timpul plantonului doi. Doar câteva clipe. Apropo, aveţi o bicicletă?

Locotenentul crezu că nu auzise bine.

– Există o mică ceainărie cam la un kilometru şi jumătate de locul dumneavoastră de cazare, îi explică ea. Ne-am putea întâlni acolo. De obicei, e goală. Curierul-şef vă va face rost de-o bicicletă.

– De unde ştiaţi că am sosit?

Fata râse.

– Mi-a telefonat el când eraţi cu Şeful.

– Voi fi acolo.

– Trebuie să închid. S-a făcut coadă la cabină. Adăugă: Mă bucur că sunteţi teafăr...

Legătura se întrerupse şi o voce tracasată zise:

– Îmi pare rău, domnule, dar asta este o linie de serviciu.

Cel puţin, bine că centralista nu-i spusese că s-a declanşat un război.

Allenby se îndepărtă, cu mintea zăpăcită. Urmau să se întâlnească. Să-i explice, sau să încerce să-i explice, ce

anume se întâmplase cu fratele ei. Şi avea s-o vadă, exact aşa cum i-o descrisese tatălui său.

Îl zări pe curierul-şef umplându-şi pipa. Acum, lucrurile se mai aranjaseră, şi bărbatul părea încântat.

– Mulţam, curier, spuse locotenentul.

Omul rânji.

– Acum aţi vrea probabil şi vreo bicicletă, domnule?

Izbucniră în râs ca nişte conspiratori.

– Desigur! exclamă tânărul.

Micuţa ceainărie numită Marigolds[50] se găsea la marginea satului Feock. Allenby pedala din greu, neobişnuit cu bicicleta. Ajunse la punctul de întâlnire la ora patru, mult prea devreme pentru plantonul doi, care abia începea.

O bătrână cu părul strâns într-un coc auster îl măsură cu o privire suspicioasă atunci când intră şi se aşeză. Văzu două femei la masa de lângă fereastra cu cercevele. În rest, localul era gol. Allenby îşi aminti încă o dată de copilăria sa. Feţele de masă în carouri, scenele câmpeneşti de pe pereţi.

Proprietăreasa se apropie de masa locotenentului şi întrebă:

– Ceai?

Allenby aruncă o scurtă privire ceasului de la mână.

– Am venit un pic cam devreme. O să fiu cu cineva.

Ea îl studie câteva clipe şi spuse:

– Asta nu-i o sală de aşteptare, tinere.

Locotenentul se îmbujoră, în vreme ce femeile se întoarseră brusc în direcţia lui.

Probabil că o sumedenie de militari îşi dădeau întâlnire aici, se gândi el, şi localnicilor le displăcea să fie copleşiţi de forţele armate ale atâtor naţiuni, indiferent cât de onorabile ar fi fost intenţiile lor.

– Ce-i aia? întrebă, pe un ton aspru, bătrâna, arătând spre tresa de pe pieptul lui Allenby.

De ce oare trebuia să se simtă stânjenit ori de câte ori cineva pomenea de ea? În trecut, se mândrise chiar cu

[50] Gălbenele (n. tr.).

lucruri pe care nu le făcuse, iar acum realitatea părea să-l lase fără grai.

– E Crucea Regelui George, doamnă, răspunse Allenby cu glas stins.

Proprietăreasa se aplecă mai aproape, şi Allenby simţi un miros de levănţică.

După ce femeia studie în tăcere decoraţia, îl cercetă şi pe el. Apoi făcu un gest la fel de dezarmant ca atunci când mama lui îşi pierduse o clipă stăpânirea de sine. Îi puse o mână pe umăr.

– Stai cât îţi place, fiule, spuse ea încet, făcându-se nevăzută în camera din spate.

Se auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii, şi Joanna Hazel intră în salon, oprindu-se să-l privească.

Allenby se ridică în picioare, uitând de tot ce-l înconjura, în vreme ce-i întorcea privirea. Era nostimă cu pălăria ei aşezată ştrengăreşte într-o parte, pe părul închis la culoare. Avea respiraţia întretăiată din cauza urcuşului.

– Aproape tot drumu-i la deal, zise ea, zâmbind.

Luară loc unul în fata celuilalt, amândoi nervoşi, nesiguri.

– Ştiu, spuse el. Cât pe-aci să mă răstorn atunci când am încercat să le răspund la salut unor oameni de-ai mei.

Ea râse. Un sunet încântător, care făcea lucrurile mai uşoare, gândi Allenby.

Proprietăreasa se apropie de masa lor şi-i cercetă curioasă. Păru satisfăcută şi spuse:

– Acuşi vă aduc ceaiul. Adăugă din mers, peste umăr: Şi cu caimac.

– Arăţi nemaipomenit, zise timid Allenby. O făcuse lată. Prea rapid. Prea neîndemânatic. Îmi pare rău, nu sunt obişnuit cu aşa ceva.

Fata zâmbi şi-l privi compătimitor.

– Te descurci. Mie, pur şi simplu, nu-mi iese din cap felul în care ţi-am vorbit, iar acum, că te-ai întors, mi-e ruşine.

El întinse mâna impetuos peste masă şi o prinse de încheietură.

– Nu vom discuta despre asta. Cândva am crezut că s-ar putea să nu te mai văd niciodată, ceea ce m-a îngrijorat

peste măsură.

Sosi ceaiul şi bătrânica aranjă totul pe masă cu multă grijă, astfel încât locotenentul să nu-şi desprindă mâna de pe încheietura fetei.

– Trebuie să te mai văd şi altă dată. Dacă mai suporţi. Am nevoie de asta.

Tânăra îi studie chipul şi ridurile din jurul gurii. Arăta ca un bărbat rătăcit, disperat.

– Am vorbit cu ai mei după ce m-ai sunat, zise ea. Îşi ţinea pleoapele plecate, în timp ce amesteca în ceai. Am o permisie de-o săptămână. Familia mea ar dori să te cunoască.

Allenby o observă în tăcere. Genele îi umbreau ochii, iar culoarea părului era mult mai închisă decât sesizase el.

Continua să învârtească linguriţa în ceaşcă. Locotenentul nu-şi imaginase niciodată că ea ar putea fi la fel de nesigură ca şi el.

– Dar ştii că...

Joanna ridică privirea.

– Da. Asta n-o să fie decât peste câteva zile. Va fi uşor. Casa mea este chiar pe „graniţă", în Devon. Putem merge împreună. Ofiţerul de la Aprovizionare are un camion care ne lasă în pragul uşii. Dacă eşti rechemat, tăticu' îţi poate face rost de-o maşină. Îl privi stăpână pe sine. Mi-ar plăcea să vii.

El îi strânse încheietura.

– Şi mie. Foarte mult.

– S-ar putea să te-ntrebe despre Tim. Înţelegi.

Allenby se aşteptase la asta.

– Voi încerca să le explic... Nu putu să mai continue, dar întrebă: Cu ce se ocupă tatăl tău?

– Tăticu' e militar, zise ea, fără vreo altă vorbă.

Discutară încet până când peste drumul de-afară se aşternu întunericul.

Allenby observă că rămăseseră singuri. Cele două femei plecaseră. Nici măcar nu auzise clopoţelul de la intrare.

Mâna ei se odihnea acum într-a lui, liniştită şi caldă. Nu-i venea să creadă că se petrecea aievea.

Însă era real. Misterioasa misiune, X-Craft-ul, planul lui

Prothero, toate îşi pierduseră substanţa.

Apoi, se făcu ora de plecare. Intra în primul cart şi vroia să facă înainte o baie. Îi zâmbi.

– Băile sunt raţionalizate la cazarma Wrens! spuse ea. Sunt acolo câteva fete de care altfel n-ai mai avea loc!

Se ridicară şi Allenby întrebă:

– Îmi dai voie să te conduc până acolo?

Fata îşi luă geanta de umăr.

– Mulţam.

Bătrânica veni la masa lor şi, atunci când locotenentul scoase portofelul să plătească, zise:

– Nu. De data asta nu, fiule. Aruncă o privire spre Crucea Regelui George. Mai treci pe-aici.

Care să fie treaba! se miră Allenby. Pierduse oare pe cineva în Marină? Îi trezise decoraţia oarece amintiri?

Femeia îi urmări plecând, după care vorbi de parcă ar mai fi fost cineva în salon care s-o asculte:

– Făcuţi unul pentru celălalt!

Pedalară la vale până când o clădire izolată, cu o patrulă de marină la intrare, se profilă în întuneric. Coborâră şi rămaseră pe jumătate pierduţi în gânduri, cu bicicletele între ei.

– Aş dori foarte mult să te sărut, spuse apoi Allenby, nevenindu-i să creadă că îşi depăşise timiditatea.

Fata se aplecă pe deasupra bicicletei şi locotenentul o sărută pe obraz. Îi scăpă expresia de pe chipul ei în clipa în care vorbi:

– Mi-a făcut plăcere.

Nu era lămurit dacă Joanna se referea la ceai sau la sărut. Apoi tânăra încălecă pe bicicletă şi intră pe poartă.

Locotenentul îşi puse, la rândul lui, bicicleta în mişcare şi coli spre râu. Vroia să mai zăbovească pe-acolo, să nu se întoarcă prea devreme. Simţea nevoia de a prelungi acel moment.

13. UN LOC LA ŢARĂ

Camionul ofiţerului de la Aprovizionare prinse viteză, lăsându-i în urmă, la marginea şoselei, pe Allenby şi pe fată. În jur nu se vedea altceva decât o poartă mare, dublă, şi un drum şerpuit, străjuit de copaci.

– Haide! spuse tânăra.

Intrară împreună pe poartă şi locotenentul observă câteva ambulante ale armatei parcate în apropierea casei şi a clădirilor anexe. Se zărea şi ceva lume. Bărbaţi în haine albastre, asemănătoare unor halate, unii dintre ei cu cârje, alţii în scaune cu rotile, împinşi de câte cineva.

După cât se părea, fusese o casă de ţară arătoasă, gândi locotenentul. Acum era spital de campanie.

Îi aruncă neliniştit o căutătură fetei.

– Tatăl tău e unul dintre sărmanii ăştia?

Ea se opri şi-l privi cu ochi plini de căldură.

– Nu mi-am închipuit vreodată că ai putea simţi în acest fel. Îl apucă strâns de braţ. Nu, asta-i casa mea; de fapt, pe moment, doar o parte din ea. Văzu lumina din ochii lui şi adăugă: Fii liniştit. Sunt nişte oameni ca oricare.

Dar când ajunseră în dreptul casei şi o menajeră le deschise uşa, Allenby începu să înţeleagă dimensiunea părerii lui eronate.

– Vai, domnişoara Joanna, ce plăcere să vă revedem!

Era exact ca într-un film, se gândi el.

În hol le veni în întâmpinare o siluetă impunătoare, îmbrăcată în kaki.

Inima lui Allenby se făcu mică. Militarul, cum îl numise ea, era un soi de general.

Locotenentul îi întinse mâna, în timp ce fata îşi scotea pălăria şi îşi lăsa părul pe spate, urmărindu-i.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, domnule.

Tatăl fetei îl măsură din priviri, apoi îi studie decoraţia de pe veston. Între timp, Allenby putu să-i recunoască

rangul: era general de brigadă.

– Poftiţi o clipă în birou, ce ziceţi? Îi făcu semn menajerei. Fii bună, Lucy, şi du geanta domnului în camera lui.

Generalul nu era nici pe departe aşa cum se aşteptase Allenby şi nici nu semăna cu Joanna sau cu fratele ei mort. Ţi-ai fi dat seama că era militar, indiferent de cum ar fi fost îmbrăcat. Un bărbat cu părul grizonant, îngrijit, şi cu mustaţa tunsă scurt, care se mişca şi vorbea cu multă prestanţă, obişnuit să i se dea ascultare.

Studioul era confortabil şi tapetat cu cărţi. Pe biroul fastuos zăceau împrăştiate suveniruri de argint pe post de prespapieruri. Diferite fleacuri din armată, amintiri din cariera generalului de brigadă.

Fata se aşeză într-un fotoliu de piele adânc, îşi aruncă pantofii din picioare şi se ghemui cu genunchii strânşi sub bărbie. În ciuda prezenţei timorante a tatălui ei, Allenby nu putu să n-o privească. Aceasta îşi scosese haina şi locotenentul îi observă curbele corpului, pe care nici o cămaşă albă regulamentară nu le-ar fi putut ascunde.

– Mama ta e plecată în oraş, Joanna, rosti generalul de brigadă. Fără îndoială, ca să aranjeze cu masa de diseară. Vor veni şi câţiva prieteni. Îi aruncă lui Allenby o căutătură întrebătoare. Ţi-ai aranjat totul?

– Da, domnule. Ştiu... cunosc destul de bine partea asta de lume. Înainte de război...

Glasul i se stinse.

– Chiar aşa? Pe la ce hoteluri trăgeai? Mi-e teamă că la ora actuală majoritatea dintre ele au devenit încartiruiri pentru soldaţii mei libertini.

Allenby se uită în jur. Se simţi prins în capcană; era atât de conştient de privirea fetei aţintită asupra sa! Se făcea de râs. Hoteluri. Dacă ar fi ştiut generalul de brigadă! Abia dacă s-ar fi descurcat în acele vremuri îndepărtate să stea la vreo pensiune sau la vreo casă de oaspeţi.

– Cred că unul se numea White Horse.

– N-aş putea zice că am auzit de el. Bărbatul se întoarse atunci când auzi zgomot de cizme bocănind pe terasa din dreptul ferestrelor. Trebuie să-i spun MO-ului să nu le mai

permită afurisitelor de ordonanţe să scurteze drumul pe-aici!

Se aşeză şi-i întinse lui Allenby o tabacheră de argint, cu stema regimentului pe capac.

Locotenentul scutură din cap şi se întrebă ce va fi gândit generalul de brigadă despre faptul de a avea doi copii în Marina de Război.

Generalul puse picior peste picior şi suflă fumul înspre focul ce ardea vioi în cămin.

– Vorbeşte-mi despre fiul meu Timothy. Orice îţi aminteşti.

Tânărul ştia că Joanna mai avea un frate mai mare, căpitan în celebrul regiment englez Coldstream Guards, undeva în Italia.

Allenby începu să vorbească. Era mai uşor decât se aşteptase. De parcă ar fi descris pe altcineva.

O dată sau de două ori, generalul de brigadă îl opri pentru a lămuri vreun aspect sau altul. Dar în rest, ascultă încordat.

Allenby o zări pe fată privindu-i chipul, iar atunci când un buştean din foc se aprinse brusc, văzu că ochii acesteia erau umezi. Însă ea îi zâmbi. Protector, ca pentru a-l încuraja.

– Cam asta-i tot ce pot să-mi amintesc, domnule, încheie el.

– Zici că era de cealaltă parte a uşii?

– Da. Locotenentul revăzu cu ochii minţii camera şi blestemata de mină cu paraşută, ca şi cum ar fi fost ieri. La ora la care eu eram scos de sub dărâmături şi transportat la spital, totul se terminase, domnule. Intenţionam să vă scriu, dar... n-am făcut-o.

Fata se uită la tatăl ei.

– Asta din cauza mea, tăticule.

– Poate. Generalul de brigadă părea dus pe gânduri. Şi ai strigat să-l previi?

Allenby îşi privi palmele. Erau încleştate, deşi nu-şi amintea să fi făcut-o.

– Nu sunt sigur, domnule. Mi s-a şters din minte. E un gol absolut. Îmi pare rău. Eram prieteni.

Joanna interveni încet:

– Tim n-a avut cum să simtă nimic.

Se uită drept la Allenby. Era ca o întrebare.

El scutură din cap.

– Nu.

Generalul de brigadă îşi consultă ceasul.

– Acum trebuie să plec. Îl studie pe tânăr, apoi pe fiica lui. Ne vedem la un păhărel înainte de masă. Ieşi, apoi îşi chemă şoferul.

Cei doi rămaseră în tăcere câteva minute, după care fata se ridică în picioare şi veni lângă scaunul locotenentului. Acesta nu-i putea vedea faţa, căci ea stătea chiar în dreptul umărului său.

– Nu-l băga în seamă. Ştiu că e cam nesuferit.

Allenby se opri din încercarea de a-şi aduce aminte. Se străduia în van. Nu-i ieşea din minte faptul că generalul nu-şi sărutase sau îmbrăţişase fiica. Ori nu obişnuia.

Tatăl ei era însărcinat cu transporturile. Probabil că nu-şi vedea capul de treburi din cauza planurilor de debarcare tot mai presante. Poate că asta explica şi manierele sale abrupte. Singura lui fiică lucra la Operaţiunile Speciale, iar băiatul, care nici măcar nu fusese ofiţer, murise într-o misiune vitală. Celălalt fiu se afla în serviciu activ pe front, în timp ce el, care îşi dedicase întreaga viaţă armatei, era implicat doar în transporturi.

– Îţi mulţumesc că ne-ai povestit, vorbi fata. M-am întrebat adesea. Ne spunea în scrisori cât de mult ţinea la tine, cum aveai grijă de el. Tim ar fi putut să fie un băiat deosebit de studios, aşa încât m-a uimit faptul că a înclinat spre un lucru ca dezamorsarea minelor.

– Era foarte curajos. Ar fi mai aproape de realitate dacă aş afirma că el avea grijă de mine, şi nu invers.

Joanna îi atinse părul cu degetele, iar când Allenby se întoarse şi ridică privirea, văzu că surâdea, dar că obrajii i se umeziseră. O cuprinse cu braţul pe după mijloc.

– M-am îndrăgostit de tine. Ştii asta, nu?

Fala rămase nemişcată şi tăcută, dar tânărul îi zări freamătul sânilor pe sub cămaşă, ce contrazicea atitudinea ei rece.

– N-ar trebui să spui aşa ceva, Richard. Abia mă cunoşti.

– Nu mă pot abţine. Încercă să zâmbească. Spune-mi Dick, ca toţi ceilalţi. Se duse cu gândul la mama sa. Cu o singură excepţie. Adăugă pe un ton nenorocit: Sunt un inconştient. Habar n-am ce m-a apucat. Ştim amândoi ce-ar putea să se întâmple.

Dădu să se ridice, dar ea scutură din cap şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui, trăgându-l spre piept.

– Nu vorbi astfel. Nu trebuie să vorbeşti astfel. Mie îmi pasă de ceea ce ţi se întâmplă. Când am primit scrisoarea ta, am simţit ceva. Ceva deosebit. M-a speriat. Încă mă mai sperie un pic. Să fie dragoste? Cum poţi să ştii asta?

El o trase mai aproape şi-i auzi bătăile inimii; îi simţi apropierea, căldura.

– Ştiu eu aşa.

Undeva se trânti o portieră şi o ambulanţă se îndreptă pe drum către poartă. Însă misiunea lui, chiar războiul însuşi, rămânea undeva la marginea realităţii.

– Te voi conduce spre odaia ta. Râse cu poftă. Ţi-au pregătit una la distanţă de kilometri de-a mea.

Allenby se sculă în picioare şi o strânse în braţe, părul ei atingându-i gura.

– Mi-aş dori să fim undeva singuri.

Fata se desprinse din strânsoarea lui.

– Fii cuminte, domnule. Se retrase puţin, dar ochii îi scăpărau aţâţaţi. Mămica trebuie să sosească din clipă în clipă.

Tânărul zâmbi.

– În cazul ăsta, am pus punct.

Mai târziu, după ce se bărbieri şi făcu baie într-o încăpere imensă, ea îl însoţi în turul casei. O întreagă aripă fusese preluată ca spital de recuperare pentru ofiţerii răniţi. Allenby îi zări în treacăt pe unii dintre ei. Nu păreau să poarte discuţii reciproce şi arătau pierduţi, rupţi definitiv de orice, mai puţin de soarta care-i adusese acolo. Supravieţuitori, cum i-ar fi numit Frazer.

Era o casă mare, se gândi el. Cum de putuse să spere c-o va impresiona pe Joanna?

Se reîntâlniră apoi cu toţii la un pahar, iar Allenby avu

ocazia s-o cunoască pe mama fetei. Aceasta era extrem de atrăgătoare şi semăna foarte mult cu fiica ei. Se mai aflau acolo medicul militar principal al spitalului, magistratul local, cu soţia, doi inşi din personalul generalului de brigadă - tipul clasic de militari - şi o prietenă de familie apropiată, al cărei soţ fusese raportat ca dispărut în Burma.

Allenby se aşează la masă lângă mama Joannei, intuind oarecum ca această cină avea să fie o încercare. Magistratul era extrem de plicticos şi nu contenea să se plângă de soldaţii cazaţi peste tot.

Joanna ridică privirea şi-i zâmbi.

– Păi, nu sunt soldaţii noştri?

– Bănuiesc că înainte de război erai prea tânăr ca să-ţi iei o slujbă, ei? spuse generalul de brigadă. Îi adresă un zâmbet lui Allenby. Fără îndoială, frecventai o facultate. Ce studiai?

Exact ca şoarecele cu pisica, se gândi locotenentul.

Atunci când se înrolase, unii dintre noii săi tovarăşi îi puseseră aceeaşi întrebare, majoritatea din pură curiozitate. Ocolise de obicei chestiunea, referindu-se la perioada anterioară din viaţa lui ca la „anii de colegiu". În fond, îşi spusese el, o şcoală tehnică era, într-un fel, aproape ca un colegiu.

– N-am urmat facultatea, domnule, răspunse tânărul.

Nu suporta să piardă din prestanţă în fata Joannei, dar să-l mintă pe tatăl ei ar fi însemnat să strice totul. Deşi, asta nu l-ar fi ajutat să scape din cârlig cu uşurinţă.

Generalul de brigadă ridică uşor din sprâncene.

– Uimitor!

Medicul militar principal, care părea uşor băut, exclamă:

– E vorba de Marină, domnule, nu de armata de uscat, ce vreţi! şi izbucni în râs.

Allenby era furios pe ei, dar şi mai furios pe sine însuşi, fiindcă punea atât de mult la inimă.

Uşa se deschise şi apăru menajera.

– Da, Lucy? întrebă generalul de brigadă.

Allenby o surprinse pe Joanna aruncându-i o privire neliniştită ori îndrăzneaţă, era greu de precizat.

– Îmi cer iertare, domnule, zise menajera, dar e cineva la telefon.

Generalul îşi tamponă buzele cu şervetul.

– Presupun că mă cheamă datoria. Binevoiţi să mă scuzaţi.

– Nu, nu vă caută pe dumneavoastră, domnule, se grăbi să explice menajera. E pentru domnu' de la Marină.

Allenby se ridică de pe scaun, cu mintea îngheţată brusc. Nu acum. Nu aşa curând.

Trecu pe lângă menajeră, care rămăsese în cadrul uşii. În timp ce ieşea din cameră, o auzi foarte clar pe Joanna, ca şi cum ar fi vorbit lângă el:

– Nu s-a dus la facultate, tăticule, dar i s-a decernat Crucea Regelui George şi este propus pentru DSC, deşi încă nu ştie despre asta şi nici nu-i pasă, bănuiesc! spuse ea precipitat, gata să izbucnească în lacrimi.

Încăperea era încă tăcută atunci când se întoarse Allenby. Tânărul cercetă chipurile comesenilor şi expresiile lor amestecate. Apoi se întoarse spre fată şi ridică din umeri.

– M-au rechemat. Trebuie să plec.

Joanna ocoli în fugă masa şi-l apucă de mână, indiferentă la toate.

– Vin cu tine, Dick!

Locotenentul încercă să treacă pe glumă.

– Probabil că n-am priceput eu bine. Stai aici şi..., bâigui el cu glasul stins.

– Îl chem pe şofer, interveni tatăl fetei, părând să nu-şi găsească, de data asta, cuvintele.

Allenby îşi luă rămas-bun. Lucy îi dădu geanta. Nici măcar nu apucase şi el să doarmă în patul acela arătos.

Ieşiră la maşină. Cerul era plin de stele, iar aerul ca de gheaţă.

Fata nu-şi mai puse pălăria. Se prinse cu totul de braţul tânărului, lăsându-şi capul pe umărul lui, în vreme ce maşina demară şi ieşi în şoseaua principală.

Abia dacă schimbară câteva cuvinte până ce ajunseră la râu. Atunci, ea îşi ridică fruntea şi-l strânse şi mai tare de braţ.

– Sărută-mă, şopti Joanna, şi Allenby îşi apropie fata de obrazul fetei. Ea rosti cu insistentă: Nu, Dick, de-adevăratelea!

Gurile li se împreunară, buzele ei se întredeschiseră, iar el o sărută cu aviditatea disperării şi a jinduirii.

Automobilul coti şi tinerii zăriră gardul de sârmă ghimpată şi santinela înarmată, care se uita deja ţintă la maşina oficială.

Cei doi se despărţiră, cu inimile bătându-le puternic, cu priviri uşor sălbatice. Bărbatul o sărută din nou, cu forţă, pe gură.

– Te iubesc.

Ea răspunse cu o voce pierdută.

– Întoarce-te, Dick. Te voi aştepta.

Şoferul deschise portiera şi-l urmări pe locotenent îndepărtându-se către intrare.

– Acasă, domnişoară?

Ea scutură din cap, incapabilă să mai vorbească.

– Nu. Du-mă la încartiruirea wrens, te rog. Ţi-arăt eu pe unde.

Privi înapoi, însă locotenentul fusese înghiţit de întuneric.

Când Allenby se trezi din somnul agitat, abia după câteva momente bune îşi aminti unde se afla şi de ce. Bâjbâi după perdeaua ce delimita priciul său şi scrută cabina de cart a submarinului. O încăpere mică, mărginită de priciuri şi plină de fişete înghesuite; printre ele. O masă şi nişte cutii cu alimente, care nu-şi mai găsiseră loc altundeva pe vas.

Îşi umezi buzele în timp ce aruncă o privire ceasului de la mână. Patru dimineaţa. Navigau de două zile, de când părăsiseră portul Falmouth; submarinul de buzunar X-19 îi urma undeva la pupa, mânuit de un echipaj auxiliar. Ce mod de viaţă nefiresc, gândi locotenentul. Avea un gust persistent de motorină, de oţel umed.

Asemenea celor din echipajul submarinului X-Craft, Allenby dormise cât de mult apucase, îmbucând câte ceva atunci când se schimba cartul sau când vreo alarmă subită îi deştepta pe toţi din somn.

Ascultă zbârnâitul slab al motoarelor electrice şi întoarse în mintea sa pe toate fetele planul ce urma să-l îndeplinească şi ordinele pe care îşi dăduse toată silinţa să le memoreze.

Un chip îşi făcu apariţia prin deschizătura perdelei.

– E timpul, domnule. Am pregătit nişte ceai, şopti un marinar, apoi dispăru.

Allenby coborî pe punte şi-i zări pe Quinlan şi pe locotenentul unu Lomond aşezaţi deja la masă, adânciţi în gânduri.

Quinlan îi făcu semn cu capul.

– Până acum mi s-a raportat că totul e calm.

Glasul îi suna încordat, nu nervos. Probabil că dorea să urce la bordul vasului său, şi atunci ar fi fost acasă.

Cineva anunţă la difuzor, cu o voce şoptită, parcă de teamă să nu fie auzită din afara carenei:

– La posturile de imersiune. La posturile de imersiune!

Ceilalţi îşi luară trusele, iar Allenby îşi verifică la repezeală săculeţul special. Îşi aminti ce faţă făcuse căpitanul submarinului când îl văzuse pe locotenent coborând cu el prin turnul sasului. Allenby îi spusese: „E în ordine, domnule. Nu am nimic periculos!"

Ştiuse atunci la ce se gândise căpitanul. Cam cu un an în urmă, niscaiva agenţi secreţi fuseseră luaţi la bordul unui submarin pentru a fi debarcaţi pe coasta inamicului. Unul dintre ei avea în buzunar nişte bombe miniaturale, de tipul celor care detonează sub presiune. Când vasul se scufundase, una dintre acestea explodase. Muriseră trei oameni, dar căpitanul reuşise cine ştie cum să readucă nava la suprafaţă.

O asemenea întâmplare nu putea fi uitată de oamenii care aparţineau acestei tagme, ce îşi avea propria ei lume.

Ieşiseră din chesoane în cabina de cart. La plăpânda lumină portocalie, locul părea înţesat. Era dificil pentru fiecare să se ţină deoparte din calea celorlalţi.

– Linişte pe navă!

Căpitanul submarinului, un locotenent-comandor înalt şi bărbos, avea un gabarit cam prea mare pentru munca pe care o făcea, se gândi Allenby. În schimb, se mişca la fel

de uşor ca şi Ives.

Erau consultate cadranele şi jojele. Îi înconjura o mare tăcută. Conform planului, Allenby ştia că submarinul făcuse un ocol larg al insulelor, pentru a se asigura că se vor apropia prin ape adânci.

Căpitanul bărbos veni lângă ei, la masa cu hărţi.

– Acum va trebui să vă transfer. Va fi deschis chepengul din faţă, aşa că se impune să ne mişcăm cu rapiditate. Altfel, rămânem foarte vulnerabili şi nu ne putem scufunda. Privi întrebător spre Quinlan. V-aţi luat necesarul? întâlniri, semnale, efecte în caz de urgenţă?

– În principiu, se pare că-i în ordine, zise Quinlan.

Se uitară cu toţii la Allenby.

– Cea mai grea muncă o are însă amicul ăsta al nostru, adăugă Quinlan.

Căpitanul sesiză starea de spirit şi pericolul pe care aceasta îl putea crea.

– Succes. Pe cai! spuse el la repezeală.

Apoi se duse în centrul lumii lui, lângă tubulatura lucioasă a periscopului. Îşi trecu în revistă cu privirea echipa: timonierul şi secundul acestuia urmăreau hidroplane, un fochist la periscop, locotenentul unu verifica desfăşurarea manevrelor, plantoanele de lângă scară, gata să ţâşnească pe punte. Aceştia din urmă purtau ochelari negri, pentru a se obişnui cu întunericul mării. Allenby se gândi că arătau ca nişte orbi.

În coca submarinului, oamenii stăteau probabil liniştiţi, perfect conştienţi de fiecare clipă petrecută la suprafaţă. Se aflau la numai opt kilometri de ţărm.

Căpitanul aşteptă ca operatorul hidrofonului să dea raportul final.

– Nici un HE[51], domnule.

Atât cât îşi puteau da seama, aveau cale liberă.

– Adâncimea periscopului, locotenent unu.

Căpitanul îşi trecu degetele prin părul des şi se aplecă de spate, luând poziţie.

– Zece metri, domnule.

---

[51] Hydrophonic Echo - detector de sunete (hidrofon) (n. tr.).

În afară de zgomotul pompelor, Allenby nu înregistra mare lucru.

– Sus periscopul!

Căpitanul apucă mânerele şi le desfăcu, rotindu-se încet în jurul periscopului.

– Jos 'scopul! Pregătiţi-vă pentru ridicare la suprafaţă. Locotenent unu, zi-le celor din detaşamentul de la bord să fie pe fază.

Chepengul de jos se deschise şi căpitanul, cu binoclul în jurul gâtului, se duse lângă scară. Îşi înfăşurase un prosop pe sub gulerul scurtei, pentru a se proteja de umezeală. Avea să fie frig acolo sus, se gândi Allenby.

Quinlan îl salută formal pe căpitan şi începură să-şi croiască drum în faţă, spre bord.

Allenby îl auzi pe locotenentul unu raportând:

– Gata de ieşire la suprafaţă, domnule!

Acesta aruncă rapid o privire prin periscop, urmărit de căpitanul postat lângă scară.

– Liber, domnule!

– Ridicare!

După tăcerea fantomatică de la adâncime, zgomotul păru asurzitor. Vuietul aerului comprimat năvălise în tancurile de balast, vibraţia subită a vasului scăpase de sub acţiunea hidroplanelor şi intrase în ruliu liber pe hula din larg.

Înainte de a fi deschis chepengul din faţă, căpitanul, plantoanele şi echipajele de la tunuri aveau să ia poziţie, gata să deschidă focul, gata de imersiune.

Deşi bine înfofolit în costumul impermeabil de tip Ursula, pe Allenby îl surprinse nepregătit vântul îngheţat, ce-ţi tăia faţa ca un fir oţelit. Oamenii se răvăşiră în jurul său şi, până apucă el să se dezmeticească, aceştia lansară la apă barca de cauciuc şi o priponiră la pupa. Quinlan şi echipajul lui le dădură o mână de ajutor. Erau obişnuiţi cu aşa ceva; ceea ce locotenentului i se păru a fi un adevărat infern făcea parte, de fapt, dintr-o instrucţie exersată îndelung.

Avansară prin beznă până la capătul submarinului, pentru ca brodul şi parâma să nu se lovească de elice.

Submarinul era doar o umbră întunecată, cu linia de plutire vizibilă numai în dreptul valurilor mici de la prora.

– Sări!

Allenby sări şi se simţi tras, cu răsuflarea întretăiată, pe brodul care se depărtă imediat de submarinul-mamă, în spate. Pagaiele harnice aruncau stropi în toate părţile şi locotenentul văzu în faţa lui o altă umbră apropiindu-se: X-Craft-ul remorcat.

Urmară scurte saluturi şi exclamaţii. Allenby simţi o bătaie pe umăr, ca pentru a i se ura noroc. Se întoarse să răspundă, însă brodul pornise deja înapoi, de-a lungul parâmei.

Quinlan îl îndrumă spre un chepeng deschis; ceilalţi trei oameni ajunseseră dedesubt şi vocile lor răsunau ireal în timp ce făceau primele verificări după preluarea comenzii.

Allenby se chirci pe sub o consolă, prin chepengul deschis, şi lăsă în urmă aerul tăios. Coca era chiar mai mică decât se aşteptase. Aceste submarine minuscule aveau doar şaptesprezece metri lungime, din care cea mai mare parte era ocupată de motoare. În interiorul cabinei de cart, abia dacă putea cineva să stea în picioare. Doar sub o boltă de dimensiuni reduse, practicată în puntea de deasupra.

Allenby îl zări pe şeful ERA, un inginer, stând la cârmă. Lomond, locotenentul unu, se ţinea de mânerele coborâte ale periscopului - un băţ, în comparaţie cu cel al submarinului de pe care se transferase. Al treilea membru, un tânăr sublocotenent pe nume Eastwood, era scafandrul navei. Acesta aştepta, împreună cu căpitanul, semnalul de desprindere a parâmei.

0 uşă ovală ducea spre capătul din faţă al carenei, locul în care echipajul îşi ducea traiul. Allenby descoperi acolo un prici în plus, montat temporar. În timpul acţiunilor de luptă însă, compartimentul, denumit Wet and Dry[52] era inundat şi folosit pentru ieşirea scafandrului în exteriorul carenei mici şi zdravene.

– Semnal! Desprindere!

Coca se scutură violent atunci când parâma se eliberă. Cordonul lor ombilical. Allenby putu mai degrabă să

intuiască decât să simtă vuietul brusc al apei, atunci când nava-mamă îşi inundă tancurile şi se scufundă iarăşi.

Quinlan îi aruncă o privire locotenentului unu.

– Preiau eu, Charles. După imersiune, adu-ne ceva fierbinte de băut.

Allenby privea. El era pasagerul. Locotenentul unu se afla la pupa, cu faţa spre tribord, reglând funcţionarea pompelor. ERA-ul stătea la timonă şi nu scăpa din ochi busola giroscopică. Scafandrul dăduse la o parte priciul suplimentar de deasupra mesei cu hărţi şi trebăluia acum cu rigla şi creionul.

Chepengul o dată închis, aerul devenea ceva mai cald. Quinlan ridică micul periscop şi făcu o grimasă.

– Imersiune, imersiune, imersiune. Zece metri, turaţie 850. Curs zero-nouă-zero.

Allenby ascultă năvălirea instantanee a apei prin ventilele deschise. Văzu cu ochii minţii cele două mari încărcături explozive în formă de semilună, montate pe părţile laterale. Fiecare consta din două tone de amatol. Suficient ca să arunce în aer o navă de luptă, după cum aflase şi Tirpitz.

Micul echipaj făcu încă un set de verificări (curs, viteză, adâncime, pompe, totul), până când Quinlan se declară mulţumit.

Allenby îşi imagină celălalt submarin în adâncuri, depărtându-se de-acum de infima cruciuliţă trasată pe hartă.

Erau absolut singuri.

Încercă să se concentreze asupra zilei petrecute acasă la Joanna. Cum lăsase baltă orice precauţie. Cum o dorise şi cum simţise nevoia ca ea să ştie acest lucru.

Dar devenea din ce în ce mai dificil să-şi amintească fiecare secvenţă a evenimentelor. Îşi descheie costumul Ursula şi-l pipăi pe dinăuntru, pentru a se asigura că îşi luase un set de scule de rezervă. Acest lucru îl făcea întotdeauna să se simtă ca un spărgător. În schimb, îi venea în minte drumul până la râu. Capul Joannei pe umărul său, cuvintele aproape smulse din suflet, atunci când îl sărutase: „Nu, Dick, de-adevăratelea!"

Acestea păreau să-l liniştească. Avea să se întoarcă el din treaba asta. Cumva.

14. SÂNGE RECE

Locotenentul Quinlan îşi suflecă mâneca jerseului şi se uită la ceas.

– E timpul să aruncăm o privire rapidă. O să se lumineze.

Se duse la masa cu hărţi şi aşteptă ca Allenby să vină lângă el. Vasul avea tangaj şi ruliu, prins fiind în ţesătura de curenţi ce convergeau către Insulele Normande.

– E o porţiune dificilă de coastă, rosti Quinlan. Stânci peste tot. Dar slavă Domnului că germanii, cu obişnuita lor eficienţă, au construit aici un releu radio înalt. Rigla alunecă uşor. Ne vom fixa atenţia asupra lui, pentru a ne ghida în finalul înaintării noastre.

Allenby îşi simţi stomacul răzvrătit de greaţă. Spaţiul închis, cu mirosurile sale stătute, îl făcea să verse.

– Crezi că sunt multe nave locale de patrulare?

– Nu prea. De-a lungul acestei întinderi de apă există un câmp de mine. Îşi mută iarăşi ustensilele. Vezi?

– Când vom ajunge acolo?

Quinlan surâse vag.

– Am ajuns.

Arboră din nou aerul lipsit de expresie al omului care tratează o afacere.

– Du-ne sus, Charles. Adâncimea periscopului!

Aerul comprimat şuieră asemenea unui şarpe enorm şi puntea se înclină, în vreme ce Lomond jongla cu comenzile pompelor.

– Trei metri, domnule.

Quinlan se aplecă şi apăsă pe butonul periscopului. Allenby îi urmări trăsăturile imobile şi încercă să deducă ce se întâmpla. Periscopul coborî şi Quinlan dădu fuga înapoi la masa cu hărţi, spunând peste umăr:

– Schimbă cursul. Virează la unu-unu-zero.

ERA-ul roti cu multă grijă timona. Atât de aproape de suprafaţă era uşor să scapi controlul pompelor şi al

hidroplanelor. Dacă apăreau la suprafaţă, putea fi un dezastru.

Quinlan se uită fix la hartă şi bodogăni:

– Încă o privire.

O dată periscopul ridicat, Allenby îl urmări pe bărbat rotindu-se foarte încet. Apoi oprindu-se şi vorbind răstit:

– Piemont Point şi catargul radio la vedere patru-cinci. Mai aruncă o privire scurtă şi-i făcu semn lui Allenby. Vino aici. Dar să fii al naibii de iute!

Acesta îşi lipi fruntea de rama de cauciuc şi scrută ţărmul, cu o subită surpriză. Se vedea de parcă ai fi putut să-l atingi cu mâna. Pante stâncoase, iar deasupra pete întinse, de culoare verde. Nuanţele erau încă estompate în lumina zorilor. Zări şi o plajă. Nişte stropi de apă săriră pe lentilă şi Allenby îşi feri capul cu un gest involuntar. Era ca şi cum ai fi înotat fără să te mişti.

Quinlan preluă periscopul, cercetând încă o dată, cu grijă, ambele flancuri ale carenei, apoi coborî periscopul.

– Cred că am ajuns unde trebuia, spuse el. Acum ne vom lăsa pe fund. Vom fi în suficientă siguranţă. Reciful va stopa cea mai mare parte a curentului.

– Am zărit releul radio, zise Allenby.

Celălalt dădu aprobator din cap.

– Fără el... ăă...

– Coboară-ne, Charles. Zece metri. După aia atingem fundul. Conform hărţii, pare un loc prielnic. Nisip întărit şi...

Ridicară cu toţii privirile atunci când ceva hârşâi încet de-a lungul carenei. Asemenea cuiva care şi-ar dibui drumul. Un orb.

Zgomotul încetă exact în dreptul lui Allenby şi acesta îl auzi pe Quinlan murmurând:

– S-a prins de încărcătura laterală tribord.

Apoi zgomotul se deplasă mai departe, până când dispăru definitiv.

– Continuă, Charles.

În cele din urmă. se stabilizară la zece metri.

Allenby îşi drese glasul.

– Ce-a fost asta, o mină?

Locotenentul unu rânji.

– De ce? Vroiaţi să ieşiţi s-o dezamorsaţi?

Râseră cu toţii. Sacadat şi nervos. Sunetul produse o reverberaţie în cabina de cort care fusese pe punctul de a deveni un cavou.

Atinseră şelful exact la momentul estimat. Frazer ar fi apreciat îndemânarea de navigator a lui Quinlan, se gândi Allenby.

Când motorul se opri, Quinlan ascultă. Nimic. Nici măcar vreo senzaţie cum că te-ai fi aflat la o anumită adâncime.

– Să mâncăm ceva cald, zise el. Îl urmări pe ERA-ul care desfăcu zăvoarele uşii de la consola pupa şi dispăru în camera motoarelor. Apoi adăugă: Ne vom odihni cât vom putea de mult. Până în prezent nu stăm prea rău cu aerul, dar e mai bine să-l economisim.

Allenby se aşeză lângă săculeţul său. Dacă voi fi luat prizonier... Acest lucru îi trecuse deseori prin minte, dar nu găsise vreun răspuns.

Tânărul scafandru fluiera în timp ce despacheta nişte căni şi nişte farfurii.

Locotenentul se duse cu gândul la generalul de brigadă şi la întrebările ca într-o doară ale acestuia. Facultăţi, hoteluri. Nu prea mai contau aici jos. Joanna avea să se trezească în curând, gândi el. În adâncul sufletului ştia că ea nu se mai întorsese acasă pentru a-şi termina permisia. Probabil că era la cazarma wrens, sau poate chiar de serviciu la noul lor HQ, unde Prothero aştepta, mai mult ca sigur, sosirea primelor rapoarte.

Allenby îşi aduse aminte cât de tulburat păruse comandorul atunci când părăsiseră portul Falmouth. Prothero stătuse de vorbă cu el şi cu echipajul X-Craft-ului într-un vechi şopron al Vămii. Privind acum retrospectiv, înţelegea motivul tulburării. Şeful nu avea să fie niciodată capabil să coboare printr-un turn al vreunui vas. Zâmbi în sinea lui. Ar fi fost posibil să nu existe nici un fel de rapoarte. Doar o declaraţie a Amiralităţii. Dumnezeu stătea mărturie că erau destule din astea. „Secretariatul Amiralităţii anunţă cu regret pierderea HMS-ului... aşa şi

pe dincolo. Rudele apropiate au fost înştiinţate." La o adică, populaţia Marii Britanii, istovită şi angrenată în război, putea fi tot atât de bine scutită să întrezărească vreodată substanţa acestor comunicate glaciale.

Îi zbură din nou gândul la Joanna şi la modul în care stătuse ea lângă scaunul său, atingându-i părul cu degetele. Avea vie în minte amintirea acelui moment şi a celui în care el o strânsese în braţe. Fata se prefăcuse a-l respinge, dar ochii ei spuseseră altceva.

Sau era cumva vreo altă iluzie, un vis în plus într-o viaţă de visuri?

ERA-ul se aplecă lângă el cu o cană în mână.

– Un cubuleţ sau două?

Allenby zâmbi. Ce păcat că marele public nu-i vedea niciodată pe aceşti bărbaţi!

– Conform ordinelor mele, veţi fi aşteptat exact la douăzeci şi două zero-zero, zise Quinlan. Va trebui lucrat la secundă. Aruncă o privire dincolo de Allenby, urmărind simultan instrumentele şi joja de adâncime, ca şi instrucţiunile primite în scris. Vă voi lua de la locul de întâlnire mâine la aceeaşi oră, după ce-mi rezolv treaba mea. Dacă o veţi pierde - ridică din umeri -, voi reveni a două zi. E tot ce pot să fac.

Allenby dădu aprobator din cap. Era foarte clar. Micul X-Craft nu putea să evolueze la suprafaţă, pentru a-şi reîncărca preţioşi acumulatori dând drumul la motoarele Diesel.

Aruncă o privire hărţii. O verificare finală. Urma să fie aşteptat de trei oameni. Nici un nume. „Mai bine să nu le ştii", accentuase Prothero. Staţia radar era cam la trei kilometri în interiorul litoralului, într-un loc numit Champ Donne. Se impunea să se mişte la iuţeală, dacă vroiau să fie înapoi în timp util.

– La posturi, toată lumea!

Quinlan se uită încă o dată la ceas. Apoi îi spuse lui Allenby:

– Veţi lua barca pneumatică şi o veţi ascunde pe ţărm. O să ştie ei locul cel mai prielnic. Însă la întoarcere lăsaţi-o undeva, unde să poată fi găsită de patrule. Mai aveţi şi o

geantă cu un alt echipament. Totul trebuie să arate ca o acţiune de comando.

Se duse la periscop.

– Turaţia doi-cinci-zero. Adâncimea periscopului.

Allenby urmări uşoara vibraţie a motorului electric, în timp ce nava îşi croia drum spre suprafaţă.

Acul indicator se stabili la trei metri. Quinlan ridică încă o dată periscopul.

O scurtă privire în jur. La ora asta, trebuia să fi fost foarte întuneric, gândi Allenby.

Quinlan se uită la el.

– Gata de ieşire?

Locotenentul îşi luă săculeţul, tânjind subit să plece de-acolo.

– Ridicare la suprafaţă!

Vasul se scutură şi se legănă pe valurile abrupte şi dese. Chepengul se deschise, trântindu-se cu zgomot. Aerul rece năvăli înăuntru, alungând toropeala cauzată de imersiune.

Scafandrul trase barca afară, iar Allenby îl urmă cu săculeţul. Li se alătură şi Quinlan, ţinându-se strâns de mica balustradă.

– Succes!

Îşi plimbă privirea de-a lungul fâşiei negre de uscat. Era greu să-ţi închipui că ar fi avut altă culoare.

Allenby se lăsă în barcă şi, cu ajutorul pagaiei, se depărtă de carena joasă, împingându-se în ea. Se orientă rapid şi începu să vâslească puternic înspre palida linie a talazurilor.

Pierdu curând din vedere submarinul X-19, deşi nu ştia dacă acesta mai era la suprafaţă sau se scufundase deja. Quinlan zăbovise pesemne până în ultima clipă de siguranţă.

Micuţa barcă scrâşni pe nisip, şi locotenentul îşi ţinu respiraţia atunci când nişte siluete întunecate se iviră de printre stânci. Se aştepta la un asalt sau la o împuşcătură. Se aştepta să intre într-o ambuscadă ori să-l pândească vreun coşmar.

Dar primul ins care ajunse lângă el îl bătu pe umăr.

– Bine-ai venit, îi spuse.

– N-avem timp de pierdut, şopti răguşit cel de-al doilea, cu un accent care lui Allenby i se păru breton şi cu un ton de nervozitate.

Traseră barca până într-o breşă adâncă, dintre nişte stânci, şi locotenentul îi auzi pe ceilalţi acoperind-o cu ierburi de mare, pe care, probabil, le pregătiseră din vreme.

Primul bărbat, în mod evident liderul, îl luă pe Allenby de braţ şi-l conduse în sus, pe treptele unei mici plaje. Singura potecă existentă era mărginită de urme de sârmă ghimpată ruginită şi „colţi" de beton, deşi asta nu constituia o dovadă sigură că vreun tanc aliat ar fi debarcat vreodată pe-acolo.

Unul dintre oameni o luă înainte, deschizând drumul. Micul grup se oprea la intervale de câteva minute, pentru a se asigura că are cale liberă. Traversară o cărare şi, dintr-o dată, paşii lor făcură un zgomot puternic. Conducătorul murmură:

– O maşină blindată trece pe-aici la fiecare jumătate de oră. Chicoti. Nu e bine să hoinăreşti noaptea prin preajmă.

Allenby îşi aduse aminte de spusele lui Prothero. Acest necunoscut se dovedise a fi un inginer care lucra pentru germani. Nu avea de ales. Bărbatul era, fără îndoială, capabil să cutreiere în voie atunci când vroia.

Într-un pâlc de tufişuri înalte fuseseră ascunse trei biciclete. Allenby îşi simţea capul plutind în aerul tare. De unde ştiau că putea merge pe bicicletă? Nici Joanna nu-l întrebase. Gândul la ea îl ajută să-şi domolească nervii, să se pregătească pentru treaba ce-l aştepta.

– Putem parcurge o mare parte din drum pe bicicletă, dar trebuie să fim atenţi, zise ghidul. Cu germanii nu eşti niciodată sigur! Strigă spre cel care avea să rămână lângă drum, pentru a-i avertiza la întoarcere: Pe curând, Harry!

Se urcară pe biciclete şi porniră în şir indian, cu Allenby la mijloc.

Liderul deconspirase numele unuia dintre oameni. Se întrebă dacă nu cumva era un şiretlic pus la cale cu multă grijă sau, mai degrabă, o scăpare din cauza fricii. Erau de

fapt nişte amatori într-un joc periculos.

La un moment dat trecură pe lângă o clădire pipernicită ori o colibă. Locotenentul intui că era goală şi pustie. Fâşia de coastă fusese evacuată în întregime, pentru a împiedica o eventuală semnalizare spre larg. Prin comparaţie, Sicilia părea mult mai aspră, gândi el. Aici nu se găsea nimic, nici măcar vreun câine de pripas.

Se opriră să se odihnească, în timp ce al doilea individ merse mai departe, ca să adulmece situaţia. Se întoarse şi-i şuşoti ceva celuilalt.

– Nu sunt piedici, spuse acesta din urmă. Există o conductă de scurgere care pleacă de la staţia radar. Încă nu-i gata. Dinţii îi străluciră în întuneric. Nici nu va mai apuca să fie după această noapte, aşa-i?

Liderul cunoştea drumul şi părea să recunoască fiecare piatră sau tufiş. Într-un rând, se opri şi lăsă să-i cadă din mână un pachet de ţigări englezeşti care fusese în barcă. Allenby speră pentru binele lui că indiciile nu aveau să fie prea bătătoare la ochi.

Conducta se iţea din coasta colinei. În câteva minute dădură la o parte plasa de sârmă ce obtura gura acesteia.

Conducătorul îl studie îndeaproape pe Allenby.

– Poţi trece prin ea?

Locotenentul îşi luă săculeţul pe umăr. Conducta era aproape tot atât de largă cât compartimentul W-and-D de pe X-Craft, dar preferă să nu mai spună nimic.

Se băgă în conductă, simţind cum îl pătrundea prin costumul impermeabil răceala metalului. Dacă instalaseră ceva atât de mare, însemna că germanii se aşteptau în mod evident să-şi întărească sistemul defensiv.

Panta nu era foarte abruptă, dar săculeţul şi conducta strâmtă îl făcură curând să gâfâie. Se tăiase la palme şi la un genunchi. Îl putea auzi pe conducător urcând din greu în spatele lui. Celălalt tip, cel nervos, rămăsese ascuns, pentru a le păzi retragerea.

Liderul aprinse o mică lanternă.

– Aici, mormăi el. Un chepeng de întreţinere. De obicei e închis cu lacăt. Împinse cu umărul, şi acesta se deschise. Scrută câteva clipe în jur. Pesemne că repetase de mai

multe ori această manevră, înainte de a propune distrugerea staţiei. Oare cum ţineau ăştia legătura cu oameni ca Prothero? Cine făcea prima mişcare?

– Haide!

Îi dădu mâna lui Allenby, ajutându-l să treacă dintr-un loc întunecos într-altul. Rămaseră nemişcaţi, şi Allenby se dumeri că nu era chiar o beznă totală. Deasupra capului se vedeau mici puncte de lumină, acolo unde nişte cabluri electrice treceau printr-un planşeu de beton.

Auzi un hârşâit.

– Sunt paznicii de sus, şopti însoţitorul său. Doar doi oameni. Deasupra lor se află zona de lucru. Eu am proiectat-o.

Bărbatul îl conduse pe Allenby şi cei doi străbătură podeaua de beton finisată grosolan. Apoi lumina lanternei căzu asupra unei doze de oţel, în spatele căreia se afla o grindă semi-ngropată. Omul se dădu într-o parte, ţinând lanterna în aceeaşi poziţie pentru Allenby, care se ghemuise să studieze îndeaproape situaţia.

– Am aici nişte dinamită, şopti celălalt. Când s-a început munca de finisare a conductei de scurgere, aceasta ar fi trebuit luată de-aici. Lăsă să-i scape un oftat adânc, ce-i trăda starea de încordare. Aşa că ai picat la ţanc.

– Adu dinamita. Allenby îndreptă lumina lanternei înspre săculeţul său. Nu-i nevoie s-o desfaci. Dibui după detonatoare şi după un pachet de explozibil plastic. Eşti sigur că germanii n-o să vină să-şi bage nasul pe-aici?

Bărbatul scutură din cap.

– O să mă prezint la lucru ca de obicei. Acolo sunt de rezolvat câteva treburi înainte de problema conductei. Am adus un termos şi nişte sandvişuri. Aşteptarea o să pară cam lungă, prietene.

Allenby mişcă din umeri. Deja îi era rece, iar gândul de a sta aici, cu duşmanul deasupra capului şi cu un maldăr de explozibil lângă el, nu-i surâdea deloc.

Măcar de-ar fi avut nişte fitiluri mai bune. Unele care să ţină aşa, zile întregi. Ar fi făcut munca mai puţin periculoasă.

Lucrară în tăcere până când, în cele din urmă, Allenby

se declară satisfăcut. Grinda era unul dintre suporturile principale.

Îşi aduse aminte de pilonii din Sicilia, de genistul doborât. Totul părea să se fi petrecut de multă vreme.

Încercă să vorbească liniştit şi să-şi ascundă îngrijorarea.

– Ei, cam asta e. Ar fi cazul să te duci.

Bărbatul deveni dintr-o dată nerăbdător să plece. Probabil că abia acum înţelegea imensa importanţă a faptei sale.

Dădură mâna şi conducătorul se strecură prin chepengul de întreţinere. Allenby auzi zgomotul diminuându-se. După aceea, înregistra un scurt hârşâit, asemănător cu cel al minei pe carena X-Craft-ului, apoi o linişte absolută. Pesemne, puseseră la loc plasa de sârmă.

Orele se scurgeau unele după altele, iar el se apucă să-şi maseze picioarele pentru a nu-i amorţi. Într-un rând, cineva începu să lucreze cu o bormaşină puternică. Locotenentul mai că nu se sufocă în încercarea de a-şi înăbuşi tuşea cauzată de praful răspândit în beznă.

Îşi mâncă cafeaua şi sandvişurile, însă acum n-ar mai fi fost capabil să spună ce conţinuseră.

Evită să se uite la cadranul fosforescent al ceasului său. Când o făcu totuşi, limbile parcă nu avansaseră deloc.

Din când în când răsunau deasupra zgomote de paşi, iar Allenby şi-l imagina pe tovarăşul său nocturn acolo sus, împreună cu duşmanul. Îşi asuma un risc enorm. Dacă era prins... Gândul acesta îl teroriza. N-ar mai fi dat pe viaţa lui nici doi bani, deoarece inamicul s-ar fi arătat necruţător. Cu nimic deosebit de situaţia lui Thomas. Se întrebă cum se simţeau locuitorii din Insulele Normande, care trăiau sub ocupaţie, îi vedeau pe duşmani în fiecare zi, îi urau şi, cu toate acestea, să temeau să le-o arate. Prothero menţionase că trupele germane erau formate din oameni în vârstă şi din cei care se refăceau în urma rănilor primite. Locotenentul se aştepta ca ei să fie recunoscători că se aflau aici. Departe de frontul rusesc şi de toate nenorocirile lui.

Era o zi nespus de lungă.

Allenby se duse cu gândul la Quinlan, fie şi numai pentru a chibzui asupra a ceea ce avea să se întâmple în cazul în care misiunea submarinului X-Craft ar fi decurs cum nu se putea mai rău. În timp ce el stătea pitit în ascunzătoarea de beton, Quinlan şi cei trei tovarăşi ai lui urmau să-şi dibuiască drumul în jurul coastei de sud-vest a insulei Jersey, iar apoi în jos, către golful St. Helier, unde fusese raportat că ancorau transportoarele germane.

Dacă X-Craft-ul se scufunda lovit de navele de patrulare, sau dacă se încâlcea în vreo plasă antisubmarin, atunci, el rămânea să se descurce cum putea.

Seara se lăsă asupra insulelor, şi Allenby auzi cum era înlăturată plasa de sârmă de la gura conductei. Curând după aceea, inginerul se târî prin chepengul de întreţinere şi-i întinse un sandviş.

Locotenentul descoperi că, în ciuda proximităţii pericolului, murea de foame. Întrebă printre înghiţituri:

– Totu-i liniştit?

Inginerul aprobă din cap.

– Germanii instalează ceva mai încolo nişte tunuri de coastă mobile, în eventualitatea vreunui atac aerian. Sunt prea ocupaţi ca să ne plictisească pe noi, spuse acesta, cu glasul epuizat de muncă.

Allenby se uită la ceas.

– Haide să n-o mai lungim.

Celălalt îi ţinu lanterna, iar locotenentul potrivi timpul de declanşare a amorsei şi puse încă un fitil, pentru orice eventualitate. Ar fi fost de-a dreptul stupid să arunce în aer staţia radar şi el să rămână cu barca pe plajă, în voia sorţii. Pipăi în interiorul costumului tip Ursula, asigurându-se că tocul revolverului era deschis. Nu ezită să se întrebe dacă ar fi fost suficient de curajos, încât să se poată sinucide înainte de a fi prins şi interogat. În sinea lui se îndoia. Descoperi că asudase şi îşi dădu silinţa să se concentreze. Verifică încă o dată firele şi apăsă detonatorul.

Apoi se retrase de lângă explozibilul legat cu grijă.

– Să sperăm că merge, anunţă el, doar aşa, ca să spună ceva şi să n-o ia la fugă.

Prin întuneric, se gândi la chipul fetei. La acea ultimă dată când o văzuse. Avea să se întoarcă la ea. Trebuia.

Se târâră prin conductă şi inginerul cercetă dacă plasa fusese pusă la loc exact aşa cum o găsiseră, în cazul în care s-ar fi ivit vreo patrulă pedestră. Inamicul trimitea uneori mici grupe de soldaţi să dejoace activităţile traficanţilor de la bursa neagră şi, în general, să menţină populaţia sub tensiune.

Urcară pe biciclete şi Allenby îi simţi pe cei doi însoţitori privind peste umăr cu coada ochiului, de parcă s-ar fi aşteptat deja la o explozie.

Locotenentul îşi băgase în costum nişte fotografii şi un plan detaliat, iar într-o casetă de piele, câteva fitinguri micuţe din metal, pentru experţii englezi de la Spionaj.

Aproape că dădu peste biciclistul din faţă, când sesiză că omul ridicase mâna, aplecat peste ghidon.

– E ceva în neregulă, şopti conducătorul.

Coborâră de pe biciclete. Allenby îl văzu pe primul însoţitor împingându-şi vehiculul în nişte tufişuri şi îngenunchind la marginea drumului.

Se putea simţi mirosul mării, mişcările ei regulate, departe, în întuneric.

Bărbatul se târî înapoi la ei.

– Nu-i aici.

Allenby încercă să înţeleagă. După cât se părea, era vorba despre cel pe care-l chema Harry. Să-i fi părăsit? Sau fusese prins? în oricare dintre variante, timpul se scurgea.

Drumul cotea uşor, ceea ce locotenentul abia dacă percepu prin beznă.

Însoţitorii şuşotiră între ei, iar Allenby simţi noua lor temere. Imprevizibilul se înfăţişa ca un lucru mult mai rău decât o ameninţare deschisă.

Conducătorul îşi făcu socotelile şi, după ce-l bătu pe Allenby pe umăr, dispăru în lungul drumului. Celălalt îngenunche în tufişuri, fără nici o vorbă, şi se ţinu la o distanţă bună de englez, de parcă acest lucru i-ar fi sporit şansele.

Primul însoţitor se întoarse curând.

– E o maşină germană de cercetare la mai puţin de cincizeci de metri în fată. Trei soldaţi. Turuia în mare viteză. Cred că au o pană. Se uitau la motor.

Mintea lui Allenby exploră posibilităţile. S-ar fi putut să le ia o veşnicie până ce reparau maşina. Dacă ar fi avut la ei un radio-telefon, atunci ar fi găsit deja modalitatea de a cere ajutor. Quinlan avea să iasă la suprafaţă dintr-o clipă într-alta. Trebuia să ajungă pe plajă. Era însă imposibil. Atunci, să se ascundă cu aceşti doi spioni amatori? Quinlan tot ar fi ieşit la suprafaţă. Germanii ar fi putut zări sau auzi X-Craft-ul când evacua balastul.

Conducătorul se ridică în picioare şi spuse:

– Pot să-i induc în eroare. Teama îl părăsise şi glasul lui suna foarte hotărât. Nu sunt o patrulă. Se uită înspre tovarăşul său. Vii?

Omul scutură din cap şi dispăru în tufişuri. Asta nu păru să-l surprindă pe inginer, care i se adresă lui Allenby:

– E timpul. Ai grijă de planurile alea.

Se urcă apoi pe bicicletă şi porni încet la drum.

Locotenentul îşi încordă privirea, dar celălalt se făcuse nevăzut. Aruncă săculeţul gol într-un tufiş şi traversă rapid drumul, cu inima bătându-i în ritmul paşilor.

O voce ţipă:

– Halt! Wer da?[53]

0 clipă, lui Allenby i se păru că vocea venea dintr-o altă direcţie şi că somaţia îi era adresată lui. Grăbi pasul şi-l auzi pe inginer replicând:

– Was wollen Sie?[54]

Acesta reuşi chiar să şi râdă, cu toate că probabil era îngrozit.

---

[53] Stai! Cine-i acolo? (lb. germană în orig.) (n. tr.)

[54] Ce vreţi? (lb. germană în orig.) (n. tr.)

[47] *Principal Medical Officer* - medic principal militar (n. tr.).

[48] Echivalentul probabil al trăscăului (n. tr.).

[49] Prescurtare de la sublocotenent

[52] Ud-şi-Uscat (n. tr.).

[41] Proiector Morse (n. tr.).

[42] *Distinguished Service Cross* - Crucea pentru servicii speciale (n. lr.).

[43] Officer On Duty - ofiţerul de serviciu (n. tr.).

Germanul urlă animalic:

– Halt!

Apoi, o rafală sălbatică de Schmeisser lumină drumul. Focul încetă. Allenby auzi vocile germanilor şi zdrăngănitul unei biciclete în derapaj.

Locotenentul descoperi că ţinea revolverul în mână. Simţi pornirea de a fugi înapoi şi de a apăsa pe trăgaci până când îi va fi omorât pe toţi sau până când va fi fost doborât de o nouă rafală.

Grăbi şi mai mult pasul, iar în dreptul stâncilor aproape că alerga. Scoase barca din ascunzătoare. Auzi pleoscăitul revolverului în cădere, în momentul în care se aruncă în apă. Înotă din răsputeri; braţele îl dureau şi era pe punctul să-şi piardă respiraţia. Nici măcar nu-i trecu prin minte că X-Craft-ul putea să nu fie acolo, lăsându-l să plutească neajutorat pe mare.

Cu ochii minţii sale învolburate nu-l vedea decât pe acel om urcându-se pe bicicletă şi pornind spre soldaţi. „Pot să-i induc în eroare.”

Acum, germanii n-aveau să mai afle adevărul adevărat.

Un glas îi strigă prin întuneric:

– Pe-aici! încoace!

Mai apoi, degetele îi tot scăpau din încleştare pe marginea rotunjită a X-Craft-ului.

Simţi cum nişte braţe îl trăgeau pe punte şi înregistră vocea lui Quinlan chiar lângă urechea sa:

– Slavă Domnului! Am crezut că dumneavoastră aţi fost cel de-adineauri!

Alte cuvinte nu mai auzi, de parcă ar fi fost conştient numai pe jumătate. Oamenii trântiră chepengul şi Allenby percepu vibraţia crescândă a carenei, pe măsură ce se îndepărtau de ţărm.

Nu-şi putea domoli gândurile care-i sfâşiau fiinţa. Era recunoscător faptului că tovarăşii săi, prinşi cu pregătirile de imersiune, nu-i observau reacţiile. De data asta nu exista uşurare. Doar degetele de oţel ale spaimei, ce nu-i dădeau pace.

*

* *

Frazer stătea lângă pat, cu ochii aţintiţi pe ultimele comunicări ale lui Prothero. Acestea ofereau detalii referitoare la noua secţie din cadrul Operaţiunilor Speciale, care cuprindea MGB-ul iniţial, acum complet reparat, şi alte două nave noi, de acelaşi fel.

Urmau să efectueze instrucţia împreună cu armata de uscat şi să exerseze preluarea comenzii de la unii la alţii, în orice stare de urgentă neprevăzută. Se învăţaseră minte în urma pierderii lui *Able Two*, gândi canadianul.

Căsuţa rechiziţionată pentru diferiţi ofiţeri de-aici fusese golită de locatarii anteriori. Atunci când nu erau ocupaţi cu acomodarea la noile îndatoriri, majoritatea ofiţerilor o coteau la vreun han din partea locului şi reveneau acasă prea înţesaţi de bere sau cidru, ca să mai sesizeze frigul şi camerele goale.

Era târziu, se gândi el, şi în scurtă vreme aveau să se întoarcă toţi. Cum Dumnezeu ar fi putut s-o invite pe Lynn Balfour să iasă undeva cu el, când nu aveai unde să te duci? Peste tot numai uniforme. Chiar şi dacă ar fi acceptat să-l însoţească, le-ar fi lipsit orice atmosferă.

O văzuse foarte rar. Doar la întâlnirile lor întâmplătoare de la han. Frazer se hotărâse să se mute în noua încartiruire. Regreta deja decizia, în afara faptului că prin asta se simţea în contact cu noul HQ.

Se întrebă ce era cu Allenby. Dacă se întorsese în vreun alt port. Sau dacă murise. Nimeni nu aducea vorba despre el. Parcă ar fi discutat cu pereţii.

Soneria unui telefon întrerupse tăcerea şi locotenentul se ridică nepăsător. Nu mai era altcineva în clădire şi nici n-avea să fie până la ora la care stewarzii urmau să aducă ceaiul de dimineaţă. Fierbinte şi colorat în portocaliu de la laptele conservat. Se zicea că linguriţa putea să stea pe verticală în ceaiul fiert în zoaie.

Telefonul sună din nou şi Frazer ieşi fuga pe coridor să răspundă. Îi amintea de data când ea îl sunase în Gib, mister pe care femeia nu i-l explicase niciodată. Nu uitase de ofiţerul ţâfnos care bătuse la uşa lor şi de faptul că se dusese să răspundă la telefon pe jumătate dezbrăcat.

Ridică receptorul.

– Da. Locotenent-comandorul Frazer, la aparat.

Ezita mereu, derutat de noul său rang.

Era o voce de femeie.

– Aţi putea veni până la Biroul Operaţiuni, domnule?

Canadianul clipi.

– Doar n-oi fi eu individul cel mai mare în grad de prin partea locului? Insistă: Ofiţerul secund Balfour nu e disponibilă?

Se gândi că acest lucru i-ar fi oferit posibilitatea s-o vadă.

– Aa... nu, domnule, răspunse interlocutoarea, pe un ton disperat. Iar celălalt doi-zero e învoită până mâine.

– Ceva nu-i în regulă, spuse Frazer. Apoi îi căzu fisa. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Sunteţi wrens intendent Hazel?

– Da, domnule. Ofiţerul de personal pentru Operaţiuni şi comandorul Prothero vor fi mâine aici. Ezită. Devreme.

Frazer clătină din cap. Aici era o mare vânzoleală. Dar de ce?...

– Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule, continuă fata. N-are idee că v-am sunat. Nu ştiam ce să fac..., bâigui ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Frazer o văzuse o dată pe tânără, dar aceasta nici măcar nu-l remarcase. Era deci adevărat în privinţa legăturii ei cu Dick.

– Vin imediat, răspunse precipitat canadianul. În trei minute sunt acolo. Adăugă cu blândeţe: Şi mulţam.

Lynn Balfour împărţea o cabană de vacanţă cu încă o wrens ofiţer, cea care era învoită.

Wrens cu părul închis la culoare trebuia să păşească repede pentru a putea tine ritmul cu Frazer.

– Nu se simte bine, îi explică aceasta când intrară în grabă pe poartă.

Frazer aruncă o căutătură profilului ei palid.

– Ţii la ea, nu-i aşa?

– E bună de pus la rană, răspunse fata. Nu dă bir cu fugiţii dacă cineva se află la ananghie.

Ajunseră la cabană. Pitulicea ezită, dar până la urmă spuse:

– Să vă zic, domnule: ar trebui să ştiţi un anumit lucru.

El îi puse mâna pe braţ.

– Mai încolo. Să intrăm.

Închiseră uşa şi aprinseră lumina. Părea o scenă pregătită pentru un spectacol de teatru, dar care încă îşi aştepta actorii. O cabană tipică din Cornwall, presupuse el, cu mobila rămasă de la cei care veniseră cândva aici pentru a scăpa de toi şi de toate.

Un veston de wrens ofiţer zăcea neglijent pe o sofa, iar un tricorn şedea cocoţat pe o vază de flori goală.

– Mă... mă duc să văd..., îngăimă fata.

– Mergem împreună, rosti Frazer încet.

Împinse într-o parte uşa dormitorului. Unul dintre becuri era încă aprins. Canadianul cuprinse încăperea dintr-o privire. Pe toaletă, o fotografie a unui bărbat sobru, însoţit de un câine. Trebuia să fi fost tatăl ei, medic veterinar în Edinburgh. Joanna păşi alături şi el o zări pe Lynn întinsă pe-o rână, într-o poziţie de abandon, învelită pe jumătate cu aşternuturile de pe pat. Un braţ îi atârna moale spre podea. Lângă lampă se găsea o altă poză înrămată. Probabil, tânărul locotenent care fusese iubitul ei. Privirea îi căzu asupra unui flacon de medicamente gol, care zăcea pe jos, exact în dreptul mâinii ce-i atârna.

– Ajută-mă! rosti Frazer, trecându-şi braţele pe sub trupul fetei şi ridicând-o în capul oaselor.

Joanna se aplecă pe deasupra lui şi-i trase femeii cămaşa de noapte peste umărul dezgolit, pentru a-i acoperi sânul.

Lui Frazer îi fugi gândul la tânăra germană şi la strângerea de inimă resimţită de Ives pentru ea.

– Ei?...

Joanna îi atinse faţa şi-i dădu părul din ochi.

Frazer duse mâna, cu o ezitare, sub sân. Era conştient de apropierea ei, incapabil să creadă ceea ce se întâmplase. Bărbia fetei căzu moale, de parcă ar fi avut gâtul rupt. Îşi pierduse cunoştinţa.

Canadianul o văzu pe Joanna urmărindu-l fix cu ochii săi căprui, pregătită pentru orice.

– Inima pulsează. Îi ridică lui Lynn capul, sprijinindu-i bărbia cu mâna atunci când aceasta se clătină înspre el.

Se adresă tinerei: Poţi să faci nişte cafea?

Remarcă uşurarea acesteia, nerăbdarea ei de a da ajutor, nevoia de a întreprinde ceva.

Ieşi în grabă, lăsând uşa larg-deschisă.

Frazer o susţinu pe Lynn cu grijă, conştient de trupul pe care îl strângea în braţe. Cât de frumoasă şi totodată cât de deosebită era fără uniformă!

Ce făcuse? Se aplecă şi-i atinse buzele cu ale lui. Simţi gustul şi mirosul de gin. Îl sesizase dinainte, dar îşi închipuise că băuse el în timp ce citea ordinele lui Prothero.

Gândul îl izbi ca o lovitură de măciucă. Dacă Prothero sosea dimineaţa cu $SO(O)^{55}$, atunci Lynn se nenorocea. Ce-o fi determinat-o, totuşi?

Auzi clinchetul unei ceşti. Se rugă pentru ea să scape teafără. Murmură abia auzit:

– Lynn, dragostea mea, ce mă fac cu tine?

Îi studie chipul, apoi o ridică grijuliu până la marginea patului şi o lăsă cu picioarele pe covor.

Încă o dată, corpul fetei se bălăbăni moale spre el.

– Orice ar fi, iubita mea, o vom scoate noi la capăt. Nu aşa trebuia procedat.

Joanna intrase în încăpere cu o cană de cafea neagră, însă se oprise, urmărindu-l pe Frazer cum o mângâia pe Lynn vorbindu-i cu voce slabă, alinătoare. Canadianul o zări şi-i spuse:

– Dă-o-ncoa'!

Se străduiră împreună să strecoare putină cafea printre buzele femeii. Aceasta nu dădea însă vreun semn de viaţă. Nu reacţionă nici atunci când canadianul o acoperi cu un prosop ca să n-o murdărească de cafea. Câte pastile înghiţise oare? Habar n-avea ce erau.

– Vezi dacă poţi să pregăteşti o baie, îi spuse el Joannei, întâlnindu-i privirea pe deasupra părului tuns scurt, ciufulit, al femeii. S-ar putea să ajute. Pastilele şi ginul nu fac casă bună. Tu cunoşteai situaţia asta?

Joanna îi susţinu privirea cu calm.

– Câteva dintre noi erau la curent cu ea.

Frazer puse cana jos şi o aşeză pe Lynn cu capul pe

umărul lui.

– Dar atunci?

Cealaltă fată se opri în dreptul uşii.

– E război, nu, domnule?

Frazer aşteptă cu o nelinişte bruscă să înregistreze vreun semn că Lynn încă mai respira. Văzu că buzele i se întredeschiseră şi percepu o mişcare slabă a pieptului.

– Haide, poţi s-o faci!

O ridică în picioare şi o purtă prin cameră; umbrele lor alunecau pe pereţi asemenea unor dansatori deliranţi.

Frazer o auzi pe Joanna cum pregătea baia şi se întrebă ce ar fi putut ei îndruga dacă ofiţerul de serviciu sau altcineva ar fi intrat în acel moment. Faptul de a fi rupt încheietura mâinii unui om în timpul raidului asupra casei generalului italian ar fi părut fără importantă. Gestul de-acum ar fi fost văzut într-o cu totul altă lumină.

O aşeză pe Lynn iar pe pat şi luă din nou cafeaua. Trebuia să încerce în continuare, orice-ar fi fost. Sau să-l cheme pe MO? Subit şocat, sesiză că ochii ei erau larg-deschişi, ficşi, de parcă murise cu-adevărat. Păreau goliţi de orice urmă de judecată, de orice înţelegere. Se uita pur şi simplu la el, şi fetele lor aproape că se atingeau. Ce ochi albaştri avea şi cum îi acaparau întregul chip!

– Eşti tu. Lynn săltă încet braţul. Încercând să şi-l treacă pe după umerii lui, dar îi căzu înapoi pe pat şi, pentru prima dată, aceasta îşi mută privirea, holbându-se la el. Tu eşti, încercă ea din nou. Te-ai întors, şopti cu un glas venit de departe.

Frazer abia dacă îndrăznea să se mişte. Îl credea locotenentul din fotografie. Cum, necum, acesta revenise. Era tot ceea ce-şi dorise Lynn. Canadianului îi părea rău pentru ea şi se simţea jignit în privinţa lui; era ca şi cum un străin ar fi stat între ei.

– Trebuie să încerci să te ridici, Lynn, rosti Frazer. E musai să umbli.

Însă Lynn îl privi iarăşi relaxată.

– O să încerc.

Frazer o ajută să se scoale în picioare, dar ea se sprijini

de el, incapabilă să se mişte mai mult. Umărul i se dezgolise din nou. În timp ce bărbatul îi aranja breteaua la loc, pentru a-i acoperi sânul, Lynn spuse:

– Ştiam că aşa ai să fii.

Capul i se propti iar de el. Blând. Atât de blând.

Se deschise uşa.

– Arată mai bine, zise wrens, dar în privire i se citea îngrijorarea.

Lynn se uită fix la ea.

– Bună. Apoi surâse. Jo.

Se lăsă condusă la baie.

– Te descurci? întrebă Frazer.

Joanna făcu un semn aprobator.

Lynn Balfour se întoarse uşor spre el şi spuse:

– Nu pleca încă.

Bărbatul scutură din cap.

– Am să aştept aici. Nu te frământa decât pentru sănătatea ta.

– Îmi pare bine că ai fost tu, Keith, zise Lynn când el dădu să plece.

Frazer închise uşa uluit.

Nu-l luase drept altcineva.

Se uită la fotografia înrămată. Poate că într-o perspectivă îndepărtată şi el o să fie tot atât de mort în ochii ei.

15. FĂRĂ ASCUNZIŞURI

Era o dimineaţă limpede şi strălucitoare. În aer încă mai plutea o urmă din gerul de peste noapte. Comandorul Prothero stătea în fata focului, frecându-şi mâinile. Se simţea obosit după drumul rapid cu maşina, de la Plymouth, dar agitaţia îi ţinea trează atenţia. Tovarăşul său, comandorul Whitley, ofiţerul de personal pentru Operaţiuni din partea amiralului, se învioră la vederea wrens care intrase în birou cu o tavă plină de ceşti cu cafea.

– Au scos-o la capăt, să dea dracu'! zise Prothero. Ne sosesc rapoartele.

Privi pe fereastră ca şi cum ar fi putut să vadă scenele aievea. Exploziile, submarinul de buzunar, victorioşii.

Whitley sorbi din cafeaua fierbinte, apoi întrebă:

– O spui de parcă ai fi crezut că o să se sfârşească altfel, Aubrey?

Prothero dădu din cap afirmativ.

– Chiar am crezut. Li se ceruse imposibilul. Asta-i acum la ordinea zilei.

– Da' ăsta al tău, cu două-cercuri, Allenby, cum e? Chiar eroul pe care şi-l închipuie toată lumea?

Şeful nu se lăsă angrenat în discuţie. Zâmbi.

– O să-l cunoşti în curând. Au intrat în Falmouth astă-noapte. Erou? Ce întrebare!

Dintre toţi oamenii curajoşi pe care-i cunoscuse Prothero şi pe care-i folosise, Allenby era, probabil, cel mai remarcabil. Părea incapabil să dea înapoi, cu toate că trebuia să fi fost pe jumătate înnebunit de frică.

– Căpitanul Heywood zice..., insistă celălalt comandor.

Prothero ridică mâna şi rânji. Tocmai îşi adusese aminte ce spusese Goudie despre căpitan. Coborî tonul şi rosti semnificativ:

– Nu dau doi bani pe ce zice el!

Pitulicea-intendent Hazel intră cu un teanc de

comunicări. Prothero o măsură din priviri cu gravitate. Fata era abătută şi avea ochii roşii.

– Poţi să nu-ţi mai faci griji, grăi bărbatul. Ea îl privi ţintă, nefiind în stare să vorbească.

– S-a întors, teafăr şi nevătămat, adăugă Prothero fără ocolişuri.

Fata ieşi din birou..

– Te porţi cu oamenii tăi într-un mod ciudat, Aubrey, remarcă Whitley. Pur şi simplu, parcă ar fi o familie, ei?

– Da, pentru mine chiar sunt!

Apăsă pe butonul interfonului şi se încruntă. Auzise ceva despre ofiţerul secund Balfour şi nu putea să rămână nepăsător. Chestiunile legate de debarcare se finalizau şi aceasta urma să aibă loc cât mai curând. Toată lumea trăncănea. Adică toţi aceia care nu aveau să participe.

Lynn Balfour intră şi-i zâmbi comandorului Whitley.

– Domnule?

Prothero o studie cu multă curiozitate: radia ca soarele, cu pielea ei strălucitoare - o privelişte demnă de admirat în fiecare dimineaţă.

– Locotenentul Allenby va sosi aici dintr-o clipă într-alta, Lynn, rosti Şeful cu stângăcie. Acum s-a dus să predea informaţiile furnizate.

– Nu-l trimiteţi în permisie, domnule? întrebă femeia. Prothero întoarse cuvintele şi tonul ei pe toate feţele.

Într-un fel, se schimbase. În bine? Nu putea să precizeze.

– Ba cred că da. Vom vedea, răspunse el.

– Asta înseamnă că vă gândiţi să-l transferaţi înapoi în serviciile generale, domnule?

Whitley se aplecă uşor în faţă:

– Pot să te întreb ceva? De ce comentezi ordinele unui superior?

Prothero se foi ca pentru a-i lua apărarea, dar femeia răspunse:

– Aşa, domnule. Ochii îi scăpărau şi devenise foarte palidă. Pot să vă pun o întrebare dumneavoastră, domnule?

– Desigur.

– Când aţi fost ultima oară pe mare?

Whitley se îmbujoră.

– Eu vroiam să mă duc.

Ofiţerul de la Operaţiuni lucrase la Personal din clipa în care fusese rechemat în Marină dintr-o pensionare nedorită.

– Îmi pare rău, domnule, rosti femeia. A fost o mojicie.

Prothero îşi mută privirea de la unul la altul.

– Ar fi bine să ştiţi amândoi că eu sunt cel care ia deciziile prin partea locului...

Zbârnâitul telefonului curmă atmosfera de încordare. Şeful smulse receptorul şi răspunse răstit:

– Da!

Sunase exact la timp, gândi el; Lynn Balfour arăta de parcă era pe punctul să vomite.

– A venit!

În dreptul clădirii, locotenentul Richard Allenby se opri, cu trendul împăturit pe braţ, şi se uită lung în jos, către râu. Era un frig tăios, ceea ce-l ajuta să-şi limpezească gândurile. Remarcase mai mulţi oameni urmărindu-l din priviri, atât aici, cât şi la Falmouth, când îşi luase rămas-bun de la Quinlan şi de la echipajul lui. Ce denotau aceste priviri? Surprinderea că s-a întors? Sau simpla curiozitate de a vedea ce făcuse misiunea din el?

Încercă să-şi examineze simţămintele, aşa cum se autoinstruise pentru asemenea situaţii. În trecut, şi le ordona în acelaşi fel în care proceda cu sculele atunci când se pregătea să dezamorseze o mină.

De data asta însă se simţea nervos, speriat, de parcă şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine.

O umbră alunecă pe zid şi locotenentul întoarse capul. Un subofiţer înalt îl salută.

Răspunse, la rândul său, şi s-ar fi îndreptat mai departe spre uşă, dacă celălalt nu i-ar fi aţinut calea. Era Ives, care-l privi cu îngrijorare.

– Eu sunt, domnule! Zări îndoiala de pe chipul lui Allenby şi adăugă: Am fost avansat la PO. Rânji. Locotenent-comandorul Goudie zicea că astfel mai făcea loc pe puntea de mese pentru ceilalţi. Se aplecă spre el.

Vă simţiţi bine, domnule?

Locotenentul îi întinse mâna.

– Îmi... Scuză-mă. Felicitări! Meritai cu prisosinţă. Îmi pare bine.

Se uită lung la el, incapabil să continue.

– Vreţi să vă spun ceva, domnule? vorbi Ives. Ştiu cam prin ce trebuie să fi trecut dumneavoastră. Ce-ar fi dacă m-aţi lăsa pe mine să mă văd cu Şeful şi să-i spun că, o perioadă, o s-o lăsaţi mai moale?

Allenby îl pironi cu privirea, tensionat la maximum. „Încetează. Nu mai suport nici măcar bunătatea ta. Mai ales asta.”

– Nu. Dar mulţam oricum, zise locotenentul.

Păşi spre uşă, ştiind că Ives îl urmărea intrând.

Holul era pustiu, cu toate că dinspre panoul centralei telefonice răzbătea o voce. Se îmbărbătă amintindu-şi de curierul-şef, cu bicicleta lui. Ca replică, îi veni în minte inginerul din Jersey, pe cealaltă bicicletă. Cel mai viteaz, cel mai curajos act pe care-l văzuse vreodată.

O uşă se deschise, şi el o zări stând acolo, cu mâinile pe lângă corp, cu durerea în ochi, contemplându-l.

Avea totul pregătit. Tot ceea ce intenţionase el să-i spună. Dacă se va fi întors.

O cuprinse în braţe şi îşi lipi faţa de părul ei.

Ea îl ţinu strâns, iar vocea îi suna înăbuşit la pieptul lui.

– E-n regulă, Dick. Acum a trecut.

Allenby încercă să se stăpânească, dar zadarnic. Se auzi hohotind necontrolat, neputând să suporte ceea ce trebuie să fi crezut ea despre el.

Şi femeia continua să-i şoptească vorbe mărunte, pierdute, strângându-l în braţe. Dacă avea vreun simţământ în momentul respectiv, atunci acela era o combinaţie de mândrie şi uimire.

Mândrie, pentru că era în stare să-şi manifeste cele mai adânci sentimente faţă de ea, şi uimire, pentru că îşi dăduse seama că-l iubea încă de când primise scrisoarea lui.

*
* *

Căpitanul Jocelyn Heywood, din Marina Regală, îşi plimbă privirea asupra ofiţerilor prezenţi şi zâmbi uşor.

– Aţi avut o săptămână întreagă ca să vă obişnuiţi cu navele dumneavoastră şi cu idiosincrasiile celorlalţi.

Urmară câteva rânjete, după cum se aşteptase. Folosise această introducere de multe ori.

– De-acum încolo, nu prea veţi mai dispune de timp liber. Veţi lucra împreună cu celelalte unităţi speciale şi cu grupele de asalt, care vor constitui vârful de lance al invaziei din Normandia.

Frazer şedea lângă fereastră şi se uita la copacii desfrunziţi, aplecaţi mult înspre sud-vest. Îi făcea plăcere să se întoarcă pe mare, pe propriul său vas. Goudie îi trecuse prin toate manevrele posibile atât în Canal, cât şi în neprielnicele şi îndepărtatele ape ale coastei galeze. Asistaseră unităţile de comando şi de infanterie care debarcau asudând din ciudatele lor şalande, ca nişte cutii, şi care apoi urcau falezele abrupte cu întregul echipament din dotare.

Era îndoielnic ca prin zonă să se fi aflat sau să se fi bănuit ceva în legătură cu noua flotilă a lui Prothero. O marină în Marină. Cele trei vase fuseseră vopsite în maniera comună Forţelor de Coastă, atât de pe coasta de sud, cât şi de pe cea de est. Frazer era încântat că dispunea de aceeaşi navă. Cunoscută cândva ca *Able One*, aceasta avea în prezent un număr de înmatriculare nou, ca şi celelalte două.

Aruncă o privire prin încăperea mare, dreptunghiulară, care fusese cândva sala de biliard a hotelului. Acum, austeră şi străjuită de hărţi şi de siluete marţiale, camera avea cu totul altă destinaţie decât în trecut. Ca şi noi.

Ceilalţi ascultau nepăsători discursul lui Heywood. Archer, proaspăt locotenent la comanda MGB-ului 194, arăta mai îmbătrânit şi mai puţin colţos. De parcă nu şi-ar mai fi revenit după Med. Secundul său era un sub din Forţele de Coastă, numit Lockyer, care servise un an pe MTB-uri.

Comandantul celei de-a treia nave, un anume locotenent Kellett, fusese tot pe MTB-uri, dar ajunsese în marina lui Prothero via o altă secţie misterioasă, denumită Levant Schooner Force. Era ceva destul de obişnuit pentru aceştia să acţioneze prin insulele greceşti şi chiar să-şi instaleze bazele pe cele ocupate de germani. Locotenentul unu, un alt sub, abia se înrolase. Aparent, „Biff” Tanner fusese un boxer prea bun pentru detaşamentul său, ca să fie promovat pentru cabina de cart. Amiralul punea mai mult preţ pe sport şi pe atletism, decât pe îndeletnicirea de a purta războaie.

Frazer chibzui asupra micului său grup de subordonaţi. Allenby, locotenentul unu în exerciţiu, era trecut primul pe lista experţilor în explozibile ai secţiei. Tot aşa, tânărul sublocotenent Alex Balfour avea să fie folosit îndeosebi în activităţile radio şi de spionaj, unde faptul că acesta stăpânea câteva limbi străine devenea de importanţă capitală.

Se aflau cu toţii sub comanda lui Goudie. În ciuda rănii şi a durerilor chinuitoare, locotenent-comandorul nu dădea nici un semn de slăbiciune.

Chiar în această dimineaţă îi spusese: „Ei bine, Keith, dacă o s-o iau pe coajă la următorul eşec, tu ai să fii în pielea mea. Cum te aranjează?"

Nu-şi mai amintea ce-i răspunsese. Acum îl cunoştea pe Goudie ceva mai bine şi nu se mai ataca atât de uşor la poantele lui grosolane.

Îşi plimbă privirea la repezeală asupra nou-veniţilor. Pentru cei din afară, arătau, pesemne, ca nişte ofiţeri tipici din vreme de război. Tineri, ţanţoşi şi oarecum vulnerabili.

Oare şi noi om arăta la fel? se întrebă el. Se duse apoi cu gândul la Allenby. Astăzi, urma să se întoarcă din scurta lui permisie. Canadianul auzise că Prothero era îngrijorat în privinţa locotenentului, dar se purta mult prea protector cu acesta, reuşind să-şi ascundă neliniştea. Probabil că Heywood se aştepta la rezultate. Dacă cineva ar fi murit între timp, păcat de el.

În fundul încăperii, câţiva ofiţeri de personal şi două wrens ofiţer stenografiau. Prothero şi comandorul Whitley,

deşi stăteau alături, se aflau, de fapt, la mii de kilometri depărtare unul de celălalt, hotărî Frazer în sinea lui.

Întoarse uşor capul spre Lynn Balfour. Abia dacă o mai văzuse din noaptea în care o ridicase din pat. Fuseseră cu toţii prea ocupaţi şi Frazer ştia cât se frământa ea din cauza fratelui mai mic, care se alăturase celor din Operaţiunile Speciale, în ciuda oricărui argument contrar. Acesta urmase să facă parte din echipajul navei lui Archer, dar se părea că Lynn îl rugase pe Prothero să aranjeze trecerea tânărului sub comanda sa. Nici acum nu era sigur dacă actul comis fusese judicios.

O dată cu începerea adevăratei instrucţii, avea să-i fie şi mai greu s-o întâlnească. Poate chiar imposibil.

Ridică privirea, luat prin surprindere de tonul lui Heywood, care rosti sec:

– Vi s-au repartizat nişte echipamente noi, aşa că va trebui să mai facem rost de câţiva oameni. Dar radarul... - zăbovi asupra cuvântului, cu ochii aţintiţi la canadian -... radarul va juca un rol important, poate chiar hotărâtor în lunile viitoare. Presupun, locotenent-comandor Frazer, că eşti versat în astfel de chestiuni, oricât de plicticoase ar fi ele, aşa-i?

– Poftim, domnule?

Nu auzise nici un cuvânt. Îi văzu pe camarazi rânjind, bucuroşi că nu era vorba despre ei.

Lynn ridică ochii din carneţelul său de însemnări, îndreptându-şi atenţia spre el. Gura i se mişcă uşor şi schiţă un zâmbet.

Heywood îi pasă dosarul secretarului personal, un locotenent casier pe care nimeni nu-l invidia.

– Deci, pe mâine, spuse căpitanul.

Locotenentul Kellett se sculă în picioare, împreună cu ceilalţi.

– S-ar zice că plecăm din nou pe mare. E mai rău decât dac-ar fi pe bune.

Frazer îl urmări pe Heywood cum îi şoptea ceva lui Prothero şi o văzu pe Lynn luându-şi notesul, gata să plece împreună cu Şeful.

Traversă încăperea în grabă şi-i tăie calea.

– Vroiam să te văd, Lynn.

Coborî tonul fiindcă o wrens se uita curioasă la ei.

– Da. Îmi pare rău. Chiar nu pot... Îi privi chipul şi spuse: De-acum, nu vom mai putea nici respira. Parcă ar fi o revărsare. Nave, oameni, vehicule - nu mai găseşti un metru pătrat neocupat în comitatele din sud. Surâse cu tristeţe. Cred că nici tu nu eşti încântat de situaţie!

– Nu. Vreau să te văd. Să stau de vorbă cu tine.

Lynn îşi plecă pleoapele.

– N-am mai apucat să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru ceea ce ai făcut, zise ea.

– N-ai pentru ce.

– Ba da, pentru tot. Pipăi manşeta canadianului, uitându-se fix la ea, de parcă nu-şi revenise încă din cele întâmplate. Mi-a fost ruşine. Îşi înălţă iarăşi privirea şi o pironi în ochii tânărului. Şi tot nu mi-a trecut. Poate că era ceea ce meritam. Se întoarse când Prothero o strigă pe nume, apoi ridică din umeri. Vezi şi tu cum e.

Le făcu semn cu capul celor două wrens ale ei şi spuse:

– În orice caz, ne vom întâlni la petrecerea de astă-seară dată de amiral. Vii, nu?

El rămase uimit. Suna ca o poruncă regală.

– Da, voi fi acolo.

Lynn zâmbi.

– Mâine plecaţi iar pe mare.

– Ştii totul despre noi, aşa-i? Unde mergem, ce facem.

– Te deranjează?

– Îmi pasă de tine şi de ceea ce gândeşti tu. Cred că eşti convinsă.

Prothero strigă, aflat la capătul răbdării:

– Lynn, poate ai un moment liber!

– Sparge-l-aş! rosti Frazer la repezeală. Atunci, pe diseară. Trebuie să vorbim.

Fata îl studie cu gravitate, privindu-l intens.

– Da. Dacă apucăm.

Seara târziu, după ce stewarzii terminară ritualul aranjării obloanelor şi draperiilor de camuflaj, Frazer înţelese la ce se referise ea.

Locul era înţesat de indivizi ce se înghionteau,

gălăgioşi, majoritatea purtând uniformă. Erau prezente toate serviciile, inclusiv wrens şi câteva infirmiere VAD[56] de la spitalul militar din localitate. Ba chiar şi câţiva ofiţeri din Puşcaşii Marini, ataşaţi unei alte unităţi de pe coasta Peninsulei Cornwall, trecută sub tăcere şi despre care se zicea că întreprindea „unele şi altele" la bordul unor canoe.

În mijlocul tuturor stătea contraamiralul Percival Oldenshaw, şeful Operaţiunilor Speciale ale Marinei, radios ca o maimuţică. Ieşise la pensie cu ani de zile în urmă, dar fusese rechemat în serviciul preferat şi i se oferise un post despre care mulţi credeau că va înceta să existe în scurtă vreme.

Dunkerque, Singapore, cuvinte întipărite cu sânge, îi făcuseră pe majoritatea celor sceptici să vadă războiul ca pe ceva eminamente defensiv. Oldenshaw, cu entuziasmul lui neclintit şi excentric, schimbase toate astea. La început, mici raiduri pe linia de coastă ocupată de inamic, mai întâi ca nişte înţepături de ac; apoi, atacuri îndrăzneţe purtate de voluntari aleşi cu grijă, majoritatea dintre ei neadaptaţi la rolurile lor convenţionale.

Acum se vorbea despre o invazie finală în Europa. Aceasta prezenta probleme la care nu visase vreodată nici un planificator militar şi avea să implice o Armada atât de vastă, încât era de mirare ca duşmanul să nu-i fi descoperit deja planul şi obiectivele.

0 mică orchestră alcătuită din muzicieni amatori (Frazer îl recunoscuse pe violonist ca fiind unul dintre bucătarii bazei) făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a acoperi zumzetul vocilor şi hohotele de râs.

Goudie stătea lângă o masă lungă, transformată în bar şi arăta de parcă s-ar fi aflat acolo de ceva vreme. Frazer îl salută din cap şi primi, în schimb, o căutătură sticloasă. Acest lucru nu-l mai îngrijoră. Oricare ar fi fost stimulentul ce-l ajutase pe Goudie să rămână întreg, îl făcea să răzbată prin orice criză, indiferent cât de mult l-ar fi

---

[56] *Voluntary Aid Detachment* - detaşamentul de ajutoare voluntare (n. tr.).

solicitat ea.

Canadianul îi zări pe ofiţerii flotilei răspândiţi prin mulţime. Archer, neobişnuit de însufleţit, cu păru-i roşcat zburlit, de parcă i-ar fi crescut aripi, argumentându-i cine ştie ce subiect unei WAAF[57] cu ochi mari, de la escadrila de război din regiune.

Prothero, roşu la faţă şi transpirat, discutând ceva cu amiralul. Heywood, oarecum detaşat, în pofida aglomeraţiei din jur, şi privind tăcut în toate părţile, cu ochii săi spălăciţi.

Noroc că nu plecau pe mare decât abia la prânz, se gândi Frazer. De dimineaţă aveau să fie mahmuri cu grămada.

Zări apoi, printre doi subalterni din armata de uscat, părul ei roşcat şi se avântă într-acolo.

Lynn râdea, prefăcându-se amuzată la culme de gluma unuia dintre ei. Îl văzu însă pe Frazer şi ochii săi părură să-l aţintească iarăşi, excluzându-i pe ceilalţi.

– Eşti tare greu de găsit, Lynn! exclamă el, aproape strigând.

– Eu sunt cel tare, amice, zise un militar.

Frazer îl ignoră.

– Haide să bem ceva.

Ofiţerul care spusese nefericita glumă bombăni:

– Coloniştii naibii!

Locotenent-comandorul găsi un colţ mai liniştit şi le întoarse spatele tuturor, asemenea unui atacant de rugby.

– Arăţi minunat.

– Nu mai mult decât tine! Ridică paharul şi-l studie pe Frazer pe deasupra buzei acestuia. În sănătatea ta!

El dădu noroc.

– În sănătatea noastră!

– Îţi mulţumesc că-l iei pe Alex cu tine. Se apropie ca să se poată face auzită pe deasupra hărmălaiei. E realmente doar un puşti.

Frazer zâmbi.

– Nu ca tine, ei?

Îi simţea parfumul. Acelaşi pe care-l folosise în noaptea în care o adusese în braţe. Atunci când i se dezgoliseră

umărul şi sânul. Spera ca ea să nu-şi amintească.

– Pot să te văd câteva clipe după chestia asta?

Lynn îi aruncă aceeaşi căutătură, de parcă s-ar fi îndoit de ceva.

– Nu-ţi convine aici! Îmi închipuisem că ar fi chiar pe strada ta.

Nu ştia dacă ea îl îmboldea sau îl punea la încercare.

– Nu-i simţeam lipsa.

– După petrecere am fost invitată să merg împreună cu Şeful şi cu amiralul. Văzu dezamăgirea de pe chipul lui şi adăugă: Mi-ai spus odată că eşti un fan al lui Nelson.

Frazer se înfurie, luat aşa pe nepregătite. Abia dacă îşi mai aducea aminte. Probabil că o scosese din burtă într-una dintre raitele sale pe la local.

Rânji.

– Şi ce dacă?

– Ce crezi, el cum ar fi procedat?

Ochii îi străluceau intens, de parcă ar fi încercat să-şi ascundă gândurile.

Canadianul o luă de mână.

– Nel ar fi spus că ordinele nu sunt un substitut pentru iniţiativă, răspunse el.

Ea şi-o retrase, aranjându-şi vestonul.

– Trebuie să mă întreţin cu lumea. Întinse impulsiv mâna şi-i atinse gura cu degetele. Nu-i de mirare că Emmei i-ai căzut cu tronc.

Apoi se întoarse şi se pierdu în mulţime.

Intră un alt amiral, împreună cu ajutorul său, şi Frazer îl recunoscu: un ofiţer de telecomunicaţii din Plymouth. Nu-l interesă. Se răsuci cu spatele şi îşi atinse buzele, aşa cum o făcuse ea. Ce vroia să însemne asta? Cine era ea, cea din spatele pavezelor protectoare?

Îi zări lângă bar pe Quinlan şi pe locotenentul unu al acestuia şi îşi croi drum într-acolo. Nimeni din această marină nu fusese lăsat deoparte. În afara celor care nu ar mai fi fost în stare să vină niciodată.

Lângă uşa de la intrare, Allenby privea lung siluetele ce se foiau şi făcu o grimasă.

– Dumnezeule, ce dezmăţ!

Fata îşi strecură mâna într-a lui şi-l privi încremenită.

– Nu suntem obligaţi să rămânem. Dar Şeful s-ar simţi ofensat dacă ne-am eschiva.

Locotenentul se uită la ea şi o strânse de mână. Nu avea să ştie niciodată şi nu avea cum să-şi închipuie ce făcuse pentru el.

Fusese o săptămână încântătoare; până şi casa ei din Devon îşi pierduse acel aer ameninţător. Probabil, fiindcă lipsise tatăl ei, care plecase la Londra.

Se plimbaseră ore în şir, indiferenţi la vremea de-afară. Mama ei stătuse acasă şi primise câteva vizite, unele la prânz, altele la cină. Însă pentru Allenby totul se petrecuse pe un alt plan. Unul magic. Descoperise că era capabil să doarmă noaptea, şi doar o singură dată un coşmar îl făcuse să sară din somn în capul oaselor. Nu fusese vorba de detunătura încărcăturilor X-Craft-ului ce demolase nava germană de aprovizionare, ci de zdrăngănitul patetic al bicicletei pe acel drum neştiut din Jersey.

Fata venise în camera lui. Se părea că făcuse o gălăgie infernală, deşi ea negase acest lucru. Timp de câteva minute nepreţuite se strânseseră în braţe, ea ascunzându-şi faţa în părul lui, iar el lipindu-i trupul de-al său şi, în ciuda a ceea ce îşi promisese, mângâind-o şi simţind-o cum îi răspundea prin cămaşa de noapte. Într-un târziu, intrase în cameră mama Joannei. Încă se mai întreba dacă nu cumva întârzierea acesteia fusese deliberată.

A doua zi, ultima, locotenentul se explicase, încercase să se scuze. Fata nu reuşise să-l înfrunte aşa cum o făcea acum.

– Nu ştiam că sunt în stare de asemenea sentimente, Dick. N-am fost niciodată cu un bărbat. Nu în felul acesta. Şi totuşi, am simţit...

El o îmbrăţişă protector, disperat.

– Nici eu n-am mai fost cu vreo fată.

Părea atât de uşor, încât uimirea lui persista. Fără minciuni, fără laude de sine, pentru a-i impresiona pe cei mai prozaici.

– Te iubesc, Jo.

Ea îl sărută pe obraz.

– Te iubesc.

Cei doi nu remarcară expresia de pe feţele stewardului-şef şi ajutorul său.

Primul fluieră în surdină şi spuse:

– Ţi-ar fi bună mie, nu, Fred?

O dată pătrunşi în încăperea spaţioasă, Allenby rosti iute:

– Uite-l pe tatăl tău!

Descoperi că o putea spune fără să-l deranjeze. Asta făcuse ea într-o săptămână pentru el.

Fata scrută încăperea şi zări silueta băţoasă, familiară, cu petliţele roşii la guler. Dintr-un anumit motiv, simţi o bruscă nelinişte. Tatăl său vorbea cu amiralul din Plymouth.

– Au fost colegi de şcoală, zise Joanna, strângându-l puternic de mână.

Nimic nu trebuia să-i strice lui cheful. Cu atât mai puţin ceva legat de ea.

*

* *

Camera era aşa cum şi-o amintea canadianul de-atunci de când, în disperare de cauză, îi telefonase prietena lui Dick Allenby.

În sobă nu ardea focul, dar Lynn dădu drumul unui radiator electric şi aranjă draperiile.

– Prietena ta n-a venit încă? întrebă Frazer, aruncând o privire spre camera de-alături. Probabil că o să apară dintr-o clipă într-alta, făcută ţăndări.

Lynn îşi aruncă pantofii din picioare şi se urcă pe canapea.

– Serveşte-te cu ceva de băut. Îl urmări deschizând bufetul. Şi eu aş fi fost făcută ţăndări, aşa cum delicat te-ai exprimat, dacă nu eram cu tine. Cu siguranţă că eşti conştient de asta!

Locotenentul îşi scoase vestonul şi se aşeză lângă ea. pătruns de apropierea acesteia şi de faptul că îl urmărea cu privirea. O singură mişcare, şi strica totul. Dacă va fi

fost ceva de stricat. Poate că nevoia lui de a-i fi în preajmă punea pe planul doi atât precauţia, cât şi bunul-simţ.

– Cred că eşti obosit, rosti Lynn. Şi mâine ai de făcut un drum lung.

Urma să se sfârşească în curând. Fie îi cerea să plece, fie venea colega ei de cameră. Beată sau trează, nu mai conta.

Se răsuci puţin şi se uită la ea.

– Chiar că eşti minunată.

Ea ridică o mână.

– Uşurel, Keith! Nu sunt câtuşi de puţin minunată. Suni doar o ex-secretară care a vrut ceva palpitant. Nu mi-a trecut deloc prin minte că mă voi implica în halul ăsta şi că voi fi atât de aspru rănită. Sunt cât se poate de banală, zău!

El o apucă de mână şi o ţinu ferm.

– Ştiu eu mai bine, Lynn. De-aia te place lumea. Simţi cum se înmuia sub privirea ei albastră. Şi din acelaşi motiv te iubesc şi eu.

Femeia încercă să-şi retragă mână, dar el insistă.

– Cred că am avut acest sentiment încă din prima zi, când te-am văzut în Portsmouth, dar tu erai atât de distrusă din pricina lui Paul, încât n-ai sesizat. Atunci m-am îndrăgostit. Şi nu am încetat niciodată să te iubesc, deşi mi-am închipuit că totul era zadarnic, fără ieşire.

– Văd că-i reţii numele. Îi urmări din priviri nesiguranţa. Iar eu pot să-l aud fără să mă doară. E atât de straniu!

Se sculă în picioare atât de brusc, încât el crezu că regreta deja cele spuse. Insă ea rosti:

– Cred c-am să iau şi eu ceva de băut. Îi făcu semn cu mâna să rămână pe loc. Nu. Lasă-mă pe mine! Am nevoie să chibzuiesc. Trecu prin dreptul radiatorului, doar în ciorapi, nefăcând nici un zgomot pe duşumeaua veche. Dacă nu eşti pregătit să pleci, o să mă duc să mă schimb, bine? Schiţă un zâmbet. Să mă schimb cu ceva mai comod, după cum ar spune Bette Davis.

Rămas singur, în lumina constantă a radiatorului, Frazer se întrebă ce avea să-i spună. Ştia că era important, chiar vital ca ea să-l înţeleagă cum trebuia. Afară, o maşină se

opri lângă cabană şi se auzi trântindu-se o portieră. Mormăi. Pierduse momentul.

Se deschise cealaltă uşă şi Lynn se întoarse cu un pahar în mână. Un capot de un albastru-metalic o acoperea din cap până-n picioare; la lumina incandescentă a spirelor, acesta lucea ca şi părul ei. Doar chipul său imobil părea o mască încântătoare.

– Drăguţ, nu-i aşa? Mătase autentică. Şeful mi-a făcut rost de el într-una dintre escapadele sale în Africa de Nord.

Îşi puse ochelarii pe o măsuţă şi întinse braţele.

Frazer i le prinse şi o trase cu putere la piept.

– Cred că suntem pe cale să avem musafiri, zise canadianul de-abia recunoscându-şi propria-i voce.

Maşina demară şi trecu pe lângă cabană, pierzându-se tot mai departe şi lăsând încăperea din nou tăcută.

– Nu, răspunse ea încet. Jane nu vine în seara asta acasă.

El o privi lung, observând expresia din ochii ei; era ca o rugăminte, ca o îndrăzneală.

– I-am zis eu să nu vină, mă-nţelegi.

Se lăsă în jos lângă el şi îşi ridică faţa. Cu buzele uşor întredeschise, ca în acea noapte în care nu ştiuse nimic despre îngrijorarea lui, despre faptul că tânjea după ea.

Se sărutară, mai întâi cu blândeţe, apoi cu lăcomie, rămânând amândoi derutaţi, chiar uluiţi. Lynn îşi cuibări capul lângă umărul lui, în timp ce el îi desfăcu nasturii capotului cu meticulozitate. Îl privi, cu inima bătându-i puternic, cum îi săltă sânul cu degetele, cum i-l mângâie şi i-l strânse, până ce abia îşi mai putu stăpâni dorinţa.

Pe urmă se ridicară şi ea aşteptă nemişcată ca acesta să-i dezgolească umerii. Mătasea alunecă pe podea.

Ea îl privi în ochi, iar el o luă în braţe şi-i spuse:

– Te-am mai dus aşa, Lynn.

Atunci când intrară în dormitor, femeia îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi se sărutară interminabil, până rămaseră cu răsuflarea întretăiată. O lăsă apoi pe pat şi se duse să închidă lumina.

– Nu. Vreau să te văd. Fără ascunzişuri. Promite-mi: fără secrete, zise Lynn.

El îşi aruncă hainele pe unde nimeri şi îngenunche pe pat lângă ea.

– Te iubesc. Atât de mult.

Lynn ridică braţele şi-l prinse de umeri, cu degetele fierbinţi pe pielea lui goală.

– N-am visat nicicând... Îi studie fiecare trăsătură a chipului. Doar ritmul în care-i tresăltau sânii stătea mărturie că dorinţa ei se îngemăna cu a lui. Adăugă: O, Keith, aşa o fi fost să fie?

O mângâie pe sâni şi simţi cum sfârcurile se întăreau sub degetele sale. Buzele ei se umeziră de parcă şi-ar fi pierdut controlul. Îngenunche cu multă blândeţe deasupra ei, iar femeia îşi desfăcu picioarele, continuând să-i urmărească ochii cu privirea.

– Am ştiut că o să fii blând. Pur şi simplu am ştiut. Apoi îl prinse de braţe şi îşi îngropă unghiile în carnea lui. Murmură: Intră în mine, acum!

Chiar în clipa în care bărbatul se lăsă peste ea, Lynn icni:

– A trecut multă vreme. S-ar putea să mă doară. Dar nu te opri.

Keith o auzi gemând şi-o văzu închizând ochii atunci când o străpunse. Dar trupul femeii se arcui ca să-l primească, să-l ţină, să-l atragă în adâncuri, până când cei doi se contopiră.

16. ASFINŢIT

Locotenent-comandorul John Goudie se sprijinea cu una dintre cizmele sale scâlciate pe ultima bară a gărduleţului aflat în pantă, cu vedere deasupra râului, şi supraveghea activitatea ce se desfăşura dedesubt.

Prothero i se alătură şontâcăind. Arăta şi se simţea obosii. Flotila lui lucrase şi se instruise săptămâni şi luni de-a rândul, aşa încât unii dintre membrii echipajului, ca şi stafful operaţional, începuseră să creadă că ăsta era singurul lor scop.

Şeful se uită în jos, urmărind privirea celuilalt. Râul era burduşit cu nave. Şi când te gândeai că atunci când sosiseră ei la noul HQ îşi închipuiseră că locul era deja plin.

Câteva şalande de debarcare deversau soldaţi pe un ponton, sub controlul şi îndemnurile rostite pe un ton aspru de mai mulţi NCO[58]. Chiar şi de la această distanţă, lui Prothero i se părea ca oamenii păreau lipsiţi de entuziasm şi ostili. Orice instruire avea şi ea o limită. Peste aceasta, vigilenţa ţi se tocea şi deveneai neglijent. Putea fi o boală fatală.

– O să li se facă îndată plinul, domnule, zise Goudie.

Urmări cele trei MGB-uri legănându-se împreună în spatele unei pâcle fine de vapori de petrol. Oamenii din echipajele lor, îmbrăcaţi pestriţ, cu jerseuri, căciuli de lână şi cizme marinăreşti, arătau ca nişte piraţi. Pe mal şerpuiau parâmele. Locotenent-comandorul se uită la fiecare individ în parte. Dacă ar fi fost genul, Goudie ar fi trebuit să admită că se mândrea cu ei. Mândria nu era însă ceva după care să se dea în vânt.

---

[58] *Navy Commanding Officer* - ofiţer la comandă din Marina Regală, (n. tr.).

[57] *Women 's Auxiliary Air Force* - personalul feminin auxiliar din Forţele Aeriene (n. tr.).

[55] *Special Operations Officer* sau *Staff Operations Officer* (n. red. el.)

Vasele îşi pierduseră chiar şi aspectul pe care li-l dăduse vopseaua proaspătă. Carenele ruginiseră şi aveau câteva scrijelituri, semne ale unor tamponări neaşteptate prin beznă. Bărbatul ştia însă că instalaţiile de război, noile tunuri şi uriaşele motoare Packard, care ofereau patruzeci de noduri, în ciuda dotării cu unele echipamente suplimentare, funcţionau fără probleme.

Prothero revăzu în minte hărţile lui din Biroul Operaţiuni, săgeţile şi stelele strălucitoare, o aglomerare de armate nemaiîntâlnită într-o viaţă de om. Mai era însă Canalul. Acesta stopase o mulţime de duşmani ai Angliei. S-ar fi putut tot atât de bine să stopeze şi Operaţiunea Overlord, după cum reieşea din dosarele secrete.

Goudie privi profilul Şefului.

– Eu zic săptămâni, nu luni, domnule.

– E posibil, mormăi Prothero, atât cât putea ca să fie de acord cu cineva.

Îl zări pe primul dintre marinari suind la ţărm, soios, istovit de-a binelea. Îşi cunoştea însă podoabele. Peste o oră, cam aşa, aceştia aveau să îngroaşe rândurile clienţilor în localurile din zonă, dichisiţi ca scoşi din cutie, cu costumele lor fercheşe şi cu însemnele lor aurii. Să înfrunte înţepăturile militarilor şi ale celor câţiva civili fără minte. „Din nou acasă, Jack?" Dar asta nu putea să mai continue mult.

Comandorul se duse cu gândul la ofiţerul secund Balfour. Cât se schimbase! Părea să lucreze peste program, dar nimic, niciodată, n-o călca pe nervi. Observase că, atunci când Frazer trecuse pe la HQ, chipurile să studieze planurile sau să obţină rapoartele Spionajului, cei doi se ţinuseră la distanţă. Şi totuşi, nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi capacitatea lor de a se atinge şi de a se contopi chiar şi de la distanţă. Simţi crescând în el vechea invidie şi spuse:

– Se trimite o singură navă. Îl propun pe Frazer. Dar fără acte de eroism, se aude? Aruncă o privire spre Goudie. Ştia că era ferm şi că nu făcea concesii. Nu-mi pot permite să pierd un vas. Acum mai puţin ca oricând.

Celălalt se încruntă.

– Da' Forţele de Coastă ce au? Cu siguranţă că se pot ocupa şi ei de asta.

– Vor fi şi ei implicaţi, bineînţeles.

Prothero îşi cernu cu grijă gândurile. Ştia atât de multe, încât îi era totdeauna teamă să nu scape ceva.

– Ne-a trimis un mesaj secţia de spionaj a amiralului. E vorba de un agent olandez. Trebuie să fie recuperat. Zări contrarierea de pe chipul lui Goudie. Nu există altă cale. Germanii au ferecat întreaga coastă.

Goudie dădu din cap, cu privirea pierdută.

– Bătrânul meu tărâm stigmatizat. Cârligul Olandei. Ei, asta-i...

– Tipul e important din cauza debarcării.

Locotenent-comandorul ridică din umeri.

– Nu toţi sunt importanţi?

– Hai, lasă naibii cinismul! Îţi închipui că mie-mi face plăcere?

Goudie îl măsură cu o privire plată.

– Dă bine la imaginea SBS-ului dumneavoastră, domnule.

– Nu de data asta, lua-te-ar naiba să te ia! scăpără Prothero.

Cei doi rânjiră unul spre altul. Era ca o scenă veche, îndelung repetată.

– Frazer are temperamentul corespunzător, zise apoi Şeful. Nu e momentul pentru o atitudine de genul moarte-sau-glorie în stilul lui Archer.

– Şi cu mine cum rămâne, domnule?

Prothero zâmbi.

– Eşti prea preţios.

Îi zări pe Frazer şi pe Allenby urcând poteca abruptă ce ducea la râu şi trecând pe lângă sacii cu nisip care constituiau parapetul unor tunuri Bofors.

– Să nu spui nimic, John, rosti pe neaşteptate şeful.

Goudie dibui după pipă. Nu era nevoie să i se atragă atenţia.

Celălalt se îndepărtă.

– Ne vedem atunci la şedinţa de punere în temă.

Frazer şi Allenby se opriră pe drum şi se întoarseră să

privească vasele.

– Oare o să ne dea şi nouă câteva zile de pauză? Englezul ştia că Goudie îi urmărea, însă nu-i păsa. De-acum, cred că am tras destul.

Frazer dădu afirmativ din cap.

– Tot ce se poate.

În timpul numeroaselor şi uneori complicatelor exerciţii făcute cu toată viteza, Allenby fusese de obicei primul care-i încurajase pe oameni atunci când treburile mergeau prost. Era parcă refăcut din temelii, atât de deosebit de bărbatul zdrobit care se întorsese după raidul din Insulele Normande.

Se gândi la viata lui nouă cu Lynn. Războiul şi pericolele îi aruncaseră unul în braţele celuilalt, dar ieşise bine. Se întâlneau cât puteau de des. Dacă îndatoritoarea colegă de cameră a lui Lynn lipsea, ei făceau dragoste, stăteau de vorbă ore în şir, sau pur şi simplu îmbrăţişaţi şi ciudat de mulţumiţi, deşi dorinţa nu era niciodată prea departe.

Allenby rosti şovăielnic:

– Ne logodim, Keith. Se îmbujoră sub privirea lui Frazer. Rămâne între noi, înţelegi?

Frazer îl smuci de mână.

– Şmecher afurisit ce eşti! De ce nu mi-ai spus mai de mult?

Allenby zâmbi.

– Mereu îmi ia o veşnicie ca să fac ceva.

Canadianul îl bătu pe umăr.

– Nu de data asta, fir-ar să fie!

– Avem ceva de sărbătorit? îi întâmpină Goudie.

Frazer încuviinţă din cap.

– Faptul că ne-am întors teferi. Când vreţi să-mi oferiţi o luptă adevărată, vă stau la dispoziţie.

Locotenent-comandorul surâse leneş.

– Mincinosule. Apoi adăugă: Se dă o vânzoleală. Ne va trebui doar vasul tău, se pare. Îşi reaminti cuvintele lui Prothero: „Fără eroisme." Aşa că stai pe-aproape de bază. Pentru oameni, învoiri doar în zonă. Îşi mută privirea de la unul la celălalt. Ce, nu mai zâmbiţi?

Se îndepărtă agale, lăsând în urmă fum de la pipă.

– Mă întreb ce-o însemna asta?! făcu Frazer, aruncându-i o căutătură prietenului său.

– Mă schimb şi mă duc la HQ, spuse acesta.

Canadianul îl urmări cum se îndepărta în grabă.

– Transmite-i dragostea mea, Dick!

Asta păru să ajute într-un fel. Allenby se răsuci rânjind.

– Mai va, pe naiba!

Sublocotenentul Balfour şi Ives intrară lelea pe poartă şi Frazer le aduse la cunoştinţă vestea. Fiecare o primi diferit. Ives se aşteptase la ea. Balfour era pornit să-şi demonstreze calităţile, indiferent de situaţie. Sora lui n-avea să fie prea încântată.

Mai târziu, când Allenby, bărbierit şi îmbrăcat cu cea mai bună manta a sa, intră în clădirea HQ-ului, o zări pe ofiţerul secund Balfour cercetând un bloc-notes.

Femeia se întoarse instantaneu şi locotenentul se gândi la mutra lui Frazer atunci când îi împărtăşise secretul său. Le-o luase înainte, ei şi lui Keith. Abia se putea stăpâni să nu chicotească, în ciuda veştii despre o nouă misiune. De data asta părea să fie una fără lucruri neprevăzute. Iar cei din echipă aveau să fie din nou împreună.

– Îmi pare bine că te văd, spuse ea, dar dintr-o dată se arătă nesigură.

Allenby avu senzaţia ciudată că pe el îl aştepta în mod special.

– Joanna a primit ordin de detaşare, vorbi Lynn. Văzu descumpănirea lui. Doar în Plymouth, dar ştiu ce simte. Am dorit să te anunţ chiar eu. E supărată. Mi-a povestit noutăţile voastre. Vor rămâne secrete atât timp cât vei dori. Mă bucur imens pentru voi!

Locotenentul abia o auzi. Plymouth. Aveau să fie despărţiţi tocmai când în suflet i se înfiripase speranţa că o va vedea mai des. Gândurile îi sfredeliră mintea ca un fier înroşit în foc. S-ar fi putut să întâlnească pe altcineva; Plymouth era o bază navală mare, nu ca asta. Trebuia să fi sesizat atunci starea ei de spirit. Au fost colegi de şcoală. Deci îşi pusese în gând s-o ţină pe fiică-sa departe de el.

– N-ai putut să împiedici acest lucru? întrebă Allenby, cu un aer jalnic.

Lynn îl luă de braţ.

– Am încercat. A fost în zadar. Joanna e foarte pricepută în munca ei. La Plymouth au nevoie de acest gen de experienţă. Nici ea nu credea ce spunea. Adăugă: Să fii drăguţ cu Joanna. Te iubeşte foarte mult.

Allenby dădu aprobator din cap.

– Mulţam.

Se grăbi înspre birou, dar Lynn îi strigă din urmă:

– E-n camera pentru comunicări.

Pentru o clipă, privirile li se încrucişară. Aceasta era o încăpere de rezervă, unde se depozitau dosarele cu comunicări şi care era folosită arareori.

Rămaseră strâns lipiţi un moment lung, fără să scoată vreun cuvânt. Allenby o mângâia pe păr, conştient de fiecare secundă ce trecea.

– Ai aflat, spuse Joanna cu voce slabă.

– Da. Chiar acum. Închise uşa împingând-o cu piciorul, încearcă să nu-ţi faci griji în privinţa asta. În curând vom fi din nou împreună. Vorbi cu o însufleţire pe care nu şi-o regăsea în suflet. Nu vreau să fii nefericită.

Joanna ridică privirea şi ochii ei păreau înroşiţi de plâns.

– Nu-i cinstit. Am nevoie să fiu aici. În caz că tu... Allenby îi atinse faţa.

– În caz că am nevoie de tine, asta ai vrut să spui? Asta o să se întâmple mereu.

Se duseră împreună la fereastră şi se uitară lung afară, către râu. Pomii se acoperiseră de frunze şi se vedea mai greu.

Toate amintirile reveniră în zbor în mintea locotenentului. Plimbările lor prin ploaie şi prin vântul puternic. Primele zile însorite, când căutaseră un loc liniştit unde să stea de vorbă, să se atingă, să se înfioreze de fiecare nouă descoperire.

Acum se sfârşise. Puteau să treacă şi luni până să se întâlnească iarăşi. Iar când avea să se creeze cel de-al doilea front, el ar fi putut să fie ucis. O strânse şi mai tare.

– Nu vreau să te pierd.

Ea se lăsă pe spate în braţele lui şi ochii îi străluciră brusc.

– N-ai să mă pierzi nicicând. Dacă te gândeşti la ceea ce cred eu, atunci încetează. Nu a existat nimeni. Nu doresc pe nimeni altcineva. Te iubesc. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi şopti cu intensitate: Am aflat de următoarea misiune. N-ar trebui să dureze mult, dragul meu. Apoi... Plecă fruntea şi Allenby o simţi tremurând. Apoi, vreau să plec cu tine. Vreau să mă iubeşti, înţelegi? Glasul îi era sugrumat şi el bănui cu ce preţ spusese ea acele lucruri. Oricum, în orice fel vei dori. După aceea, nimeni nu va mai reuşi să ne despartă vreodată, insistă Joanna, îmbujorată la faţă, dar cu privirea neclintită.

– O vom face, draga mea Jo. O vom face.

Ea se retrase puţin şi îşi aranjă cravata.

– Iar apoi, dacă doreşti, anunţăm logodna noastră.

Afară, cu acelaşi bloc-notes alături, Lynn Balfour le auzi glasurile, amestecate cu râs şi plâns. Se simţea profund mişcată, graţie fericirii pe care şi ea o descoperise şi pe care putea s-o piardă atât de uşor.

Stăteau în jurul mesei şi priveau fix harta. Aceasta fusese aşezată în centrul camerei, cu o lampă orientată astfel încât lumina să cadă direct pe ea. Afară, dincolo de ferestrele cu obloane, era lumină. Zilele se lungeau, nopţile deveneau mai calde.

– După cum s-ar putea să ştiţi, de-a lungul coastelor olandeză şi belgiană sunt amarate platforme plutitoare de salvare, zise Goudie. Făcu semn către o fotografie neclară, care prezenta ceva asemănător cu un sas şi explică: Atunci când pică în mare piloţii, pot să se îndrepte către aceste plute. Înăuntru găsesc adăpost, dar nu cine ştie ce altceva. Ele sunt inspectate de vedetele de salvare după fiecare raid aerian, doar pentru a constata dacă au prins pe cineva în plasă, de-al lor sau de-al nostru. O neobişnuită urmă de omenie, deşi suspectez că la mijloc este mai mult preţul necesar pregătirii unor noi echipaje de zbor.

Frazer stătea aplecat peste masă. Când era vorba de stricai ceva, să-l fi lăsat pe Goudie. Părea incapabil să se stăpânească.

– Omul nostru va fi lăsat lângă una dintre aceste plute.

Privirea comandorului se fixă asupra sublocotenentului. Cunoştinţele tale de germană ar putea prinde bine.

Frazer se uită scurt la Allenby. Nici măcar nu asculta. Se afla la mulţi kilometri depărtare.

– De ce nu trimit pe altcineva? întrebă canadianul.

– Ordin de sus. Doar îl culegeţi şi-aţi plecat. Nu vă atingeţi de vreun alt aviator, dacă mai sunt pe-acolo. S-ar putea duce de râpă tot aranjamentul în legătură cu salvările.

Frazer îşi consultă notesul. Urmau să plece în zori. Să refacă plinul la Felixstowe şi să ia cu ei o escortă de la baza de-acolo. La ora aceea o să ştie, probabil, dacă Îi se dădea drum liber sau se contramanda treaba.

– Dacă veţi avea de-a face cu duşmanul, continuă Goudie, E-Boat-uri şi aşa mai departe, o tăiaţi dracului imediat, s-a-nţeles?

Canadianul zâmbi.

– Aţi zis, fără acte de eroism.

Celălalt îl măsură rece cu privirea.

– Trebuie să vă întoarceţi până la sfârşitul săptămânii. Neapărat.

Allenby i se alăturase lui Balfour şi cei doi cercetau harta, fără să fi luat notă de cele spuse. Dar Frazer simţi brusc fiori reci pe şira spinării. Întâlni încă o dată căutătura lui Goudie şi pricepu că nu se înşelase. Se declanşa debarcarea. Până la sfârşitul săptămânii.

– Cristoase Atotputernic! rosti el încet.

Chipul lui Goudie se îmblânzi.

– O să afle El, o să prea afle!

Frazer se uită la ceilalţi.

– Înşfăcaţi echipamentul şi reveniţi pe vas. Dacă vreunii dintre băieţii veseli sunt luaţi de apă, mă anunţaţi mai întâi pe mine, nu bateţi toba.

Îl conduse pe Allenby spre ieşire.

– Eşti OK, Dick?

Acesta oftă.

– Când o să ne întoarcem, ea va fi plecată.

– Ştiu. Îmi pare al dracului de rău pentru voi amândoi.

– Ar fi cazul să trec pe la soră-mea, spuse Balfour.

– Execută ultimul ordin. Urcă la bord! zise Goudie. Ignoră privirea plouată a sublocotenentului şi aşteptă până ce se închise uşa. Apoi continuă: E ea destul de dărâmată şi fără să vă mai duceţi pe-acolo. Îşi cercetă ceasul. Ia-o din loc! O să-ţi aduc ordinele sigilate chiar eu, înainte de ridicarea ancorei.

Frazer trecu pe la Biroul Operaţiuni, unde ţăcănitul obişnuit al teleimprimatoarelor şi al maşinilor de scris îl întâmpină cu un abandon zgomotos. Biroul intendentei wrens era gol, iar maşina de scris acoperită.

Canadianul făcu o grimasă. Nu era de mirare că Lynn se îngrozise la gândul unei noi iubiri, al unui nou ataşament.

Femeia se afla în biroul ei, cu receptorul telefonului prins între bărbie şi umăr, căutând printre nişte hârtii. Îl zări şi îşi ţuguie buzele, trimiţându-i un pupic.

– L-am găsit, domnule, răspunse ea apoi. Numărul treizeci şi unu. E-n regulă, domnule?

Trânti receptorul în furcă şi comentă:

– Moş prostănac şi amărât. Îi era prea lene să caute. Se sculă iute în picioare şi aproape că alergă spre el. N-am să mă port copilăreşte, Keith. Îi căută chipul cu privirea. Dar să ai grijă. De data asta, pentru mine. Pentru noi.

Frazer o strânse în braţe cu blândeţe. Simţindu-i prin cămaşă trupul suplu, rememorând fiecare descoperire, felul în care se dăruiseră fără reţineri, de parcă ar fi fost hărăziţi unul altuia dintotdeauna.

– Mă voi întoarce, draga mea, n-ai teamă.

Ea privi adânc în ochii lui.

– Ai ghicit, nu-i aşa?

– Păi, trebuia să se întâmple cât de curând. O strânse ceva mai tare. Şeful nu mi-ar ierta-o niciodată dacă am rata potul cel mare.

Lynn îi atinse buzele cu degetele, aşa cum făcuse prima oară.

– Te iubesc, să ştii. Undeva se auzi o sonerie şi ea îi spuse pe un ton grăbit: Sărută-mă! Când îşi impuseră să se despartă, în silă, adăugă: Acum du-te. Mă voi gândi la tine. Mereu.

Se terminase. Frazer se pomeni afară, rezemat cu

spatele de uşă. Mai multe perechi de ochi îl priveau pe deasupra maşinilor care lucrau de zor.

– Succes, domnule! zise una dintre fele.

– Mulţam.

Ieşi stânjenit pe coridor. Trăia un sentiment pe care nu-l mai încercase înainte. Pe cât de descurajator, pe atât de palpitant. Nu era de mirare că Dick se schimbase.

Îşi luă şapca şi plecă la încartiruire, să se schimbe în ţinuta cerută pe mare. Se uită o dată înapoi, dar în sinea lui ştia că ea n-avea să-l petreacă şi nici să găsească o modalitate de a se vedea cu el până la ridicarea ancorei.

Pentru cei din jur, se va purta cât se poate de normal. Ştia că, dacă va ceda acum, va fi înfrântă.

Se deschise o uşă şi Prothero ieşi pe coridor, pliind o pereche mică de ochelari, cu rame vechi de oţel.

– Să ai grijă de vas, Frazer.

Canadianul aprobă din cap. Nu-l văzuse niciodată pe marele bărbat purtând ochelari.

– Şi de tine, bineînţeles, adăugă acesta vag.

Frazer îşi continuă drumul; gândurile îi zburau la Lynn. Nu-i ceruse nici măcar să aibă grijă de fratele ei mai mic, deşi, pesemne, intenţionase. Era prea profesionistă ca să facă asta şi ştia că el avea oricum destule pe cap.

Frazer i se alătură lui Allenby în cabina de cart aglomerată, situată pe teugă, chiar sub nivelul punţii. Acum devenise şi mai strâmtă decât atunci când fusese împărţită astfel încât să aibă loc şi noul set radar. Pe punte se aflau puţine lucruri care să denote actuala lor putere; doar un mic „borcan de gem", cocoţat în vârful unui trepied montat în spatele catargului. Goudie remarcase suspicios: „Sper să funcţioneze mai bine decât arată."

Ca şi în Med, prima parte a operaţiunii mersese brici. Intraseră în Felixstowe la apus, făcuseră plinul şi primiseră vizita unui ofiţer de spionaj din stafful amiralului. Totul era o chestiune de încadrare în timpi, spusese acesta. Forţele germane împrejmuiseră coasta în întregime. Nu putea să treacă nimic fără încuviinţarea corespunzătoare.

Ghinionistul agent urma să fie lăsat în dreptul respectivei platforme plutitoare de către un remorcher

situat pe drumul de la Flushing la Kiel, unde avea să preia un tren de barje. Pentru germani, transportul de coastă era vital, mai ales fiindcă forţele aeriene aliate bombardau drumurile şi căile ferate cu o regularitate obstinată. Dacă cei de la remorcher erau prinşi, aveau să plătească scump înainte de a li se permite să moară.

Frazer se întrebase adesea oare câţi astfel de bărbaţi şi femei curajoşi se găseau răspândiţi pe întinsul ţărilor aflate sub ocupaţie, riscându-şi viaţa, încercând să execute instrucţiunile primite prin staţiile de radio improvizate, în timp ce se rugau şi aşteptau debarcarea.

Era musai să iasă bine. Nu exista retragere, nu putea fi o a doua încercare. Totul sau nimic.

Canadianul descoperi că faptul de a fi trimis în astfel de misiuni îl ajuta într-un mod straniu. Dacă era capturat, cu oarecare noroc, urma să fie tratat ca prizonier de război. Dacă era ucis, atunci el reprezenta un sacrificiu infim în comparaţie cu apetitul nemăsurat al războiului.

Aceşti agenţi şi membri ai Rezistenţei nu aveau o astfel de acoperire. Nimeni nu i-ar fi învinuit dacă ar fi stat pasivi, fără să acţioneze, asemenea majorităţii concetăţenilor. Pentru ei era un război sălbatic, personal. După ce totul se va fi sfârşit, răzbunarea şi contraacuzaţiile aveau să fie pentru unii tot atât de cumplite.

Allenby rămase surd la scârţâitul şi zbârnăitul radarului şi scrută harta.

– Aş zice că de-acum într-o oră.

Frazer dădu aprobator din cap.

– Aşa cred. Ciocăni în hartă. Escorta noastră va fi cam pe-aici.

Trei canoniere mari şi un MTB pentru putere de foc suplimentară păstrau distanţa la babord.

Cei doi priviră de-a lungul draperiei negre şi lăsară ca aceasta să cadă peste radarul care clipea, luminând trăsăturile încordate ale lui Crocker, singurul lor operator. Acesta era un candidat care ratase avansarea la gradul de ofiţer, dar care părea să se fi adaptat la noua sa jucărie.

Allenby făcu un semn spre ecranul pe care scannerul

găsise cele patru nave de escortă. Mici picuri strălucitoare, uşor de distins. Înainte, MGB-urile fuseseră oarbe, cu resurse umane care se modificaseră puţin într-o sută de ani.

Ieşiră pe punte şi aşteptară să-şi reacomodeze ochii după lumina pătrunzătoare de pe hartă.

Canadianul se uită la ceasul său fosforescent.

– Vrei să dai un tur al vasului, Dick? Să verifici poziţiile tunurilor şi să te asiguri că suntem camuflaţi cum trebuie?

Zări dinţii englezului, foarte albi prin întuneric. Ştia că nava fusese pregătită încă de când se ocupaseră poziţiile de luptă, dar trebuia să verifici şi totodată să-ţi faci de lucru.

Frazer se duse până pe grilajul de la teugă. Simţi pe buze gustul stropilor de apă. Acelaşi cu al lacrimilor ei.

Ives se afla la timonă, cu un planton în preajmă.

Pe fiecare parte laterală a punţii era montată câte o mitralieră nouă. Twin Vickers 0,303 cu tambur de muniţie în locul benzii, care putea deveni un real pericol pentru cine nu era cu băgare se seamă noaptea.

La una dintre ele fusese postat matelotul Weeks. Zâmbi. Băiat la toate. Pe dunetă, silueta lui Balfour se detaşă de lângă fişetul cu pavilioane şi înaintă legănat înspre el.

Avansau încet, numai cu motoarele laterale, însă tangajul şi ruliul erau considerabile, mai ales pentru Marea Nordului.

– Destul de calmă noaptea, domnule, şuşoti Balfour.

Puntea se înclină la tribord şi cei doi ofiţeri se atinseră unul de altul.

Tânărul rânji.

– Hopa! Mă scuzaţi, domnule.

Frazer privi marea la prora. Avea un sentiment ciudat. Ca şi cum ar fi fost parte integrantă a ei. O prelungire. Se scutură supărat, ca să revină la realitate. N-o lua acum cu chestii morbide!

– RAF-ul ar urma să arunce în noaptea asta nişte folie antiradar pe deasupra coastelor, zise el. O să-i deruteze şi pe-ai noştri, dar în perspectivă ar trebui să ne prindă bine.

Invenţii noi în toate privinţele, gândi Frazer. De le-ar fi avut la începuturi! îngrozitoarea recoltă din Atlantic ar fi fost redusă la jumătate, dacă nu chiar evitată cu totul.

Era o noapte fără lună. Doar câteva stele strălucitoare, cu o lumină rece şi fragilă. Putea să vadă catargul bont alunecând blând în zigzag printre ele şi pavilionul fluturând pe vergă.

Îl auzi pe Ives cum îngâna ceva ca pentru sine. Intenţionase să-l întrebe dacă, după avansarea lui ca subofiţer, relaţiile sale cu Sullivan se îmbunătăţiseră sau dimpotrivă. Odată, pe când se aflau la HQ-ul de pe ţărm, îl căutase pe Ives la încartiruirea acestuia, ca să vorbească despre noii membri ai echipajului. Timonierul nu aştepta vreo vizită şi tocmai se bărbierea. Era dezbrăcat până la brâu, şi Frazer înţelesese de ce nu se lua niciodată nimeni la harţă cu el. La gât, pe acelaşi şnur pe care purta discul de identitate, mai avea o tăbliţă.

Timonierul zărise căutătura canadianului şi rostise de parcă s-ar fi apărat: „Ei bine, cine ştie, domnule? Poate oi mai întâlni-o după ce s-o termina toată nebunia asta." Pesemne că luase discul de identitate al fetei atunci când o îngrijise. Devenea un război ciudat, se gândi Frazer.

Acum, Ives era doar o altă umbră, cu picioarele depărtate, cu ochii aţintiţi pe busola întunecată, menţinând vasul pe curs.

Dedesubt, maistrul Wright şi cei doi fochişti ai săi se târau probabil prin lumea lor uleioasă, cu un ochi pe turometru. Noul telegrafist. „Blondie" Page, un tânăr cu o înfăţişare dezarmant de inocentă, stătea desigur cu atenţia trează, în eventualitatea rechemării la bază sau a anulării misiunii. S-o fi gândind oare la cel pe care-l înlocuia şi la modul în care murise acela? În faţă, şeful de echipă, Sullivan, Bert pentru amicii săi, la tunul de un kilogram; unul dintre oamenii-cheie atunci când armele aveau să latre.

Allenby se întoarse.

– Totul e-n ordine, domnule.

Insistase ca în faţa celorlalţi să i se adreseze cu „domnule", indiferent de argumentaţia lui Frazer în

legătură cu asta.

– Fiţi pe fază!

Canadianul îşi duse la ochi binoclul de noapte şi auzi atenţionarea transmiţându-se în şoaptă de-a lungul întregii nave. Îşi examină sentimentele. Nu era altceva decât un fel de amorţeală. Ca un cârcel.

Ives se aplecă pe deasupra spiţelor, cu ochii licărindu-i slab în lumina busolei.

Ca de obicei, îşi compunea în minte încă una dintre scrisorile sale imaginare. O totală nebunie, despre care nu avea să-i vorbească niciodată cuiva. Dar adesea se ducea cu gândul la Christiane, fata aceea înspăimântată. Era o prostie, n-avea cum să iasă nimic din chestia asta, şi totuşi...

Încercă din nou. Draga mea Christiane... În noaptea asta virăm spre coastele Olandei. N-am mai fost acolo. N-am fost nicăieri până când nu m-am înrolat. Poate că după război...

Deflagraţia unei explozii păru să ridice carena în aer. Un fulger orbitor descoperi în fata ochilor marea şi unul dintre vasele de escortă, departe la babord.

– Cu toată viteza înainte! strigă Frazer.

Se feri într-o parte, cu ochii pârjoliţi de lumină. Urechile înregistrară vuietul cutremurător al navelor de escortă, ce se iscau şi ele cu toată viteza, dar avea mintea încă zăpăcită de la explozia subită. Zări celălalt vas. Arăta ca un vechi trauler, cu coşul înalt şi puntea demodată. Însă Goudie îl avertizase în privinţa acestor nave, din care germanii aveau cu zecile. Le echipaseră cu câteva tunuri de calibru greu şi le făcuseră aproape invulnerabile, blindându-le cu nişte straturi de plastic, despre care se zicea că era tot atât de dur ca betonul. Navigau sau pur şi simplu pluteau încremenite ici-colo, de-a lungul coastei, aşteptând vreun MTB ori vreo canonieră plecată după pradă. Aveau pescajul prea mic pentru a putea fi lovite cu torpile şi ţineau bine la tăvăleală.

Îşi închipuiseră probabil că MGB-ul era singur, dar, când şrapnelul explodase deasupra capetelor lor, văzuseră escorta. Un tun scuipă o lungă limbă portocalie şi din nou

un bubuit asurzitor păru să se producă chiar lângă ei. Însă MGB-ul prindea viteză, despicând apa obosită în două talazuri de spumă albă, ce ţâşneau în diagonală faţă de traulerul înarmat.

Pe deasupra trecură trasoare şi Frazer le văzu spintecând apa în cortine de stropi. Traulerul vira ca să aducă în joc un alt tun şi îşi schimbase deja linia de ochire către navele de escortă, canadianul zări proiectilele explodând periculos aproape de vasul conducător. O jerbă dezordonată de trasoare sfâşie, ca răspuns, marea, şi scăpără în culoarea verde.

– Mult la babord!

Frazer simţi carena rostogolindu-se, marea năvălind peste proră ca un grup de năluci înfuriate. Mai mult, tot mai mult. Pe lângă ei şuierară gloanţe sau scrâşniră aproape de pupă, în timp ce navele de escortă treceau la atac. Canadianul încercă să-şi tină binoclul de noapte la ochi, dar în zadar. Mişcarea era prea înteţită. Arătă cu degetul dincolo de paravan.

– Acolo! Roşu patru-cinci!

Balfour, cu chipul aprins în strălucirea trasoarelor, strigă:

– O văd!

Plantonul comunică:

– W/T raportează că transmit, domnule!

Frazer rămase cu privirea pironită asupra plutei de salvare, care avea o formă ciudată, cu sasul în centru. Era vopsită strident în dungi albe şi portocalii; alături de bubuitul şi şuieratul salvelor de artilerie ce sfârtecau noaptea, făcea cu atât mai ireal totul.

Bărbatul socoti la repezeală. Se aflau la doar şaptesprezece kilometri de Rotterdam, cea mai apropiată bază de E-Boat-uri. Puteau să dea iama într-un răstimp de ordinul minutelor.

– Pregătiţi-vă!

Traulerul îi ignora complet şi se îndrepta în mod deliberat către navele de escortă; o spumă puternică se ridica de sub etamboul său gros.

Probabil, se gândi Frazer, îşi închipuiau că MGB-ul era o

vedetă de salvare prinsă la mijloc în focul luptei. Nu avea timp acum să-şi bată capul cu asta.

Auzi un cor de ţipete şi tocmai atunci se întoarse, văzând unul dintre MGB-urile de escortă cum exploda într-un evantai de flăcări. Celelalte continuau să se apropie ucigătoare. Trasoare, salve de tun, tot ce putea să tragă deschisese focul. Proiectilele răbufneau pe lot cuprinsul traulerului. Catargul radio al acestuia se făcuse deja nevăzut peste bord. Nu suficient de repede, gândi înnebunit Frazer.

– Un pic mai la tribord, timonier, ordonă el. Încet înainte. Trecem de-a lungul ei.

Balfour se holba sideral la MGB-ul învăpăiat. Se lăsase de bot în jos, iar prora zdrenţuită se înfipsese în apă, în timp ce elicele continuau să propulseze nava înainte. Poate că puntea era acum populată numai cu morţi. Lumina se stinse instantaneu atunci când vasul se rostogoli pe-o parte şi dispăru.

– Nu putem să luăm pe careva la bord? întrebă Balfour, cu un glas îngheţat de spaimă.

– Nu fi tâmpit, la naiba! Frazer îl scutură de braţ. Coboară şi fii gata de abordaj. Dacă încearcă cineva să te împiedice - îi deschise subului tocul cu o smucitură -, atunci foloseşte asta!

Se urî din adâncul fiinţei sale pentru toate. Dar aici nu era vremea sau locul pentru maniere de salon.

Tânărul sări prin trâmba de apă ce se ridicase, urmat de un marinar înarmat. Nu se putea concentra, iar mintea i se crispa de la vuietul luptei. Totul era atât de incandescent, de sălbatic. Nu semăna cu nimic din ceea ce trăise până atunci ori la care se aşteptase. Traulerul ardea, însă continua să tragă aproape fără întrerupere. MGB-urile se separaseră, pentru a dezbina puterea de foc a inamicului, în timp ce MTB-ul dădea târcoale ca un asasin, gata să se strecoare şi să lanseze încărcăturile de adâncime în preajma duşmanului.

Balfour descinse pe nimerite prin sas, aşteptându-se cumva la vreo împuşcătură, şi totuşi cu pistolul în toc.

La lumina plăpândă a unei baterii, observă că în refugiul

incomod ce se legăna nu se afla decât un om. Acesta era îmbrăcat cu un echipament de zbor boţit de-al RAF-ului şi purta o Mae West[59]. Arăta exact ca un aviator abandonat. Sublocotenentul găsi timp să se întrebe dacă germanii ar fi luat drept autentică deghizarea lui şi l-ar fi trimis în vreun PoW Camp[60], sau dacă la interogatoriu ar fi aflat că, de fapt, pleca, nu venea.

– Cine eşti? icni el.

Omul se grăbea deja către scară.

– Redskin[61], răspunse acesta.

Balfour rânji nesigur. Aproape că uitase parola.

Urcară amândoi prin sas şi, după ce aşteptară momentul prielnic, agentul, ţinându-se de marinar, sări la bordul MGB-ului.

Un alt MGB trecu razant pe lângă ei, colorând marea cu verdele şi roşul trasoarelor sale. Traulerul se oprise în sfârşit, dar tot mai riposta. Valul produs de MGB ridică pluta de salvare şi o depărta de marginea vasului. Balfour tocmai bâjbâia după ceva de care să se prindă, când golul dintre cele două structuri se mări şi unda îl dărâmă, aruncându-l în mare cu răsuflarea tăiată.

Allenby lăsă binoclul să-i cadă pe piept.

– E-Boat-uri! Exact la pupa!

Frazer alergă pieziş.

– Desprindere! urlă el!

Apoi îl zări pe tânăr zbuciumându-se prin apă. Dacă pornea motoarele acum, elicele l-ar fi făcut zob. Dacă aştepta... Ţipă.

– Ridicaţi-l la bord!

E-Boat-urile (păreau să fie vreo şase) veneau cu toată viteza. Dar nu deschiseseră focul din cauza traulerului. O chestiune de câteva secunde, dar lui Balfour îi salvă viaţa. Îl traseră pe punte, şiroind şi înecându-se, iar Frazer strigă:

– De urgenţă, cu toată viteza înainte! Mult la tribord!

Simţi puntea cum sălta sub brusca izbucnire de forţă. O

---

[61] Piele Roşie (n. tr.).

[59] Vestă de salvare gonflabilă (n. tr.)

[60] *Prisoners of War Camp* - lagăr pentru prizonierii de război (n. tr.).

încărcătură de adâncime, apoi o alta explodară chiar sub santina traulerului, făcându-l pe canadian să-şi ferească privirea. Vasul începu să se scufunde imediat şi Frazer zări oamenii aruncându-se în mare, unii dintre ei înotând chiar spre pluta de salvare goală.

– Coverta! Uşurel!

Îl auzi pe Ives, care înjură atunci când nişte gloanţe rătăcite ţiuiră pe deasupra punţii.

Se încinse o luptă de uzură, însă rămase tot mai în urmă, la pupa. Vechii duşmani. Goudie s-ar fi simţit aici în apele lui.

Frazer avea senzaţia că încheieturile i se relaxau. Căută să-şi controleze respiraţia. Navele lor de escortă câştigaseră azi, dar asta le costase scump. Şi pentru ce? se întrebă el.

Balfour îşi târî picioarele până la teugă. Tremura cumplit. Dar era foarte tânăr şi avea să depăşească situaţia.

– Vă mulţumesc, domnule, că mi-aţi salvat viaţa, rosti el cu vocea întretăiată.

Frazer rânji şi ştiu că, probabil, sărise uşor de pe fix.

Nici o pierdere în oameni şi nici o stricăciune. Făcea bine să fii chit.

– Cu plăcere, Alex, răspunse el cu putere şi ridică faţa spre stele. Iar acum către casă, flăcăii mei!

O vedetă a portului îi întâmpină în largul coastei, pe insula Wight, şi pasagerul lor fu transbordat pe aceasta. Frazer îşi aminti mai târziu că nu mai scosese nici un cuvânt după schimbul de parolă cu Balfour. În noaptea următoare navigară încet de-a lungul lui Carrick Roads, pe lângă radele aglomerate, cu şiruri dese de şalande de debarcare. O luară apoi pe râu în sus, până când le apărură în faţa ochilor ţiglele verzi ale vechiului hotel.

– Strânge dispozitivul, Dick!

Canadianul studie locurile de amarare, figurile celor care-i aşteptau, de pe celelalte două MGB-uri. Unii le făceau deja cu mâna. De pe un tanc de debarcare din apropiere se auziră câteva urale ironice.

Frazer se simţea ciudat de înflăcărat. O făcuse. Şterse

parapetul cu mâna. Sub propria sa comandă.

Virară şi se îndreptară către docul unde nişte marinari aşteptau să prindă parâmele. Atunci când ajunseră în dreptul lui şi când odgoanele din faţă şi din spate fură înnodate, canadianul ordonă:

– Stop maşina. Privi feţele celor din jur. Bine lucrat!

Un subofiţer spilcuit, cu centură şi ghetre albe, urcă primul la bord. Cineva îi strigă cu voce mucalită:

– Nu te apropia prea mult, meştere! Asta-i o navă de război.

PO-ul dădu de Frazer şi-l salută.

– Îmi cer iertare, domnule, dar comandorul Prothero ar vrea să vă vadă imediat, şi apoi să daţi liber companiei.

Să-l pui pe Prothero să aibă răbdare. Sau să audă altul înaintea lui cum se petrecuseră lucrurile. Era marina sa, în definitiv.

Frazer urcă grăbit pe potecă, printre saluturi şi zâmbete. Se simţea ca un învingător.

Prothero aştepta în birou, cu spatele spre soba goală. Canadianul se gândi că stătea de ceva vreme aşa.

Şeful dădu mâna cu el şi-l privi în tăcere.

– M-am gândit că ar fi mai bine să vină din partea ta, Frazer, rosti apoi încet.

Canadianul simţi din nou acelaşi fior rece.

– Ce s-a-ntâmplat, domnule?

– Noaptea trecută a avut loc un raid aerian asupra portului Plymouth. Intendentul wrens Hazel a fost ucisă.

– Am să-i transmit cumva, domnule, spuse Frazer.

Îşi feri privirea într-o parte, cu ochii orbiţi.

17. NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Frazer stătea întins pe spate şi asculta vântul scâncind în jurul cabanei. Era după-amiază, şi totuşi încăperea părea întunecoasă, ca şi cum s-ar fi apropiat asfinţitul.

Lynn se sprijini în cot, mângâindu-l alene pe piept cu cealaltă mână.

– A fost atât de rău cum ţi-ai închipuit? întrebă ea încet.

Frazer o cuprinse în braţe, atingând-o pe şira spinării.

– În anumite privinţe a fost chiar mai rău. Revăzu în minte chipul palid al lui Allenby. Am crezut că o s-o ia razna de tot. Ţi-aminteşti cum a fost data trecută? Era suficient pentru a dărâma pe oricine. L-am trimis pe Alex de pe vas. Mă aşteptam... nici eu nu ştiu la ce. O strânse pe Lynn foarte aproape, aşa încât sânii ei să-i atingă pielea. Apoi continuă: A zis ceva de genul: „Ştiam eu." Asta chiar că m-a zguduit.

Un oblon se lovi cu zgomot de perete.

– O să fie nevoiţi să contramandeze debarcarea. Altfel, să se aştepte la un eşec total.

Mâna ei se mişcă încet pe pielea lui, aţâţătoare, şi totuşi alinătoare.

– Nu cred s-o facă. Ajunge o amânare.

Frazer o privi pătrunzător, conştient de dragostea lor, dar şi de o mare tristeţe ce plana asupra cuplului.

– Te gândeşti mereu că tu vei fi cel care va muri, zise canadianul. Duci grija celor pe care-i laşi în urmă. Dumnezeule, prin ce trebuie să treacă!

– Şeful i-a oferit şansa transferului, dar el a refuzat. Insistă să rămână cu tine. Într-un fel, îmi pare bine.

Locotenentul zâmbi.

– Dacă ar fi fost lăsat în plata Domnului, nu se ştie ce s-ar fi întâmplat cu el. Ar fi putut să facă un act necugetat.

Se duse cu gândul la ordinele lor. Operaţiunea Neptun, etapa navală a invaziei din Normandia, începuse deja, în ciuda vremii potrivnice. Aducea mai mult a ianuarie decât

a iunie; chiar şi râul era ca un cal nărăvaş şi înspumat. Se spera ca trupele, înghesuite în şalandele lor de debarcare precum sardelele, să nu aibă prea mult rău de mare atunci când urmau să năvălească pe ţărm.

Canadianul reflecta la evenimentele care-l aşteptau, rămânând, totodată, foarte conştient de femeia de lângă el. Fiind navigator de atât timp, acum se putea detaşa de fapte şi de cifre, acceptând că o destinaţie era mai puţin importantă decât mijloacele prin care ajungeai la ea. Poate că greşea luându-l pe Allenby cu el. Dacă ceda, exista posibilitatea ca acesta să nu mai aibă cale de întoarcere. Alungă imediat gândul. Esenţială era loialitatea, dar trebuia să vină din ambele părţi. Ultimele cuvinte ale lui Allenby, înainte de a pleca la încartiruire, fuseseră: „Aveam de gând ca, în următoarea permisie, să cumpăr inelul de logodnă."

Frazer spuse:

– Dacă se întâmplă ceva...

Ea îi acoperi gura cu palma.

– Nu, te rog!

– Dar, dacă se întâmplă, să-i scrii mamei, da? Să-i spui cum a fost.

– Cum este. Îl studie cu gravitate. De câte ori am făcut dragoste în după-amiaza asta?

El zâmbi. Ochii ei erau foarte albaştri în lumina filtrată.

– De multe ori.

– Atunci, pur şi simplu, gândeşte-te la asta. La noi. Întinse mâna şi-l mângâie cu vârfurile degetelor. La asta.

Canadianul o sărută uşor.

– Ştii că aşa o să fac. Tu eşti toată viaţa mea.

Lynn se întinse pe deasupra lui şi luă ceasul de mână de pe măsuţa de la capătul patului. Îl privi.

– Trebuie să pleci curând.

El o strânse mai aproape şi femeia se lăsă în voia lui. O pipăia, îi mirosea trupul, îi simţea căldura.

– Ştiu.

– Încerc să înţeleg cum trebuie să fie, spuse ea. Cam ce simt şi ce gândesc cei direct implicaţi, dincolo de grămada de săgeţi şi steluţe de pe harta Şefului.

– Tu caută să fii aici când mă-ntorc.

Simţi mâna ei cuprinzându-l.

– Încă o dată, dragostea mea, zise Lynn cu gravitate. Îl încolăci cu picioarele. Of, scumpa mea iubire, să ai grijă!

Mai târziu, merseră pe poteca ce ducea la râu şi priviră în vale, la cele trei MGB-uri. Părea că majoritatea celorlalte vase plecaseră. Se îndreptau, fiecare în ritmul său propriu, către uriaşa bulboană de nave care avea să se adune în Canal, la sud de insula Wight, înainte de a lua poziţii pentru asaltul final. Locul de întâlnire era poreclit Piccadilly. Pe un întuneric beznă, cu nave de toate clasele şi dimensiunile angrenate în acţiune, era foarte indicat pentru testarea la întreaga capacitate a exerciţiilor şi a manevrelor învăţate.

Prothero dăduse micii forţe navale numele de cod Jupiter Two. Urmau să navigheze în faţa flotei de debarcare şi să intercepteze nişte transportoare de coastă care fuseseră raportate că se îndreptau spre vest, către Rotterdam. Umbla vorba că fiecare transportor ducea câte doi German Beavers[62], nişte submarine de două persoane, pe care inamicul le testase în secret, în Marca Neagră şi în Marea Baltică. Dacă ar fi pătruns prin flota de debarcare, cu rândurile ei strânse, fixate cu ştângi, ar fi fost greu de detectat. Efectul asupra şalandelor putea fi dezastruos, iar orice întârziere i-ar fi permis inamicului să-şi mute Panzerele pe capetele de pod, care, în acest caz, ar fi devenit vizibile chiar şi pentru un orb.

Frazer suspecta faptul că agentul pe care-l săltaseră de pe pluta de salvare avea mult de-a face cu treaba asta.

Lynn îl luă de mână.

– Mi-aş fi dorit să nu fi fost la curent cu misiunea asta.

– Ştiu.

El o prinse la rândul lui, simţindu-i pielea ca de gheaţă.

Nici unul dintre ei nu făcu aluzie la adevăratul ghimpe. Micul convoi de transportoare era capabil să se mişte aproape de ţărm. Aveau o escortă de vedete rapide, fiecare de vreo douăzeci de metri lungime, puternic

[62] Castori germani (n. tr.).

înarmate pentru gabaritul lor. În plus, bateriile de coastă urmau să le acopere fiecare kilometru de drum.

Se impunea o acţiune de noapte. Rapidă şi eficientă. Pentru asta fuseseră creaţi. Acum, nu mai conta cu ce preţ.

Canadianul îl zări pe Goudie pe mal, sporovăind cu Archer şi cu Kellett, ceilalţi doi căpitani. Fiecare navă fusese burduşită cu încărcături de adâncime suplimentare şi cu muniţii, în detrimentul combustibilului. Era evident că aceia care întocmiseră planurile se gândiseră şi la varianta unei călătorii fără întoarcere.

Frazer studie vasul şi îşi aminti elanul pe care-l simţise atunci când reveniseră aici, degringolada la aflarea veştii lui Prothero. Trebuia să plece.

– Nu mă aştepta, zise el. Fără cuvinte de bun-rămas, Lynn.

Îi ridică bărbia cu degetele şi o sărută foarte delicat.

Ea îi scutură cu mâna ceva de pe veston.

– Dar pot să te simt.

Se trase înapoi. Deşi nu pronunţa nici un cuvânt, gura ei rostea: „Te iubesc." Pe urmă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către intrarea HQ-ului, fără să privească peste umăr. Însă, o dată uşa închisă, canadianul avu senzaţia că ea îl urmărea cu privirea.

Duse mâna la cozoroc şi spuse încet:

– Şi eu pe tine.

Frazer păşi la bordul navei şi văzu că numărul de înmatriculare 193 fusese retuşat proaspăt cu vopsea, pentru a acoperi cicatricea lăsată de gloanţele ce loviseră aripa. Chiar şi pavilionul alb, încremenit în bătaia vântului, de parcă ar fi fost de metal, era nou.

Ives, care aştepta împreună cu detaşamentul de întâmpinare, salută şi rânji:

– Trebuie făcut ca la carte, ei, domnule?

O şalupă se desprinse din cealaltă parte a navei şi Frazer observă că era vasul de poştă, cu echipajul lui de wrens. Ultimele scrisori către mame, soţii şi iubite. Dacă te luai după vârsta echipajului, atunci majoritatea erau către mame, gândi el abătut.

Goudie se dovedea a fi în plină formă.

– Am vorbit cu ceilalţi. Fiecare vas a primit fotografii şi schiţe pentru studiu, aşa că nu vă apucaţi să vă ştergeţi la fund cu ele, pricepeţi?

Frazer se uită la el. Avea să fie ultima oară când îşi mai vorbeau, până după debarcare. Poate până în veci.

– Floare la ureche! răspunse canadianul şi întinse mâna. Cine se întoarce ultimul face cinste.

Goudie i-o strânse, după care, în mod surprinzător, salută.

– Stai cu capul la cutie!

Pentru a nu da ocazia să-i tremure vocea, locotenent-comandorul traversă şi se îndreptă către 195, vasul lui Kellett, unde urma să preia comanda generală.

Frazer îl zări pe Allenby aşteptând împreună cu Balfour.

– Suntem gata de drum, domnule.

Locotenentul arăta ca dracul, iar hotărârea lui neclintită şi mută îl făcea să pară şi mai dezastruos.

Allenby era bucuros să plece şi să întreprindă orice, numai să scape de privirile şi de compasiunea celorlalţi.

Când vasul de poştă trăsese lângă ei, îndurase ceva asemănător unei torturi. Cârmaciul coborâse bocănind în cabina de cart şi întrebase: „Vreo scrisoare, domnule?"

Locotenentul se uitase ţintă la ea, apoi la ancora albastră de pe mânecă. O wrens intendent ca şi Joanna, şi totuşi alta.

Aşternuse pe hârtie o scrisoare confuză, pentru părinţii lui. Era zadarnic. Mama sa nu ar fi înţeles. Şi-ar fi pus propria-i familie înainte de toate. Parcă o şi auzea: „Nu-i nimic, Dick."

Făcuse scrisoarea ghemotoc şi scuturase din cap. Fata zăbovise pe trepte. Asemenea celorlalţi de la bază, ştia despre el şi Joanna. Cât ar fi fost de secret, acesta nu era un serviciu obişnuit, se aflau ca într-o familie. Atunci când Prothero trimisese o echipă de oameni-broască pentru a fi lăsaţi în lungul coastei ocupate de inamic, cu scopul de a căuta şi examina sistemul de apărare antitanc, nici unul dintre ei nu se mai întorsese. Nu se vorbise nimic, dar asta nu împiedicase familia să resimtă propria-i jale.

Cârmaciul spusese: „Ne pare rău tuturor, domnule. Era o fată încântătoare."

Allenby se uită lung la marinarii care desfăceau parâmele de amarare. Era. Era. Era. Cuvântul îi bubuia în minte ca un baros.

Ives i se adresă stingherit prietenului său, ERA-ul:

– O să se aleagă praful de el, dacă nu stă cu capul la treaba pe care o are de făcut.

Maistrul Wright, cel mai bătrân de pe vas, singurul veteran dintre toţi douăzeci şi nouă, îi răspunse cu tristeţe:

– Pe dinăuntru e deja mort, dacă vrei părerea mea.

Frazer dădu ocol micii punţi. Ridică privirea şi zări şirul de feţe de-a lungul gardului de protecţie al vechiului hotel.

Prothero, inginerul ofiţer, câteva wrens, poate chiar şi căpitanul Heywood.

Atât de multe voise să-i spună lui Lynn. Niciodată nu era destul timp, iar cuvintele îi scăpau mereu atunci când avea acută nevoie de ele. Se întoarse cu spatele. Văzu clipind una dintre luminile navei conducătoare şi un nor de vapori ieşi pe ţevile ei de eşapament după ce porniră marile Packarduri. Frazer îşi îndesă bine şapca peste părul dezordonat.

– I-am dat drumul. Le zâmbi lui Ives şi celorlalţi de lângă punte. Încă o dată.

Râul se înfioră de vuietul amestecat al motoarelor. Unul câte unul, micul grup se îndepărtă leneş de locul de amarare, pentru a se alinia în spatele conducătoarei lor.

Frazer făcu un semn cu mâna înspre clădirea HQ-ului. Îi răspunseră cu toţii. Canadianul zâmbi. Lynn ştia probabil că zâmbetul era numai pentru ea.

O dată cu lăsarea întunericului, cele trei MGB-uri pătrunseseră adânc în Canalul Mânecii şi virau spre est. Atmosfera de pe vasul lui Frazer părea relaxată. Canadianul sesizase că aşa se întâmpla adesea, înaintea câte unui asalt final, în curând, avea să fie întuneric beznă, şi totuşi încerca senzaţia că apele Canalului erau pline de nave. Urmau să se furişeze până la locul de întâlnire, căutând să nu se ciocnească între ele şi să nu-şi

trădeze poziţiile atunci când vor fi răspunzând la somaţiile patrulelor circumspecte.

O dată sau de două ori auziră nişte explozii înfundate, foarte îndepărtate. Frazer se întoarse către Allenby şi locotenentul vorbi fără nici o inflexiune în glas:

– Asta cere curaj. Draghează mine pe întuneric.

Trecuseră pe lângă câteva dragoare, unele noi, altele traulere de pescuit convertit. Pesemne că lui Allenby îi zburase gândul, amintindu-şi cum şirul evenimentelor începuse cu dragarea minelor.

Primiră o comunicare scurtă de la Amiralitate. Convoiul duşman se afla pe drum şi se încadra în timp. Destinaţia era Le Havre. Cel mai rău loc pentru un cuib de submarine de buzunar, din punctul de vedere al invadatorilor aliaţi.

Frazer se duse la cabina de cart, îşi studie calculele şi le compară cu datele celor de la Spionaj. Urma să intercepteze convoiul pe la trei dimineaţa, la nord-est de Dieppe. Numele îi amintea de acel raid scump plătit, în care muriseră sau fuseseră capturaţi atât de mulţi canadieni. Lumea încă mai resimţea gustul amar al acelui eşec.

Se întoarse pe punte, bucuros de a se afla iarăşi în loc deschis.

– Cer permisiunea să fiu înlocuit la timonă, domnule, spuse Ives.

Canadianul încuviinţă din cap.

– Se acordă. Nu lipsi prea mult. Ne vom apropia de momentul ocupării poziţiilor de luptă cam peste cincisprezece minute.

Ives îşi croi drum către scară şi cineva îi strigă:

– Te duci să-ţi pui pantalonii ăia maro, timonier?

Parcă era vocea lui Sullivan, dar subofiţerul o ignoră.

Cadetul care preluase timona rosti, mândru de el:

– Tocmai m-am prins de ceva, domnule. Dacă aduni cifrele acestui vas, obţii numărul treisprezece.

– Asta-mi mai lipsea, i-o tăie scurt Frazer.

Allenby lăsă în jos binoclul de noapte.

– De la vasul conducător, domnule, să formăm şirul unii lângă alţii.

În timp ce aşteptau semnalul, Ives trecu pe lângă ei şi reveni la timonă.

Frazer sesiză că, în decurs de câteva zeci de secunde, acesta îşi pusese cel mai bun veston de oraş, cu însemnele aurite şi cu toate celelalte. Îşi aminti ce zisese Ives înainte de plecare: „Trebuie s-o facem ca la carte."

Allenby îşi concentră privirea.

– Executarea!

Cu un minimum de tărăboi, cele două vase se desprinseră din şirul în care înaintau şi veniră în dreptul navei ofiţerului superior, la distanţă de-o parâmă. Exact cât trebuia.

Frazer se pomeni ascultând motoarele. Ţinute în frâu, la ralanti. Totdeauna îl făceau să stea la îndoială, să se gândească dacă nu se oprise cumva vreunul.

– Trimiteţi vorbă: toată lumea pe poziţiile de luptă!

Canadianul auzi bocănitul uşor al pantofilor şi al cizmelor de cauciuc.

Oare convoiul avea să fie la locul de întâlnire?

De ce se obosea să-şi mai pună întrebarea? Convoaiele nu se puteau deplasa decât pe timpul nopţii, din cauza avioanelor de luptă, care dădeau târcoale. Chiar şi aşa, îşi asumau un risc intrând în Canalul îngust.

Îşi răspundea propriei sale întrebări? Undeva în adâncul sufletului spera în nereuşita stabilirii contactului. Pentru prima dată lua cu adevărat în considerare varianta morţii. Să fii ucis. Nu era nevoie să caute prea mult pentru a-şi motiva atitudinea.

– O navă pe aproape, domnule.

– Coboară la pupa, Dick. Încercă să-i distingă trăsăturile prin întuneric. Ştii care-i mersu'.

– Sper să fie în ordine, răspunse englezul, pe un ton aparent nepăsător.

– Vasul conducător se opreşte, domnule, anunţă plantonul.

Frazer se aplecă într-acolo.

– Stop maşina!

Goudie ştia probabil mai bine ca oricine. În tăcerea bruscă, vasul rulă, luat de curent în mod supărător, iar

zgomotele mării se insinuară ca nişte venetice. Un palan se izbi de catarg, ceva se rostogoli pe punte şi un marinar nevăzut îl înşfăcă imediat.

Ives simţi timona trăgând într-o parte, în timp ce pluteau fără viată în derivă. I se păru că putea adulmeca pământul. În definitiv, acesta era doar la câţiva kilometri. Nici un proiectil-stea, nici o somaţie subită. Poate că germanii anticipau o invazie; poate că ştiau deja şi pândeau la capetele de pod. Cu siguranţă că nu se aşteptau la o asemenea aventurare nebunească.

La fel o vedea şi el. Îl auzi pe Balfour mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt şi se întrebă cum avea să facă fată acesta situaţiei. Era bucuros că nu-i putea vedea ochii. Albaştri, ca ai soră-sii.

Destul de curios, dar tânărul le descoperi primul.

– Motoare, domnule! Arătă vag cu degetul pe deasupra parapetului. Prora babord, cred!

Frazer le percepu şi el, şi se aplecă să privească busola. Nord-est. Aproape de ţărm. Atât cât îndrăzneau de aproape. Ei trebuie să fi fost. Simţi că îi tremurau mâinile. Supărat, şi le vârî în buzunare.

Spera că le auziseră cu toţii. Nu puteau folosi vreo lumină sau R/T. S-ar fi dus treaba de râpă.

Se strădui să rămână nemişcat şi să asculte.

Vrum-vrum-vrum. Duduit de motoare Diesel mari, germane. Ca ale bacului Siebel. Miji ochii pentru a se concentra şi a-şi aminti ordinele lui Goudie. Convoiul avea să plutească în şir indian. N-ar fi riscat o formaţie mai răspândită în aceste ape strâmte, chiar dacă erau la adăpost de câmpurile de mine.

– Fiţi gata! comandă Frazer, cu o voce parcă străină.

Îl auzi pe Ives dregându-şi glasul cu grijă, cum ar face un om în biserică, între două imnuri.

– Urmăriţi vasul lui Goudie.

Uşor de spus, greu de făcut. Nava acestuia se depărtase destul de bine, luată de vreun curent parşiv, şi se afla la marginea câmpului vizual.

Ne-ar fi prins bine Quinlan în clipa asta, se gândi canadianul. Omul putea să precizeze numărul şi

dimensiunea vaselor doar ascultând zgomotul motoarelor. Se întrebă dacă submarinele germane de buzunar aveau echipajele la bord. Sau torpilele montate. Cum fiecare ducea câte două, ar fi putut să se declanşeze o explozie pe cinste.

– A pornit, domnule!

– Cu toată viteza înainte! Pe ei! strigă Frazer.

Celelalte două nave îşi făcură imediat remarcată prezenţa prin valurile ridicate de etrave şi prin apa aruncată în urmă, în timp ce virau pentru a-şi reocupa poziţiile.

– Babord cinşpe. Vira nord-nord-est! ordonă Frazer.

Măcar de-ar fi avut naibii o giroscopică.

Dar Ives pusese stăpânire pe ea, şi nava zorea pe apă de parcă ar fi plutit. Celelalte două MGB-uri se făcură nevăzute în stropii ridicaţi de nava lui Frazer, care continua să vireze către locul unde ar fi trebuit să fie spatele convoiului. Îşi muşcă buzele la imaginea dungilor strălucitoare ale trasoarelor ce străbătură marea, îngemănate mortal cu reflexiile lor din apă. Apoi intră în acţiune un tun de calibru mai mare, iar după câteva clipe explodă un proiectil-stea, asemenea unui fulg de zăpadă orbitor.

Vasul se repezi pe deasupra unor valuri abrupte şi Frazer îşi încleştă mâinile pe balustrada de sub paravan. Zări carenele întunecate ale transportoarelor. Păreau să fie în număr de trei. Apa se învolbură între ele şi canadianul presupuse că escorta lor, pe fază, lua poziţii de apărare. Sau de atac.

– Deschideţi focul!

Puntea se cutremură atunci când tunul de un kilogram şi Oerlikon-urile duble de la pupa se alăturară vacarmului. Frazer văzu toate tunurile de pe celelalte nave intrând şi ele în acţiune. Proiectilul-stea s-ar fi putut să-l coste scump pe inamic.

– Mult la tribord!

Frazer se ţinu strâns, în vreme ce epava unei balize se ivi în întuneric şi trecu razant cu babordul lor.

Ives redresă vasul pe curs. Pe chip i se întipărise o

hotărâre cruntă. Între timp, marea era traversată în lung şi în lat de trasoare şi de proiectile de tun în plină explozie.

Canadianul îl auzi pe Weeks strigând:

– Soseşte cavaleria!

După care mitraliera sa Vickers, cu ţeavă dublă, se trezi la viaţă hămăind. Două vedete joase dintre transportoare izbucniră în flăcări, prinse o clipă în rafalele rătăcitoare.

Celelalte două MGB-uri dispărură atunci când Frazer îşi conduse vasul pe după pupa transportorului din spate, iar Oerlikon-urile scoteau scântei livide şi semănau ravagii pe mare.

Allenby nu avea nevoie de semnal. Câteva momente mai târziu, ţâşniră două coloane albe de apă. cu zgomotul unei tobe gigantice. Pesemne că explodaseră încărcăturile exact când atinseseră fundul. Lovit de moarte, transportorul scăpă de sub control şi viră. O scurtă schimbare de cârmă, şi englezul lansă alte două încărcături spre partea laterală a navei, atât de aproape, încât putură să simtă căldura pârjolitoare a suflului. Zăriră chipuri palide, ca de ceară, pe care tunurile la măturară imediat cu un răpăit.

– Le-am făcut-o! strigă Balfour.

Întoarseră aproape în loc şi se năpustiră pe lângă prora canarisită a transportorului, tocmai la timp ca să vadă unul dintre MGB-uri angajat într-un duel cu două vedete rapide. Una era deja în flăcări, iar cealaltă devastată de la un cap la altul. În acelaşi moment, cel de-al treilea MGB îşi lăsă încărcăturile în apropierea transportorului din faţă.

O trâmbă înaltă de apă se ridică până la cer, la mai puţin de douăzeci de metri de ei, şi Frazer îşi imagină câteva secunde că încărcăturile de adâncime ale cuiva greşiseră ţinta. Apoi auzi un şuierat înfundat, şi o altă coloană de stropi se revărsă în calea lor.

Bateria de coastă. Trăgea sălbatic şi probabil la întâmplare, în confuzia generală care se produsese. E-Boat-urile aveau să atace dinspre nord-est. Nu putea să mai dureze prea mult până atunci.

MGB-urile virară crâncen, cu motoarele scrâşnind, şi se repliară pentru un nou atac. Oamenii ţipau unii la alţii prin

fum. Se montau încărcătoare noi, cu clinchete metalice, la magazii. Tuburile goale erau împinse cu picioarele la o parte.

Transportorul din faţă şi cel pe care Frazer îl placase de la spate scăpaseră de sub control şi se canariseau. S-ar fi putut să se scufunde în apele nu prea adânci, dar acum n-ar mai fi avut cum să rămână invizibile din aer. RAF-ul urma să preia acţiunile de salvare.

Mai rămăsese doar un transportor. În pâlpâirea strălucitoare a rafalelor, Frazer zări un MGB spintecând apa şi tăind o brazdă albă în calea sa de atac. Un obuz explodă în apropiere şi canadianul văzu foarte clar numărul navei: 194. Era Archer.

– Ceva nu-i în regulă! strigă Ives.

Frazer privi ţintă şi observă siluetele micuţe ce săreau pe partea laterală a transportorului şi se răspândeau în toate direcţiile. Abandonau vasul fără să aştepte lupta. Unii dintre freneticii înotători fură înghiţiţi de apă sub chila lui Archer sau de elicele învârtejite, înainte de a se dumeri ce se întâmplase.

Frazer auzi vocea aspră şi furioasă a lui Goudie în difuzorul R/T. Acum, precauţia nu-şi mai avea rostul. Era de parcă s-ar fi aflat în mijlocul lor.

Balfour icni atunci când locotenent-comandorul urlă:

– Feriţi! E cel cu explozibilul!

Dar vacarmul obuzelor de tun ce explodau pe tot cuprinsul carenei transportorului acoperise mai mult ca sigur avertismentul.

– Mult la babord! ţipă Frazer.

Puntea se răsturnă şi marea se revărsă dintr-o parte ca printr-un jgheab. Nu era de mirare că zburară ca nişte baloturi aruncate.

Apoi se produse explozia. Bubui şi reverberă de-a lungul coastei, de parcă nu avea de gând să se mai oprească vreodată. Transportorul se dezintegră într-o singură coloană de foc. Părea să dureze la nesfârşit, şi totuşi Frazer ştia că era doar o chestiune de secunde. Rămăşiţele deflagraţiei împânziră întreaga zonă. O bucată de placă metalică, de dimensiunea unei uşi, se prăbuşi pe

dunetă, ratându-l la câţiva centimetri pe Allenby.

Frazer văzu jumătatea dinapoi a navei lui Archer detaşându-se din ruinele arzânde şi dispărând, cu elicele ce continuau să se rotească, spre fundul mării.

Bateria de coastă profită de focurile declanşate ca să-şi regleze tirul, iar obuzele începură să cadă des şi cu repeziciune printre cele două MGB-uri supravieţuitoare.

– Goudie se opreşte, domnule! sună frenetic glasul lui Balfour.

Celălalt MGB lua apă, pierzând tot mai mult din viteză. Fusese lovit probabil de schijele obuzelor. În scânteierea tirurilor, canadianul îl zări pe Goudie pe punte, împreună cu Kellett, căpitanul, care, vizibil rănit, se ţinea de locotenent-comandor.

– Îi luăm la bord! strigă Frazer. Fiţi gata să trecem pe lângă ei!

Se apropiară încet unii de alţii, în timp ce bubuitul tunurilor de coastă se amesteca printre ţipetele răniţilor de pe vasul care se scufunda. În mijlocul celor întâmplate, Frazer înţelese însă că îşi atinseseră scopul propus. Îi venea să râdă, să chiuie; era totul atât de nebunesc, de imposibil.

Auzi un şuierat scurt, curmat brusc, şi apoi simţi izbitura cutremurătoare a unei explozii. Aceasta îl aruncă într-o parte a punţii şi Frazer rămase cu ochii holbaţi la spectacolul halucinant, oferit de tunul de un kilogram făcut ţăndări, cu rămăşiţele lui Sullivan atârnând de ele, ca nişte hălci într-o măcelărie.

Canadianul încercă să priceapă ce se petrecuse. Dacă n-ar fi fost tunul de un kilogram, acest ultim obuz ar fi lovit în plin fragila lor cocă. Atunci s-ar fi sfârşit. Nu putea să judece clar; îl văzu pe Balfour că se zgâia la el, cu o expresie oripilată, şi simţi pentru prima oară durerea. Două aşchii ascuţite, încinse până la roşu, îi sfredeleau tot mai adânc şoldul şi umărul, până când îşi dădu seama că avea să ţipe. Îl auzi foarte slab pe Ives cerându-i cuiva să preia timona şi-l simţi susţinându-l până la marginea punţii, în timp ce Allenby se repezea de la pupa.

Celălalt vas se afla în dreptul lor, şi ambele străluceau

roşietice în lumina reflectată a focurilor.

Allenby îl apucă pe Balfour de braţ şi-l scutură violent.

– Du-te acolo jos şi ajută-i! îl mai scutură o dată. De-asta te-ai înrolat, adu-ţi aminte!

Îl împinse până la scară, după care se aplecă atunci când un alt obuz explodă în capătul opus al navei lui Goudie. Frazer înregistra totul, deşi durerea îl împiedica să vorbească, ba chiar să şi respire.

Goudie se profilă pe fundalul flăcărilor, zbierând:

– Am făcut-o! Pe toţi dracii, am făcut-o!

Apoi urmă deflagraţia dintr-o parte şi ploaia mortală de schije.

Când Frazer se uită din nou, celălalt vas se scufunda rapid. Goudie stătea încă proţăpit într-un colţ al punţii, dar fără cap.

Allenby duse mâinile pâlnie la gură.

– Daţi-vă din faţă! Maşinile jumătate înainte!

Îl apucă pe omul de la cârmă de încheietură, atât de tare, încât acesta sări în lături, de parcă ar fi fost lovit. Continuă să se holbeze la cadavrul fără cap al lui Goudie, scârbos, aflat chiar în dreptul său.

– Mult la tribord! Fără să se mai ferească, privi cum un alt proiectil explodă într-un nor de fum. Vira nord-vest!

Auzi dedesubt pompele. Erau şifonate rău. Însă mai funcţionau.

Frazer simţi degetele puternice ale lui Ives sfâşiindu-i vestonul şi cămaşa. Gemu puternic în clipa în care acesta îi aşează două meşe pe răni.

– Până acum nu e nimic rupt, din câte văd eu, zise Ives. Se uită la omul de la timonă şi mârâi: Fii atent, maistre! Că dai naibii prin toate gropile!

Allenby îl urmări pe subofiţer întinzându-l pe canadian pe punte şi punându-i sub şold un şomoiog făcut din nişte pavilioane, ca să i-l imobilizeze.

Vuietul obuzelor încetase şi nu mai auzeau decât zumzetul continuu al avioanelor, trecând într-o nesfârşită procesiune pe deasupra capetelor lor.

La primii zori, marea n-avea să rămână multă vreme netulburată.

– Ptiu, ia te uită! spuse timonierul, cu vocea neobişnuit de emoţionată.

Frazer scrâşni din dinţi de durere când îl ridicară la locul pe care-l ocupase de la început. Sângele lui se uscase deja pe vopseaua gri.

Nu putea să rateze spectacolul, după toate prin câte trecuse. Goudie ar fi făcut la fel, Dumnezeu să-l ierte! Cu Allenby lângă el şi cu noul telegrafist susţinându-l de cealaltă parte, canadianul urmări primele rânduri ale Armadei îndreptându-se spre Franţa. Şalande de debarcare pentru oameni şi tancuri, cu nişte nebuni curajoşi cântând din cimpoaie. Asemenea lui Ives, canadianul îşi etala propria-i sfidare.

Un distrugător sfâşie ceaţa dimineţii. La pupa, un crucişător uriaş, cu turelele din faţă pregătite şi cu tunurile ridicate la unghiul maxim, era gata să ofere foc de acoperire.

Distrugătorul se îndrepta către canoniera tăbăcită, cu binoclurile aţintite asupra morţilor şi viilor. Putea să fie chiar *Levant*-ul.

Ar fi fost ceva de istorisit, gândi Frazer istovit. Numai să apuce să povestească.

Vroia să împartă toate astea cu Allenby, dar el urmărea şirurile implacabile de nave cu o figură impenetrabilă. Nimic nu-i putuse opri. Indiferent de evenimentele ce aveau să se desfăşoare mai târziu, ei îşi atinseseră scopul propus.

Frazer ciocăni uşor în blindajul găurit de lângă el. Auzi ţăcănitul lămpii Aldis: Allenby răspundea provocării.

Ives îl urmări şi locotenentul îl auzi murmurând:

– Treisprezece cu noroc.

Şi erau încă împreună.

EPILOG

Sublocotenentul Alex Balfour se uită în sus, spre punte, şi salută.

– Totul e asigurat, domnule.

Asemenea celorlalţi oameni aflaţi acolo sau pe canonierele amarate în preajmă, era conştient de sutele de germani cu privirile aţintite asupra lor.

Ives coborî de la timonă şi scrută portul înţesat de epave. În spatele lui se întindea o creastă nesfârşită de clădiri ruinate: distrugerea cauzată de bombardament părea totală.

Greu de crezut, căci se aflau în mai 1945. Războiul din Europa se sfârşise, iar pe ei iată-i în reduta inamicului, Kiel. Chiar şi cu un MGB mic era dificil să amarezi în siguranţă. Peste tot zăceau nave scufundate ori afundate doar pe jumătate. Unele cu nume faimoase, precum *Amiral Hipper*, acum canarisită, cu tribordul sub nivelul apei, cu focul ce mocnea în interior. Sau imensul vas de pasageri *New York*, cândva un falnic membru al liniei Hamburg-America, care zăcea acum pe jumătate scufundat. Umbla vorba că era încă burduşit de cadavre. Refugiaţi în ultima clipă, prinşi de un raid aerian.

Cei din armata tăcută de germani care priveau erau mult mai dezavantajaţi. Aşteptau să li se spună unde să meargă şi ce să facă. Frazer fusese deja pe ţărm înainte să schimbe locul de amarare. Lângă nodul de cale ferată bombardat, le întâlnise şi pe femei. Ţineau în mâinile ridicate fotografii în aşa fel încât să fie observate de cei din trupele ce se predaseră şi care treceau pe-acolo. „L-aţi văzut pe acest bărbat? Pe fiul meu? Pe soţul meu?” Nu era nevoie să înţelegi limba, se gândea canadianul.

Ives luă un binoclu şi studie un distrugător german. Fusese aruncat de explozii în afara docului şi acum zăcea într-o rână. Era incredibil.

Îi aruncă o privire lui Frazer, care scoase o scrisoare din

buzunar. Poşta începuse să mai ajungă şi prin acele locuri. După expresia chipului său, era limpede de la cine o primise.

Ives se gândi la plăcuţa de identitate metalică purtată la gât. Imposibilul îşi pierdea din substanţă acum, că se afla aici. Ar fi trebuit să aibă un sentiment de triumf, de victorie câştigată cu greu. Parcurseseră împreună un drum lung, foarte lung. Şi totuşi, îşi amintea cât se putea de clar acea ultimă acţiune a lor, din zorii zilei Z. Păcat că locotenentul Allenby fusese transferat de la Operaţiunile Speciale, reflectă Ives.

Se uită spre marinarii germani dispuşi în neorânduială. Inamicul. După cum se vedea treaba, n-avea să treacă prea mult timp până când ai lui să le ofere batoane de ciocolată cu alune copiilor germani.

Când se întoarse din nou, văzu că expresia lui Frazer se schimbase.

– S-a întâmplat ceva, domnule?

Canadianul coborî privirea către hârtia cu scrisul acela familiar, care-l ajutase să răzbească prin tot ce fusese mai rău.

– A murit Dick Allenby, zise el, văzând parcă totul aşa cum trebuia să se fi petrecut.

– Dar cum?

– O mină cu paraşută în nişte mlaştini. Nu era nici un pericol pentru clădiri, dar se găsea lângă un râu. Dick s-a dus s-o dezamorseze.

Nu-i mai menţiona timonierului tot ceea ce îi comunica femeia în scrisoare. Faptul că Allenby îi ordonase prin telefon cadetului să se ascundă, deoarece mina se activase şi avea să explodeze în câteva secunde. Că mai târziu, cadetul respectiv îi raportase căpitanului său că locotenentul nu schiţase nici o încercare de a fugi, ci rămăsese pur şi simplu acolo, în aşteptare. Îşi amintea că Allenby rostise doar un singur cuvânt: un nume de fată.

Sumar

Trei de-o teapă
Marina lui Prothero
Floare la ureche!
La naiba cu precauţia!
Raidul
O noapte de pomină
Jupiter
Nu pentru rege şi ţară
Prieteni sau duşmani
Ultima şansă
Faţete ale războiului
Începuturi
Un loc la ţară
Sânge rece
Fără ascunzişuri
Asfinţit
Numărătoarea inversă
Epilog